

Paul Goma

TEXTE PUBLICISTICE 2004 - 2005

I.

PLÂNGERE

Paris, 23 noiembrie 2004/ 21 martie 2005

Către
Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a
României,
Domnului Procuror general al României, Ilie Botos

Numele meu este Paul GOMA. Sunt născut la 2 octombrie 1935 în Mana-Orhei, Basarabia. În prezent domicilez în Franța, Paris 20-ème arr., rue Bisson 27-29 (Certificat de réfugié libéré par le Ministère des Affaires Etrangères, l'Office Français des Réfugiés et Apatrides no. 0111061, valable jusqu'au 25/04/2006).

În urmă cu 27 (douăzeci și șapte) ani - la 20 noiembrie 1977 - intram în Franța protectoare, alungat din țara mea, România. Vreme de 12 (doisprezece) ani, în exil am militat activ pentru liberarea țării mele de comunism și de securism (Răul Absolut). Însă, vai, la 22 decembrie 1989 a avut loc un putsch de pe urma căruia Securitatea, sub altă firmă, dar cu exact aceeași structură-natură continuă "activitatea" nocivă, distrugătoare a ființei naționale, terorizându-i, sfidându-i pe nefericiții mei compatrioți, eterne victime.

În curând se vor împlini 15 (cincisprezece) ani de când, pasămite, "comunismul a căzut", "Securitatea a fost desființată-pedepsită" - însă (acum mă autocitez, extrăgând din răspunsul dat, în 1992, lui Mircea Snegur, care mă invita "acasă, în Basarabia" și lui Ion Iliescu, cel care mă pofta în România în 2002):

"Nu călătoresc în țări comuniste unde domnește, în continuare, KGB-ul - la Chișinău și Securitatea, fiica sa credincioasă - la București".

Dacă afirmațiile mele ar fi (fost) false, calomnioase, atunci cum se explică prezența, în toate structurile de stat și de partid - nu e o scăpare!, e un adevăr - a activiștilor dinainte de 89? Cum se explică prezența în Securitate (nu: în "fosta Securitate" cum cer să i se spună securiștii, ci în același blestemat "Organ"), a

tuturor criminalilor care ne-au terorizat de când ne-au ocupat rușii, în 23 august 1944? Cine poate explica sutelor de mii (nu milioanele?) de victime ale Terorii de Stat și de Partid, citește: **Securitatea**, “necesitatea” prezenței obraznice, sfidătoare - în afaceri, în presă, mai ales la televiziune - a notoriilor bolșevici ca Brucan, Mizil, Pavel Cîmpeanu, Burtică, Iliescu - a torționariilor cunoscuți de toată populația penitenciară a României (...penitenciare) ca Gheorghe Crăciun, Victor Achim, Ristea Priboi, Mihai Pelin, Onișor Onițiu, Gheorghe Enoiu, Nicolae Pleșiță, Mihai Caraman?

În această “România liberă, democratică” mă poftea Iliescu, explicându-mi că... ce a fost, a fost, acum e altceva, hai să ne reconciliem (!), să ne avem ca frații - căci toți suntem români?

Dar eu nu sunt român - ca Brucan, Mizil, Burtică; român, eu - ca Petre Roman?, ca Talpeș?, ca frații Păunescu, Voiculescu, Cataramă?; “român” - ca Enoiu?; ca Pleșiță? Român ca Iliescu?

Eu sunt - ca milioane de alți compatrioți - român-ca-victimă a ticăloșilor, a tâlharilor, a adevăraților *teroriști* care, în 15 ani de “reflecție”, nu și-au recunoscut grelele păcate și nu și-au cerut iertare celor pe care îi hăituiseră, amenințaseră, șantajaseră, jefuiseră, umiliseră - pe ei și pe familiile lor până la a șaptea spiță - arestaseră, torturaseră, drogaseră, obligaseră să-și vândă fratele, să scuipe pe tot ce avuseseră sfânt (mai cu seamă pângăriseră femeile lor: mamă, soră, soție, iubită), internaseră “la nebuni” - uciseseră.

Ei, eternii securiști vor pretinde că nu se simt vinovați, fiindcă... niciodată, nici o “instanță” nu le ceruse *asta* (să recunoască faptele lor rele, să ceară iertare pentru ele);

Ei, eternii securiști vor mai pretinde că nu au de ce să se recunoască vinovați, ei fiind militari-în-campanie, or militarul execută ordinul, nu îl discută...

Și nicicând, nimeni nu le-a dat peste bot astfel:

«Dacă nu s-a găsit încă nici o “instanță” care să vă ceară *asta*, înseamnă că România nu este deloc “democratică, liberală” și că a devenit urgent (după 15 ani!) să se introducă acele *instanțe*. Dacă Americanii nu țin seamă de dosarele voastre, ale criminalilor, când cooptează în NATO - Europeanii (“vechi”), da: își imaginează obraznicii-escrocii-impostorii de pe Dâmbovița că Franța, Germania, Belgia, Olanda, Marea Britanie vor primi în Comunitatea Europeană o țară care nu l-a judecat pe generalul sovietic Mihai Caraman pentru acțiunile lui anti-Europa, anti-NATO, în serviciul URSS?; nici pe Pleșiță, mână dreaptă a lui Ceaușescu, prieten și comanditar al teroristului Carlos?;

«Securitatea voastră nu a fost și nu este Armată (ba totdeauna a acționat împotriva Armatei țării), ci o Terifiantă Poliție, iar voi, “luptătorii” ei, chiar purtând grade, niște vulgari polițai care în viața voastră nu ați fost capabili să prindeți un singur spion sovietic (cum se laudă “patrioții” Achim, Enoiu, Pleșiță); salariul crimei, uriașele avantaje materiale prin care vă deosebeați de restul populației fuseseră zmulse de la gura numitei populații, pentru a vă plăti pe voi, terorizatorii aceleiași populații».

Ca să scurtez: pentru că “instanțele” nu au existat, deci nu au mișcat vreme de 15 ani, eu, una dintre victimele permanente ale Securității, îi acuz pe cei care ne-au chinuit vreme de decenii, iar acum ne râd în nas, *ca să ne demonstreze că nimic nu s-a schimbat în România, unde nu există legi împotriva criminalilor securiști*.

Pentru a proba acuzațiile, pun la dispoziția Dvs. două cărți de mărturie, în versiune originală, românească, **Culoarea curcubeului și Soldatul câinelui**, apărute în 1990 și în 1991 la București însă în traducere franceză, germană, neerlandeză au fost cunoscute în Occident din 1979. **Culoarea curcubeului** din ediția de față este îngemănată cu textul **Cod «Bărbosul»**), alcătuit din documente primite de la CNSAS.

Cer să fie traduși în fața *instanței* următorii securiști - în ordinea cronologică a “vigilenței patriotice” a lor:

1. Buzescu Ion, în 1949 maior și comandant al Securității din Mediaș; subalternul său, căpitanul (?) **2. Paszty**. Aceștia au fost cei mai zeloși (citește: sălbatici) “ancheta-tori” ai celor peste cincizeci de locuitori ai comunei Buia, jud. Târnava Mare, arestați în februarie 1949, în urma unei provocări a Securității, avînd scopul “preparării” (citește: terorizării) lor pentru a “adera de bună voie” în colhoz. Ei și nu doar ei au torturat pe toți arestații - *printre care pe tatăl meu și pe mama mea - pe care Buzescu, Paszty și alți cinci securiști au batjocorit-o printr-o simulare de viol colectiv*. După șase luni li s-a dat drumul sătenilor (colhozul se realizase, Buia făcea parte din primele 5 din țară...), fără explicații, fără scuze. Tot acest timp eu, în vârstă de 13 ani, l-am petrecut prin gări și la poarta Securității Mediaș (amintesc: eram refugiați din Basarabia, nu aveam rude, iar locuința închiriată din Buia fusese devastată - și sigilată! - de Securitate);

3. Enoiu Gheorghe, căpitan în 1956-57, zis “Măcelarul de la Interne”. S-a ocupat de “studenții ungariști” (Ivasiuc, Petrișor, Caba, C. Iliescu, Serdaru, Tătaru, Rusețchi, Mălinescu, Stoica, Rădulescu...), pe care i-a torturat îngrozitor (printre ei și pe mine,

între 23 noiembrie și 30 decembrie 1956, rupându-mi trei coaste), iar pe colegul meu Negrea Ștefan l-a bătut în cap, în cap, în cap, până a înnebunit și s-a spânzurat, la Gherla;

4. Livescu Ion, căpitan în 1958-1959, supraveghetor al celor cu domiciliu obligatoriu în Satele-Noi MAI din raionul Fetești. Împreună cu **5. Bădică (?)**, locotenent la Securitatea din Fetești, în luna decembrie 1958 m-a... extras din spitalul unde eram internat [în urma torturilor îndurate la Gherla din partea căpitanului **6. Istrate** și a plutonierului **7. Șomlea** - vezi cartea mea, **Gherla**], m-a dus la sediul Securității, unde m-au bătut amândoi, apoi m-au anunțat că eu, bandit, nu am drept la “spitalul poporului”. Aceste fapte sunt confirmate de documentele Securității, aflate în **Cod «Bărbosul»**.

De cum am avut voie, în 1965, să ne continuăm/reluăm studiile universitare, noi, foștii deținuți politici am făcut-o; și eu am revenit la Universitatea București, prin un nou examen de admitere. Dar Securitatea, prin locotenentul **8. Achim Victor** a început a mă hărțui, șantaja, amenința (că mă va da afară din facultate, că o vor da afară din spital pe mama, bolnavă de scleroză în plăci), în scopul de a mă face informator. Același Achim a fost “colectorul” (dar mai ales redactorul - analfabet) al notelor informative despre mine; el a propus superiorilor săi “soluții” noi de șantaj a scriitorilor din jurul meu - și a mamelor lor!; a participat la spargerea apartamentului nostru din Drumul Taberii, București, ca și în echipa care a spart casa soacrei mele de la Breaza, pentru a instala “mijloace de ascultare”). Tot el a activat cu zel la răspândirea calomniilor fabricate de Securitate cum că aș fi, nu doar agent sovietic, ci și agent al Securității!

Cer să fie aduși în fața *instanței* de care am tot vorbit și securiștii: **9. Goran Gheorghe**, **10. Gordan Gheorghe**, **11. Bistran Sever**, **12. Gheorghe Vasile** (încondeiați în **Culoarea Curcubeului**);

Deasemeni **13.:** generalul de securitate **Pleșiță Nicolae** - cel care nu numai că m-a insultat, injuriat, dar m-a bătut îndelung, în ziua de 1 aprilie 1977, de față cu subalternii săi. În acest an, invitat la un post de televiziune s-a lăudat cu ale sale “fapte de arme” și a insultat victimele.

Precum și înalții responsabili “civili” ai Securității din 1977 **14. Coman Teodor**, **15. Stănescu Ion**.

Cer ca aceștia - am numit doar o parte din cei cu care am avut eu de a face - să fie somați să se prezinte în fața *instanței* și să explice, în ședință publică, de față cu supraviețuitorii dintre

victimele lor, ce fel de “datorie patriotică” îndeplineau ei când ordonau sau/și executau ordinele de a chinui oameni nevinovați; de a-i bate în fața soției, a copiilor; de a hărțui pe membrii familiilor, dându-i afară din slujbe, din locuințe, iar pe “principali vinovați” de a-i aresta, de a-i tortura, de a-i chimiza în “sediile” Securității, de a-i interna în azile psihiatrice - de a-i ucide (nu l-am uitat pe Ștefan Negrea; nici pe Gheorghe Ursu).

De asemeni cer să fie deconspirați și traduși în justiție cei care au organizat atentatele împotriva mea, la Paris: coletul-carte-bombă din 1982, care l-a rănit grav pe șeful artificierilor parizieni, Calisti; tentativa de otrăvire a mea prin securistul Hirsch-Haiducu-Vișan-Forrestier în 1983, precum și pe securiștii care au încercat în mai multe rânduri să-mi răpească fiul între 1979-1983 (vezi **Soldatul câinelui**).

Am identificat o parte din datele biografice ale ofițerilor de securitate menționați în plângerea penală.

Vă pun la dispoziție informațiile:

Goran Gheorghe, fiul lui Ștefan și Maria, născut la 18.12.1939 în Breaza, jud. Prahova. Gheorghe Goran a fost maior, șef al Securității Maramureș în anul 1980, apoi a fost avansat locotenent colonel și șef al Securității Municipiului București până în anul 1989.

Achim Victor, fiul lui Alexandru și Elena, născut la 07.09.1938 în Breznița-Motru, jud. Mehedinți. Victor Achim, între 1987-1989, a fost colonel și a activat în Direcția a I-a a Securității, Serviciul 5.

Pleșiță Nicolae, născut la 16.09.1929 la Curtea de Argeș, a fost între 1962-1967 comandantul Direcției Regionale de Securitate din Cluj. Între 1980-1984 a fost numit șef al Centrului de Informații Externe a Securității, perioadă în care poliția politică din România a organizat atentatele împotriva mea la Paris.

Stănescu Ion, născut la 23.01.1929, comuna Ghercești, județul Dolj. Între 1967-1973 a fost președintele Consiliului Securității Statului.

Urmărirea informativă și încercările de eliminare fizică a mea, după stabilirea în Franța fac parte din același plan de represiune inițiat, supravegheat, executat de Securitate, în colaborare cu structurile informative din alte țări și organizații teroriste, cum a fost cea condusă de Ramirez Ilici Sanchez (zis “Carlos”, mai zis “Șacalul”). Din acest motiv se impune conexarea plângerii mele la dosarul deja tratat de instituția dvs. în ceea ce îl privește pe generalul Pleșiță și pe alți capi ai Securității în instigatori și complici ai teroristului “Carlos”.

16. Iliescu Ion.

I. În timpul Revoluției Maghiare din noiembrie 1956 mulți studenți de la București, Timișoara, Cluj, Iași, Brașov au fost arestați, torturați, condamnați. Numai că, Aparatul Terorist nu s-a mulțumit cu noi, întemnițații: începînd din primele luni ale anului 1957, sprijinindu-se pe logistica Securității, au acționat “Echipele Morții”, conduse de activiștii de frunte ai C.C. al UTM: Trofin Virgil, Petre Gheorghe, Burtică Cornel, Iliescu Ion... Timp de doi ani aceștia - care nu aveau nici măcar scuza de a purta... epoleți albaștri - au organizat ședințe de demascare publice, în care studenții cei mai bine pregătiți (păcat-de-clasă: doar “măitovarășii” primeau dreptul proletar de a învăța bine), a căror vină era aceea că nu aveau dosare atât de curate-juste precum Trofin, Burtică, Iliescu. Chiar dacă cei mai numeroși, prudenți din fire, nu se manifestaseră în niciun mod în raport cu Revoluția Maghiară (ca Sorin Titel, ca Nicolae Manolescu, ba îi evitaseră “valurile”, retrăgîndu-se la părinți, la bunici...), fuseseră și aceștia puși la stîlpul infamiei, obligați să suporte insultele, injuriile, acuzațiile “tovarășilor din sală” (agitatorii preparați în acest scop, cu multe repetiții la activ înainte de marele spectacol), apoi să-și facă “autocritica la sânge” - pentru ca în final, să fie și ei alungați din facultăți.

Să nu se uite: notoriul turnător, Urechea Lungă a Securității, “ordonanța” lui Iliescu, creatura care bântuia în toamna anului 1956 culoarele Universității, ascultînd și notînd într-un carnetel ce auzea, se numea/se numește, fiindcă n-a murit: **Edgar Reichman**, emigrat prin 1959 întîi în Israel, prelins apoi în Franța (ca înalt-funcționar la UNESCO!), unde și-a continuat activitatea de informator al Securității de la București și de... agent literar al lui Eugen Barbu, ba chiar al lui V.C. Tudor...;

II. Iliescu Ion a fost în decembrie 1989 șeful “grupului de niște-tovarăși” care, cu ajutorul frătesc sovietic și cu binecuvîntarea lui Gorbaciov l-a răsturnat-executat pe Ceaușescu și a pus el și ai săi mîna pe putere ;

III. Iliescu Ion a fost inițiatorul și organizatorul degradantului pentru toți românii “proces al Ceaușeștilor”, urmat de suspect de grăbita împușcare a tiranilor (antropofagul **Bokassa** *avusese dreptul la un proces civilizat, european, în Africa lui - nu ca cel de pe Dâmbovița noastră*);

IV. El a lansat diversiunea cu “teroriștii”, de pe urma cărora au murit atîția nevinovați, mai ales tineri, au rămas atîția schilodiți, a fost grav avariat Muzeul de Stat și distrusă Biblioteca Universitară;

V. El, împreună cu Petre Roman și cu Gelu Voican-Sturdza a organizat tulburările interetnice de la Târgu Mureș;

VI. Iliescu Ion este autorul **războiului civil**, cunoscut în lumea întreagă sub numele de: “mineriade”;

VII. Iliescu Ion - împreună cu Brucan, Petre Roman, Voican, Caraman - a fabricat unitatea militară securistă în jurul revistei *Săptămîna*, devenită *România Mare*, încredințînd lui Eugen Barbu și lui V.C. Tudor sarcina de a o prezenta ca pe o grupare “de extremă dreaptă, ultranaționalistă, xenofobă, antiiudee”, pentru a-și furniza pretextul (în nobilul scop de a apăra “democrația originală, suedeză...” lor, a complotiștilor) de a calomnia, culpabiliza, , neutraliza și așa fragila opoziție democratică - acuzată zgomotos de “legionarism”, “antisemitism”, “monarhism”...;

VIII. El, Iliescu Ion a trădat, re-vândut România prin semnarea Tratatului cu Rusia, astfel privîndu-ne de dreptul nostru inalienabil de a cere anularea blestematului Pact Stalin-Hitler din 23 august 1939, datorită căruia, în 1940, am pierdut Basarabia, Bucovina de Nord, Herța;

IX. În toamna anului 2004 Iliescu Ion s-a făcut grav vinovat față de poporul român, față de nația română, declarîndu-se de acord cu toți termenii diktatului violent unilateral, deci nedrept, al unor notorii falsificatori de istorie, insolenți, mincinoși, calomniatori ai României și ai românilor ca R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, Braham, Ancel - cu, în fruntea lor arhicunoscutul traficant al adevărului : Elie Wiesel (vezi-i interviul în care, acum, neagă faptul de a fi refuzat să viziteze, în 2002, Memorialul Victimelor Comunismului de la Sighet!), autonumit “președinte al Comisiei”.

Ion Iliescu s-a azvârlit în colb, în patru labe, la picioarele impostorilor-zapcii mai sus numiți, repetînd după ei lecția învățată în curs accelerat: *Holocaustul a devenit posibil în România ca urmare a «antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică și culturală a țării»*”.

Să mă ierte Dumnezeu, dar ce știe Iliescu despre/din Istorie? Nu știe nimic - dovadă : a iscălit Tratatul cu Rusia!;

Dar despre România - ce știe, el, hidrolog cu studii la Moscova? Nimic - *deci în deplină necunoștință de cauză, după prezentarea concluziilor abuzive, unilaterale ale raportului, a declarat că statul român își asumă responsabilitatea pentru Holocaust: “între 280.000 și 380.000 de morți”*.

În continuare: Iliescu Ion a fost de acord cu “Setul de recomandări”: “stabilirea Zilei Naționale de Comemorare a Holocaustului la 9 octombrie”- *deși noi, românii nu avem o zi națională de comemorare a victimelor bolșevismului, începînd*

de la 28 iunie 1940, când cea mai mare parte a călăilor românilor în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate de bolșevici au fost evreii !

Același Iliescu nu a suflat un cuvânt despre “recuperările” fixate în miliarde de dolari pe care va trebui să le plătim noi evreilor.

În schimb (!) evreii nu acceptă să li se vorbească de reciprocitate - anume: întâi să plătească ei contravaloarea bunurilor românești jefuite, distruse și de ei - între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 *în Basarabia și în Bucovina de Nord, ocupate de sovietici, cu un an bun înainte ca românii să-i persecute, deporteze, ucidă*; apoi să dea seama de jaful și mai cu seamă de devastările sistematice, barbare din timpul retragerii dincolo de Nistru (iunie-iulie 1941) când, ca “agenți de distrugere, dinamitori” ai rușilor *au aplicat cu entuziasm ordinul lui Stalin de a nu lăsa “inamicului” român, în Basarabia și în Bucovina decât pământul pârjolit: de a fura tot ce era de furat, iar dacă animalele și oamenii nu puteau fi transportați/transportate, să fie uciși/ucise pe loc, iar școlile, bisericile, muzeele, podurile, tunelele, atelierele, fabricile, clădirile instituțiilor să fie aruncate în aer, incendiate.*

Zbiară evreii ca din gură de șarpe când li se spune adevărul: după 23 august 1944, au jefuit, prin filiera sovromurilor, au furat din patrimoniul național, au înstrăinat (în Israel, în America, în Franța) opere de artă, cărți vechi, icoane, manuscrise, titluri, monede, valută străină, lingouri. “Operațiile” fuseseră favorizate, acoperite, de faptul că ei înșiși erau înalți funcționari în toate ministerele, dacă nu chiar miniștri... - în cazul de față în al Comerțului Exterior, la Afaceri Interne, la Afaceri Externe - și oameni ai rușilor: cică în folosul Marii Uniuni Sovietice făceau ei tot ce făceau, ei fiind niște bieți zapcii...

...Iar Iliescu Ion, după ce, într-un prim moment a negat proteste persecuțiile, asasinatelor evreilor sub administrație românească, speriat de eroarea comisă, de amenințările evreilor de a trece la represalii, a căzut în extrema cealaltă, acceptând culpabilitatea întregului popor român.

Și când ne gândim că acest răufăcător, acest trădător al României și al românismului a fost proslăvit), în 1990, de directori de opinie ca Buzura, Eugen Simion, Sorescu, Pleșu, Hăulică, Breban - ce să mai vorbim de N. Manolescu, cel care l-a legitimat pe el, ilegitimul, ca “Om cu o mare”, la nici o săptămână după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990! Și, cu toate că în timpul întâiului său mandat (!) România a fost crunt jefuită de securiști și de activiști, care puseseră mâna pe tezaurul statului, iar românii au devenit și mai săraci și mai disperați - în Anul

Domnului 2000, cvasitotalitatea intelectualității române, în frunte cu Anele Ipătescu ale cumpenei dintre milenii: Adameșteanu, Blandiana (nu a semnat direct Apelul GDS, ci ca... autopreședinte al PEN Clubului), Doina Cornea, Anca Oroveanu, Marta Petreu, Adriana Babeți, Mariana Celac, Smaranda Vultur, Carmen Mușat, Magda Cârneci, Monica Spiridon, Angela Martin, Angela Oișteanu - și încă altele, toate, anticomuniste din... ilegalitate, precum și cu ferocii “opozanți” Doinaș, Paler, Oișteanu, Manolescu, Liiceanu, Alex. Ștefănescu, Șușară, Dan Oprescu (!), Andrei Cornea, Eckstein Kovacs Peter, Al. Zub, Mircea Martin, Antonesei, Mihăieș, Tismăneanu, Paleologu, Patapievici (!!), Sorin Mărculescu, Sorin Alexandrescu (!!!), Ioan Holban, I.B. Lefter, Iorgulescu, George Voicu, Victor Neumann, Alex. Leo Șerban, Lucian Dan Teodorovici, Michael Astner, Pavel Cîmpeanu, Negrici, Vasile Gogea, M.H. Simionescu, Radu Pavel Gheo, Dimisianu, M.D. Gheorghiu, Shafir, R.Ioanid, Andrei Corbea Hoișie, Ioan T. Morar... - aceștia și încă alții, “smântâna patriei române” - au făcut campanie *pentru... Iliescu*, sub lozinca umoristică: “VOTAȚI ÎMPOTRIVA DICTATURII”!

În acest prezent perpetuu, nu mai știi dacă scriitorii trăiesc-creează-cerșesc subsidii de la Ceaușescu ori de la demnul său urmaș: Iliescu.

Îi privește. N-au decât să-l laude, să-l cânte, să-l lingă, să-i pupe gumarii, să-i țină scaunul pre dindărăt (exercițiu în care excelează excelentul psihiatru maramureșean pe nume: Buzura), cum făcuseră cu Ceaușescu, cei mai bătrâni cu Dej, cu Stalin...

Eu îl acuz pe Iliescu Ion de trădare de patrie și îl chem în fața justiției.

Să nu-și imagineze Petre Roman, Stolojan, Năstase că, dispărînd Iliescu, drumul le va fi deschis pentru a se cățăra ei la putere.

Și pe ei - și pe alții ca ei - îi voi chema în fata *instanței*.
Cu dovezi scrise.

II

UNDE NI SUNT...?

Paris, 16 ianuarie 2005

În 12 noiembrie 2004, la București, s-a anunțat :

“Comisia Internațională pentru Studierea Holocaustului în România” - sub supravegherea ambasadorilor SUA și Israelului în România - a tras concluzia prin Elie Wiesel:

“Holocaustul în România a fost posibil ca urmare a antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică și culturală a țării” (s.n.).

Redactorii “concluziilor” fideli gândirii lor teroriste bolșevice, au comunicat “concluzia”, urmînd ca într-un viitor cețos alții să caute premisele. După profund-gânditorii holocaustologi, antisemitismul la români este de găsit “în istoria politică și culturală a țării”.

Iată un model de abuzivă *înjumătățire a adevărului*. Deci noi, românii ne asumăm partea de vină în *martirizarea și uciderea evreilor începînd din 27 iunie 1941* (“Pogromul de la Iași”), însă evreii nici nu vor să audă - corect: nu ne permit să deschidem gura pentru a vorbi și noi despre *martirizarea, uciderea românilor, cu un an mai devreme, începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate de bolșevici* - apoi din 23 august 1944, câteva bune decenii, în restul României ocupate de ruși.

Aceia dintre membrii “comisiei” cu care am avut de a face (ei m-au atacat în presa din România, din America, din Franța, din Israel, din Basarabia, iar eu, neavînd acces la periodice, m-a exprimat prin eseul **Săptămîna Roșie**, tipărit, și prin internet) m-au acuzat, neținînd seama de scrisul meu - pe care unii, ca Shafir au mărturisit că nu-l citiseră!- de “negaționism”, mai mult sau mai puțin “trivial” și de, cum altfel: “antisemitism”, deocamdată nu și de “tuberculozism”. Unii, mai... îngăduitori, au mormăit cu un sfert de gură că, într-adevăr, nu contestasem crimele românilor, victime: evreii, însă... le “justificasem” (crimele!), pretinzînd că românii, în 1941, se răzbunaseră, “sub pretextul că, în 1940 câțiva evrei ar fi comis fapte reprobabile...”

Or procedînd astfel, *negaționiștii evrei* dovedesc a nu cunoaște noțiunea (deci realitatea) *dialog*; confirmă bănuiala devenită certitudine; în ultima jumătate de secol s-au obișnuit să monologheze; să dikteze; să acuze, să condamne - și să ceară despăgubiri. Faptul că au fost persecutați, că au fost masacrați -

și ei, dar nu doar ei! - nu le conferă dreptul de a se prezenta ca victime eterne, absolute; nu îi absolvă de păcatul crimelor comise de ei, de pildă cele începând din 1917 în Uniunea Sovietică, slujind bolșevismul, din 1948 în Palestina, servind sionismul. De când au o țară, israelienii au încetat de a mai fi “popor ales”, au devenit ca ne-aleșii: egoiști, răi, xenofobi, nedrepti cu *goi*-ii, brutali, mincinoși, teroriști-de-stat (și de partid). Cu o aroganță insuportabilă, ei, deținători de decenii ai armei atomice, țiță de fiecare dată când o țară musulmană este bănuită ca deține “arme de distrugere în masă” (ca Irakul, denunțat americanilor, care au pornit la război cu acest pretext, motivul fiind *petrolul*), dar doamne-fereste să sufle un cuvânt despre posesoarele comuniste: China, Coreea de Nord.

“Rădăcinile antisemitismului...” Să fie de găsit doar în “istoria politică și culturală a țării” (România)? Nu **și** în *istoria economică*, a ei, începând de la 1835?; nici în *istoria antioismului*, a *antiromânismului evreilor*, manifestat cu violență încă din 1866, când ne pârau Alianței Israelite, Franței, Angliei?; și în 1878, când am fost șantajați cu neacordarea independenței câștigată pe câmpul de luptă, dacă nu capătă cetățenia română toți evreii intrați ilegal în țară?; nici în 1916-1917, în timpul ocupației germano-ungare a Bucureștiului și a sudului României: *colaborare cu dușmanul, pe timp de război*? Nici în iunie 1940, în timpul ocupației Basarabiei și a Bucovinei?; nici între iunie 1940 iunie 1941, alt - teribil pentru ne-evrei - *colaboraționism al evreilor cu ocupantul sovietic*; al treilea: din 23 august 1944 *colaboraționismul generalizat (gras autorăsplătit) cu ocupantul rus*?

“Holocaustul în România” să se fi manifestat el “*din senin*” (acuzatie mai puțin gravă decât cea adresată firoșilor polonezi: “care supseseră antisemitismul împreună cu laptele de la sânul maicii lor”). “Din senin”, în exact 27 iunie 1941, prin “Pogromul de la Iași”? Au oare, cu un an mai devreme nu existase un 28 iunie (1940) - acela cu adevărat din-senin-manifestat, fiindca Armata Română promise ordin să nu opună rezistență în timpul evacuării tragice din Săptămâna Roșie, iar civilii refugiați nu aveau cu ce se opune, “norodului truditor”, lăudaseră pre Domnul că nu fuseseră, ca atâția alții, uciși pe loc ori luați prizonieri de război într-un război care nu exista ?

Nu se jenează defel holocaustologii când falsifică documente, când inversează cronologia evenimentelor, când prezintă efectul drept cauză? De ce s-ar jena, dacă noi i-am obișnuit să aibă în față o adunătură de muți?, de mutanți?, de piteștizați?

Membrii Comisiei - “internaționale”:

- Prof. Elie WIESEL, Președinte
- Radu IOANID, Vicepreședinte
- Tuvia FRILING, Vicepreședinte
- Mihai IONESCU, Vicepreședinte
- Ioan SCURTU, Institutul N. Iorga, Consilier de Stat, Administrația Prezidențială, Coordonator Secretariat
- Victor OPASCHI, Consilier de Stat, reprezentant al Președintelui României în Comisie
- Viorel ACHIM, Institutul "N. Iorga"
- Lia BENJAMIN, Centrul pentru Istoria Evreilor din România
- Liviu BERIS, Reprezentant al Asociației Evreilor din România, Victime ale Holocaustului
- Irina CAJAL MARIN, Federația Comunităților Evreiești din România
- Adrian CIOFLANCA, Institutul "A.D. Xenopol", Iași
- Ioan CIUPERCA, Universitatea "Al.I. Cuza", Iași
- Alexandru ELIAS, Federația Comunităților Evreiești din România
- Alexandru FLORIAN, Institutul pentru Studii Social-Democrate
- Vasile IONESCU, Organizația Rromilor
- Corneliu Mihai LUNGU, Arhivele Naționale
- Andrei PIPPIDI, Universitatea București
- George VOICU, Universitatea București
- Jean ANCEL, Israel, Institutul "Yad Vashem"
- Colette AVITAL, deputat (Knesset)
- Andy BAKER, American Jewish Committee
- Randolph BRAHAM, CUNY, US
- Mihai Dinu GHEORGHIU, Universitatea Paris II, Franța
- Hildrun GLASS, Germania
- Dan MARIASCHIN, Vicepresedinte B'Nai B'Rith
- Paul SHAPIRO, US, USHMM
- Michael SHAFIR, RFE/RL, Israel
- William TOTOK, Germania
- Leon VOLOVICI, Israel...

Privesc lista celor din "Comisie": nu-l văd pe Andrei Oișteanu, membru eminent al numerosului și criminalului clan Răutu, neobosit vânător de "fasciști antonescieni", de "negaționiști"; nu-l aflu nici pe Andrei Cornea, apărătorul fără condiții și justificator al politicii teroriste a Israelului și a Statelor Unite din ultimul cincinal, cu tot cu părintele său "liberalul" bolșevic Paul Cornea?; nici pe eternul tovarăș caraliu Teșu de la "*Munca*",

nedespărțit de carnetul-negru în care îi pune-bine pe dușmanii poporului cu amenințarea: «Ordonanța, Ordonanța!» - au oare de ce? Acești bravi macabei să fi fost înlocuiți în ultimul moment cu doi-trei *goi* figuranți-activi (ca toți proaspeții convertiți, mai catolici decât Rabinul-General) - ca Pippidi, M.D. Gheorghiu, Totok? Dar unde o fi D. C. Giurescu? - să fi lins el pe degeaba ceea ce a lins? Dar Gabriel Andreescu? Dar Dan Pavel? Dar Laszlo Alexandru, dar Pecican? Dar Buzura, Doctorul Honoris Causa de la Ierusalim, răsplătit pentru isprava înalt culturală de a fi trimis la topit un volum de documente care probau fără tăgadă și responsabilitatea evreilor în tragedia generală? Dar Breban, dar Țepeneag - cu stindardul pe care scrie, citeț: “Ed. Reichman”? Dar Marta Petreu cu I. Vartic, ucenici-ascultători ai înțeleptului tovarăș Ion Ianoși?

Să mă încred în “Comisia internațională”, cea care nu va putea comite in justiții, doar este alcătuită din intelectuali, iar intelectualul, este cinstit cu sine și cu ceilalți, este informat, nu minte, nu trădează, nu insultă, nu...- doar propune, dezbate, dialoghează civilizat...?

Să-i iau pe rând pe intelectualii din comisie? Începînd cu Elie Wiesel, profesionist al minciunii, acuzator impenitent?; să continuu cu R. Ioanid, traficant de documente, negator senin al unor adevăruri istorice, altfel un strălucit laș, un cultivat incult, un necititor al textelor incriminate, în schimb... producător de “citate” inexistente, fabricate neglijent, el netemîndu-se că vreun *goi* ar dori să se sinucidă, contrazicîndu-l, dovedindu-i că a mințit nerușinat? Mergînd mai departe cu agitați în borcan: A. Florian (demn fiu al nedemnului Radu Florian); calpuzani ca Ancel, ca Braham?, specialiști în “toaletarea” textelor (Jurnalul lui Sebastian) ca Volovici?

Și cum aş putea...?

Cum aş putea, auzind-citind: “Comisia internațională” alcătuită exclusiv din evrei și din filoevrei fără condiții, credincioși fără a cerceta, să nu îmi aduc aminte de altă... “internațională”, sinistra “Comisia Aliată de Control” din 1945-1948, înființată de ocupanți în scopul de a-i vâna-recupera-siberiza pe românii refugiați din Basarabia și din Bucovina, considerați “cetățeni sovietici”, comisie în care “Aliții” erau...rușii; doar ei?

Să fiu crezut: sunt revoltat, nu pentru ca mi-aș fi făcut vreo iluzie că ultimele texte ale mele “**Basarabia**” și “**Săptămâna Roșie**” ar putea avea un efect lămuritor, eventual încurajator în apărarea părții noastre de adevăr. Dar m-a surprins-îndurerat halul nici măcar minim-moralian al consângenilor noștri de a

accepta fără crâcnire orice nedreptate, orice umilință, orice batjocură, orice minciună: în schimbul unei burse, al unei călătorii, al unei invitații la un colocviu (și nici măcar, nu totdeauna au fost momiți cu avantaje, ci, după obiceiul părinților, bunicilor, strămoșilor, profesioniști din negura veacurilor ai arvunei ne-cerute - deci ne-onorate), au ajuns să “recunoască-cinstit-ca-la-Pitești” că mamele lor sunt curve, că tații lor au mâncat copii cruzi (dar consolându-se în strictă intimitate: «Și ce dac-am zis, eu știu adevărul: că mama nu-i curvă, tata nu-i mâncător de copii - dar dacă așa *se cere*...; și,-n *plus*, *s-ar putea să se dea* câte ceva...”).

Îl arăt cu degetul meu de turnător-al-turnătorilor atât pe Buzura, lepră bătrână, cât și pe mai-junele M.D. Gheorghiu - care, prin forța lucrurilor (a vârstei) nu a putut mânca rahatul ceaușist - dar să nu ne pierdem speranța, tovarăși! Tinerii români sunt leit fiii, nepoții românilor cu piept de aramă, deci: ce naște din român - slugă este! De ce ne-am mira-revolta constatînd că tinerii-din-ziua-de-azi nu sunt capabili să spele grelele păcate ale părinților ci, prin tradiție, mănâncă, ei (cu gura lor!) obștescul produs : nu ca pe timpuri, vulgarul/barbarul rusesc, ci tehnologizat/rafinatul americano-israelian - unde mai pui că, pe-bază-de-el, *se dă* - ce s-o da, numai *să se dea*... - atât că ra' tot 'hat rămâne.

Chiar să nu existe printre cele peste douăzeci de milioane de români *un om normal*, care să judece *normal*, să găsească *anormal de unilateral* “Raportul” și “concluziile” lui false, abuzive, dictatoriale?; să fi uitat românii tot ce știau, tot ce citiseră? Sau puțin le pasă de adevăr, își spun că oricum, tot nu vor fi luați în seamă, deci mai înțelept e să tacă, pentru a nu-i provoca pe dom' sergenții care ne păzesc din 23 august 1944? (pe noi, basarabenii, bucovinenii, din 28 iunie 1940).

Dar unde ni sînt intelectualii, în frunte cu scriitorii? Unde ni sînt directorii de conștiință? Unde analfabeții civic, mutanzii muți până la 22 decembrie 89 fix, dar-însă-totuși din acea clipă gureși nevoie-mare - altfel alfabetizați în cursul-rapid din Piața Universității?;

Unde ni sunt martirii de pușcărie, anticomuniștii, patrioții, cei care au... rezistat terorismului comunist românește, adică îndurînd și tăcînd - pîna la 22 decembrie 1989, iar de-atunci, cu un curaj legendar povestesc ce n-au uitat - și plîng: nu de revoltă, doar de obidă?;

Unde ni sînt apărătorii demnității naționale? Unde ni sunt apără-torii adevărului în contra minciunii instituționa-lizate,

globalizatoare?

Și unde “vocile” celor care acum câțiva ani încercaseră să rostească partea lor de adevăr, însă, nepregătiți documentar și mai ales psihologic pentru a răspunde unor atacuri brutale, acuza-toare, mincinoase - s-au speriat, au fost băgați în boale - iar de atunci tac chitic?: N. Manolescu, G. Liiceanu, D. Tudoran. Ei, dragă-doamne, sunt și directori de conștiință ai nației, nu doar reprezentanți de frunte ai culturii... (în fine, cultura specifică românilor, cea vajnic rezistentă comunismului). De ce nu li se mai aude glasul? Au fost amuțiți de prima răsteală a evreilor? S-au cutremurat, apoi aplatizat-turtizat-curs-evaporat, sub acuza-ția de “antisemitism”? Dar ei, intelectuali fiind (iertare: *fuseseră*) capabili de discernământ, ar trebui să știe ce e adevărul, ce e min-ciuna, să susțină un punct de vedere, să participe la un dialog.

De ce tac, ascunși sub țol, că ei nu știu nimic, că ei să fie lăsați cu nevoile-și-neamul lor, că, uite, ei sunt bolnavi de ficat și au de plătit pensii alimentare?

De ce... *De frică*. Așa au trăit sub Ceaușescu, așa au supra-viețuit sub Iliescu, așa vor vegeta sub Băsescu: *cu frică*. Tremurînd, prin tradiție, din negura veacurilor. Așa au făcut românii istoria: “tot tremurînd, tot așteptînd...”

Așteptînd - ce? Să vină americanii? Să ne facă ei dreptate, cum fac dreptate palestinienilor, afganilor, irakienilor, în curînd și iranienilor? Să ne bage ei - americanii - în Europa, după ce, în urmă cu 60 ani, la Yalta, ei, americanii ne alungaseră din ea, dîndu-ne pe mîna Asiei rusești?

De ce nu se găsește un singur român normal, care, ridicat pe două picioare, să rostească și adevărul nostru, al comunității românești, pentru a răspunde neadevărurilor totalizatoare, calom-niilor scuiate de slujnicarii “Comisiei internaționale”? Dar cine să fie acela:

Prințul Lichelelor Liiceanu? Să apere Liiceanu cauza nației sale? Care nație? Dar ce are el cu nația română - el are cu nația sa de negustori de carte, cu nația clanului său de olteni ‘oți?;

Ce să-i pretinzi unui Pleșu, structural diversionist, dansator pe sârma trasată cu creta pe trotuar, subtil vânzător de sine și de frate, legendar autor al Tratatului *Despre Îngineri*?;

Ce să-i ceri lui Manolescu, magistrul legitimator al ilegitemu-lui Iliescu imediat după mineriada sângeroasă? Să “combată”, el, de capul lui, recenta teză a stăpînului său, Tovarășul Ion, potrivit căruia a fost “holocaust” în România; că numai românii sunt vinovați față de evrei, în schimb (!) evreii totdeauna au fost personificarea Imaculatei Concepții, în viața lor nu mîncaseră usturoi, nici Românie nu vînduseră-trădaseră-mulseseră, cale de

peste un secol, iar începînd din 28 iunie 1940, doamne-fereste să se fi comportat cu noi, compatrioții lor, basarabenii și bucovinenii (de la 23 august 1944 cu toți românii) ca cei mai feroci dintre ferocii, barbarii komisari bolșevici? - ba chiar din contra?!

Unde ni sunt celelalte voci-autorizate în rostirea adevărului? Fiindcă am vorbit de scriitori - ca cei mai chemați - dacă aș lua "Dicționarul scriitorilor români", să-i înșir după alfabet?

Inutil. Nici unul din cei în viață nu ar avea normalitatea scriitoricească de a protesta.

Dar cei recent dispăruți? Să se fi schimbat ceva dacă mai trăiau Marin Preda, Bogza, Jebeleanu, Deșliu, Nichita Stănescu, A. E. Baconsky, Eugen Barbu, Petru Dumitriu, Ivăsiuc, Titus Popovici, Sorescu? Dar clasicizații: Arghezi, Bacovia, Barbu, Blaga, Camil Petrescu, Călinescu, Sadoveanu, Eftimiu - cum ar fi reacționat la o astfel de închinare? Ei, cum: ca înaintașii, ca urmașii lor...

Un singur literator și-ar fi ridicat glasul: Eminescu.

Și-l ridicase, dar protectorul său Maiorescu neputînd să-l "rezonabilizeze", l-a internat în azil - astfel închizîndu-i gura.

În noiembrie 2004 Iliescu Ion s-a făcut grav vinovat față de poporul român, față de nația română, declarîndu-se de acord cu toți termenii diktatului unor notorii falsificatori de istorie, insolenți, mincinoși, calomniatori ai României și ai românilor, zapcii nerușinați ca R. Ioanid, Șafir, Oișteanu, Braham, Ancel - cu, în fruntea lor arhicunoscutul traficant al adevărului : Elie Wiesel (vezi-i interviul în care, acum, neagă faptul de a fi refuzat să viziteze, în 2002, Memorialul Victimelor Comunismului de la Sighet!), autonumit "președinte al Comisiei".

Iliescu... Nu mai este președinte, însă, înainte de a nu mai fi, ne-a făcut-o: și cu Tratatul cu Rusia și cu Diktatul Holocaustic.

Acest răufăcător, acest trădător al României și al românismului (Iliescu) a fost proslăvit, în 1990, de directori de opinie ca Buzura, Eugen Simion, Sorescu, Pleșu, Hăulică, Breban - ce să mai vorbim de N. Manolescu, legitimatorul ilegitalului, prezentat ca "Om cu o mare", la nici o săptămână după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990! Deși în timpul întîiului mandat România a fost crunt jefuită de securiști și de activiști, care puseseră mîna pe tezaurul statului, iar românii au devenit și mai săraci și mai disperați - în Anul Domnului 2000, cvasitotalitatea intelectualității rezistentculturale române, în frunte cu Anele Ipătescu ale cumpenei dintre milenii, au inițiat-semnat APELUL RUȘINII, ascuns sub explicația nesfârșit de inteligentă: "Votați împotriva dictaturii", carevasăzică î m p o t r i v a improbabi-

lei, virtualei dictaturi de dreapta a contracandidatului - însă p e n t r u dictatura reală, exercitată cale de 4 ani de zile, a candidatului bolșevic Iliescu.

Cine a semnat atunci “Apelul GDS” - publicat în revista 22 din 5-11 dec. 2000? Iată numele celor mai răsăriți:

- Gabriela Adameșteanu
- Ana Blandiana (nu a semnat direct, ci ca... autopreședinte al PEN Clubului)
- Doina Cornea
- Anca Oroveanu
- Adriana Babeți
- Smaranda Vultur
- Carmen Mușat
- Marta Petreu
- Ruxandra Cesereanu
- Rodica Palade
- Aura Christi
- Magda Cârneci
- Monica Spiridon
- Mariana Celac
- Sanda Cordoș - și încă altele, anticomuniste din... ilegalitate;

Deasemeni bărbații feroci “opozanți” antibolșevici:

- Paler
- Pavel Cîmpeanu
- Oișteanu
- Mihai Șora
- Doinaș
- Liiceanu
- Pleșu
- Manolescu
- Eckstein Kovacs Peter
- Alex. Ștefănescu
- I.B. Lefter
- Cassian Spiridon
- M.H. Simionescu
- Dimisianu
- Victor Neumann
- Valeriu Stancu
- Pavel Șușară
- Michael Astner
- Ion Vădan
- Vasile Gogea
- Dan Oprescu (!)

- Andrei Cornea
- Andrei Codrescu
- Mircea Martin
- Antonesei
- Stelian Tănase
- Leonard Oprea
- Mihăieș
- Tismăneanu
- Gavriluță
- Paleologu
- Iorgulescu
- Patapievici (!!)
- Sorin Alexandrescu (!!!)
- Negrici... -

Aceștia-acestea - și încă alții, cvasitotalitatea intelighenților tricolori - au făcut, în 2000 campanie pentru... Iliescu. După ce făcuseră campanie pentru alt trădător al țării Constantinescu.

(Obiceiul de a face-liste l-am învățat de la evrei. Întru neuitare. Apoi: nu sunt eu tată de copil evreu?).

De ce nu se trezesc măcar în al 24-lea ceas Adormiții noștri directori de Inconștiință?

Știu de ce:

Fiindcă, după obicei, în al 25-lea (ceas), la împărțeală, ei vor fi primii, jurînd cu mâna pe inimă că fuseseră mereu treji-rezistenți - prin (arpagi)cultură.

Paul Goma

III

SĂ ÎNVĂȚĂM DE LA EVREI...?

Paris, 6 februarie 2005

Răsunetul planetar al comemorării, în acest început de an 2005, a deschiderii lagărului morții de la Auschwitz (a găsirii, a datului-pestă - de către Armata Roșie, care trecea și ea pe-acolo, mult după ce nemții fugiseră cu deținuții valizi - și nu a “liberării”, cum se tot spune-scrie) ne umple - pentru a câta oară? - de admirație : iată, după atâta amar de timp rezultatul *ne-uitării*; iată fructul *memoriei* întreținută cu tenacitate, cu sacrificii; iată biruința unei comunități martirizate de nazism - vreme de dois-prezece ani - asupra *amneziei*.

Admirație - și gelozie:

Noi, ne-evreii, supliciați de comunism peste jumătate de secol nu am fost capabili de “așa ceva”. Adevărat: din 1940 până în 1989 fusesem supuși operației de des-creierare, de extirpare a memoriei, de înlocuire a ei cu talaș: “istoria URSS”, “Curs scurt...”, “istoria RPR”, “Tezele...”, “limbă maldavinească” și atâtea și atâtea sintagme, cuvinte goale, nu doar false, ci ofensante la adresa adevărului istoric și la onoarea națiunilor noastre nerusești. Noi, românii, am moștenit, am produs puține “hârtii” și nu am făcut efortul de a consemna întâmplările-ce-ni-s-au-întâmplat, pentru a lăsa urmașilor, *urme*. Dacă adăugăm la tarele genetice și inapetența, incapacitatea de a realiza - și de a practica - *cronologia*, ne-am autoportretizat fidel.

Privindu-i, admirându-i pe evrei, mi-am spus că - de ce nu? - a venit momentul să facem ca ei, să copiem până și acțiunile lor ne-morale (ne-creștinești), ca de pildă *minciuna-etnică*; ca de pildă în *ne-uitarea* răului ce ni s-a făcut și *răzbunarea* (nu «un», ci «doi ochi pentru un ochi»).

Oare? Să fie bună imitația răului?

Din 1990, când s-au (între)deschis arhivele comuniste, la cea mai neînsemnată tentativă a victimelor bolșevismului de a depune mărturie despre calvarul lor, călăii noștri, speriați de un Nürnberg II, țipă, temându-se de dreapta răzbunare:

«Fără violență!» Și: «S-a început vânătoarea de vrăjitoare!»,

Vasăzică așa: după decenii de teroare oarbă, sălbatică, cei care ne terorizaseră, ne umiliseră, ne jefuiseră, ne lăsaseră fără

părinți, fără casă, fără școală - fără țară (nu fredonau ei în colțul gurii Imnul RPR, pe muzica lui M. Socor, pe versurile lui A. Toma, modificate: “Azi țara ta e casa *mea*”?). Ei, teroriștii, vânătorii de oameni nevinovați, cei care arestaseră, torturaseră, reeducaseră-ca-la-Pitești, asasinaseră fără tresărire, fără teamă că vor da vreodată seama - în momentul în care s-a întrezărit perspectiva unei, în sfârșit!, justiții, au cerut, guițind (ca Buzura, în ianuarie 1990)... să nu care cumva să se exercite vreo violență asupra lor! «Fără violență!» implorau-somau, pentru că ei, călăii noștri personali și bestiali nu suportă violența!; ei, auxiliarii ocupantului sovietic, cei care, mult mai puțin din fanatism ideologic marxist-stalinist-trotskyist, din rasism-bolșevic, din antiromânism feroce (care exista, exista!, mai ales la unguri, iar când ungurul era și evreu, să ne păzească Dumnezeu! - dar nu ne-a păzit), mai degrabă pentru a zmulge-păstra avantaje materiale, se dovediseră a fi executanți, nu doar orbi, ci cu mult spirit de inițiativă - de prin 1990 zbiară ca din gură de șarpe, acuzând (de să se audă la Strasbourg, la Washington, la Tel Aviv) că în România “tradițional antisemită” se încalcă drepturile omului! Așadar: ei, victime ale naziștilor 12 ani (1933-1945) de șaizeci de ani tot vânează naziști, însă victimele comuniștilor - din 1917 rușii, noi din 1940 - nu avem voie să-i acuzăm pe tortionarii comunisto-sovietiști pentru crimele lor, fiindcă, dragă-doamne astfel ne dedăm «Vânătorii de vrăjitoare!» Or, după Ukazul impus de ei, cel care este violent cu ultra-violenței, cel care “părăște”, rostind numele tortionarilor bolșevici este fascist! Antisemit!! Tuberculos!!!

Ar fi comic - dacă nu ar fi tragic:

Din exact 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate prin violență, apoi din 23 august 1944 în România întreagă ocupată de Armata Roșie, ei, komisarii veniți pe tancurile sovietice aplicaseră cu seninătate (și cu sudoare, sânge din partea noastră) vânătoarea-de-vrăjitoare numită: “luptă de clasă” (și de-rasă, dar aceea nedeclarată - însă aplicată). Nevinovați cu zecile de milioane din comunitățile europene ocupate de sovietici și comunizate, în primul rând poloneză, au fost “lichidați”, nu pentru vreun act potrivit ideologic, ci pentru... potențialitate: «*Ar putea, la un moment dat, să...*»: (în realitate *programul bolșevic urmărirea distrugerea elitelor naționale*). Decenii lungi, nu doar capii familiilor, ci toți membrii au fost, fie arestați, atâția dintre ei asasinați, fie “doar” alungați din case, din școli, din spitale, declassați social, penalizați material.

Și iată-i pe călăii noștri indignați până în pragul apoplexiei, tot pe noi, victime, acuzându-ne că ne dedăm la

vânătoare de vrăjitoare!

De ce nu i-am imita și în asta, zicînd:

«De ce nu ne-am deda...?»... la vânătoare de bolșevici?

De ce am rămâne, în continuare, robi ai moralei creștine, de ce am trece peste ofense, nedreptăți, agresiuni? De ce am ierta greșităților noștri? - bieții de ei, cei care obosiseră tot călărindu-ne, tot chinuindu-ne, tot “reprezentîndu-ne”? Aceia care huzuriseră decenii pe spinarea noastră, trăind porcește-boerește (nu proletărește) din sudoarea și din sângele nostru, al înfometaților, al zdrențăroșilor, al exclușilor în/din propria-ne țară? - ei, acum, la scadență, se miră-indignează foarte că nu mai suntem aceleași oi duse la abator fără măcar a behăi?

În revista 22, din 28 ian.-14 febr. 2005, Andrei Oișteanu comite încă un lung editorial-diatribă. Citez:

“Ziua de 27 ianuarie a devenit Ziua Internațională a Holocaustului. (...) zi cu o semnificație deosebită inclusiv pentru România. În perioada 16 mai-3 iunie 1944, din Transilvania de Nord, aflată atunci sub ocupație maghiară, au fost deportați la Auschwitz circa 150.000 de evrei. Dintre aceștia, 130.000 au fost exterminați acolo.”

Noutate! Până mai ieri și pe aceia “îi asasinaseră fasciștii anto-nescieni”, după evanghelia Rosen-Wiesel de la Memorialul Coral...

Mai departe A. Oișteanu dă note - bune - lui Băsescu:

“(...) pe 18 ianuarie (...) președintele [a spus] : «Săptămîna viitoare voi participa la ceremoniile comemorative de la Auschwitz. (...) voi fi intransigent cu orice fel de manifestare extremistă, xenofobă sau antisemită (...) nu voi tolera ca România să mai fie asociată cu gesturi de această natură»” A. Oișteanu rezumă rapid-anticipativ: “Sper să fie un semnal pozitiv pentru autoritățile românești, care au obligația de a veghea la respectarea legii. Pentru că și în această privință, România este sub zodia formelor fără fond. Sloganul României în tranziție pare să fi devenit "Avem legi, dar nu le aplicăm". (...) mă refer la modul în care nu se aplică prevederile Ordonanței de urgență 31/2002, privind «interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii». Potrivit ordonanței, astfel de manifestări se sancționează penal. La art. 6, de pilda, se prevede pedeapsa cu închisoare pentru «contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia». (...) cred că, într-un stat de drept, legea trebuie aplicată”(...). “Nu iau acum în discuție înscrisurile anonime, cu autori

greu de identificat: sloganuri graffiti de tip "MOARTE TIGANILOR" (...) sau "ANTONESCU - EROU NATIONAL" (...) sau "ACHTUNG JUDEN!" (...). Totuși, faptul ca nu se iau măsuri imediate de ștergere a unor astfel de inscripții este și el simptomatic în ceea ce privește nerespectarea legii. Vreau sa ma refer anume la unele manifestari cu autori cunoscuți, față de care autoritățile ar trebui să se autosesizeze:

*“Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, **Săptămâna roșie sau Basarabia și evreii** (Editura Vremea XXI, București, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulțumește să fie, ca alții, negaționist. El admite Holocaustul din România, dar îl motivează, îl justifică. O teorie atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege”.*(sublinierea îmi aparține, P.G.).

Subtilitate de picior-de-pod. Cunosc gândirea de câlți a lui A. Oișteanu (dacă nu cumva o simulează) de pe când, în volumul **Imaginea evreului în cultura română**, îmi reproșa că îl amendasem pe Lucian Pintilie pentru minciuna potrivit căreia, în timpul războiului, genialul văzuse, în București, evrei purtând stea galbenă - însă lăsase baltă argumentația că aş fi mințit și, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, trecuse la alte cele... Nici de astă dată nu-i voi face onoarea de polemiza cu el, cu atât mai puțin de a-i re-explica, la tablă, ceea ce explicasem îndelung, îndelat în **Săptămâna Roșie**.

“Prin orașele patriei”, își continuă pionierul-patriei contribuția: “(...) sunt bulevarde și străzi care poarta numele mareșalului Ion Antonescu. Magdalena Boiangiu mi-a spus recent că, pentru a ajunge de la hotel la teatrul din Tg. Mureș, făcea un ocol pentru a nu merge pe Bulevardul Mareșal Ion Antonescu. Pe acest bulevard, în fața garnizoanei se afla un soclu care așteaptă bustul mareșalului”.

Biata M. Boiangiu, ce calvar pe capul tovarăsei cu același nume: fusese obligată la un ocol peste puteri, dată fiind vârsta-i înaintată (65 ani), numai ca să nu dea nas în nas cu un soclu-fără-statuie!; în urmă cu 45 de ani nu ocolea soclul-cu-tot-cu-statuia-lui-Stalin (din gura parcului cu același nume), ba, cu dragoste-nețărmată, cu veșnică-recunoștință se fotografia dinainte-i:

“La rândul ei, Smaranda Enache mi s-a plâns ca a trăit o situație extrem de penibilă, atunci când a fost nevoită să meargă pe Bulevardul Ion Antonescu pentru a ajunge la monumentul ridicat în memoria victimelor Holocaustului din Tg. Mureș”.

I s-a plâns lui Oișteanu - cui altuia, dacă nu Sentinelei, Paznicului Templului? Ca urmare, lumea întreagă a deplorat tragedia plângăcioasei S. Enache: să fie ea nevoită (silită - cu pușca la spate!) să treacă pe Bulevardul Antonescu! “Înainte”,

când mergea pe, de pildă, “Victoria Socialismului”, ca secretar de partid și emerită adunătoare de cotizații (ca și Zoe Petre), nu era “nevoită” să calce victoria socialismului în picioarele-i personale, ba, “pe timpul Odiosului” era mândră de al său (de)mers.

“În astfel de cazuri, vina aparține autorităților din administrația locala.(...) În unele locuri din spațiul public continuă să existe monumente reprezentându-l pe Ion Antonescu. E vorba, de pildă, de bustul de lângă biserica Sf. Constantin și Elena, din Piața Muncii, ctitorită de mareșal la începutul anilor '40 (...) După apariția Ordonanței 31/2002 (...) bustul mareșalului a fost acoperit cu un «sarcofag» de tablă (modelul Cernobil). (...). Deputatul Aurel Vainer, reprezentantul în Parlament al comunității evreiești, a înaintat un protest oficial Primăriei Sectorului 3, Primăriei Capitalei și Parchetului General. Un protest similar a fost depus și de Centrul de Monitorizare și Comba-tere a Antisemitismului în România. (...) În concluzie, vreau să spun că vizitele mediatizate ale înalților demnitari la locuri de comemorare a victimelor Holocaustului (cum este Auschwitz-ul) sunt bine venite, având o puternică încarcatură simbolică. Dar dacă nu sunt dublate acasă de *măsuri practice, de ecologie morală și legală* (s.m. P.G.) ele riscă să rămână simple gesturi de fațadă”.

Aici sfârșește lungă, plicticoasă, enervantă, obraznică “demascare” oișteanică. Așadar, autorul denunțului la gazeta de perete 22, le reamintește românilor ce e just, ce e nejust din punctul de vedere al lui și al tovarășilor săi; îi amenință, le re-explică ce au voie să facă în viitor, ce le este strict interzis, altfel le taie capul Teșu de la *Munca*, cel cu «Ordonanța, Ordonanța!»

Ce-o fi vrînd individul? Ce urmărește când scrie ceea ce scrie? - se va întreba cititorul revistei 22. Dacă l-a citit pe Norman G. Finkelstein (autor al studiului **Industria Holocaustului**), își va răspunde:

«Ce să facă: provoacă - fiindcă *așa se fabrică antisemitismul, antisemiții, antiisraelienii, antisioniștii: dînd din falcă aiurea, fără conținere, acuzînd la întîmplare, calomniînd, mințind-mințind-mințind* - el și cei din echipa lui : Șafir, Volovici, Ancel, Braham, Al. Florian, R. Ioanid, Dan Pavel, M.D. Gheorghiu, Laszlo, Isaac Chiva, Carol Iancu, Moscovici, Paruit, Ed. Reichman, Laignel-Lavastine, Lily Marcou - sub conducerea înțeleaptă a lui Wiesel».

De ce nu i-am imita pe evrei și în *asta*: alcătuirea de liste, fișe, dosare? - întrebare retorică. Începînd cu chiar pârâciosul de serviciu:

Andrei Oișteanu este nepotul lui Leon(te) Oigenstein-Răutu, fiul Bellei Iosovici și al lui Mihail Oișteanu-Oigenstein-Răutu

(vezi Dicționarul lui Florin Manolescu, vezi pe internet, la “Galateia”, “Kadiş pentru Mişa” de V. Oişteanu). Nici el, nici verişoara sa Anca Răutu nu s-au manifestat înainte de decembrie 1989 ca opozanţi ai comunismului instaurat în România. Nici ca “disidenţi”. După “revoluţie” nu am citit vreo declaraţie de dezaprobare a crimelor bolşevice, în general, nici în special de asumare a grelelor păcate ale familiei, ale comunităţii lor de evrei basarabeni în slujba ruşilor ocupanţi.

Dacă mi se va atrage atenţia: copiii nu sunt vinovaţi de faptele părinţilor, voi atrage la rândul-mi atenţia că acesta este un precept creştin. Or era vorba să-i imit şi în asta pe evrei. Deci nu-uit - că:

a). Începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia şi în Bucovina de Nord iar după 23 august 1944 în întreaga Românie ei au fost cei care în virtutea “luptei de clasă”, i-au persecutat, torturat, ucis nu doar pe “duşmanii clasei”, ci şi pe membrii familiilor lor până la a şaptea spiţă, alungîndu-i din case, din slujbe, din şcoli, din universităţi, înfometîndu-i, declasîndu-i profesional, deportîndu-i... În acest timp fiii-fiicele tovarăşilor de-alte-naţionalităţi (Valter Roman, Răutu, Borilă, Sencovici, Apostol...) studiau, nu doar “în Uniune” (ca Iosif Sava, Janina şi Ion Ianoşi, Andrei Băleanu, T.G. Maiorescu), dar în putredul Occident! În care caz, ce fel de reciprocitate ni se pretinde nouă, “vânătorilor de vrăjitoare”?

b). Decurgînd din punctul precedent - admitem: copiii nu ştiau ce fac părinţii (ca toţi bandiţii, “bătrânii” nu povesteau acasă ce activitate depuneau la “minister”, la “cazarmă”), însă înţelegeau măcar că au şcoli speciale (“Petru Groza” din Bucureşti); că frecventează clinici, magazine-magazii speciale; unii dintre ei erau aduşi la şcoală cu maşina de la “ministerul tatei”; vara mergeau în tabere de pionieri la Artek, “în Uniune”, la Predeal, în vilele gospodăriei de partid. Copiii - nevinovaţi - ai marilor nedemni-demnitari comunişti vor fi întâlnit pe stradă alţi copii: vor fi constatat că “ceilalţi” sunt prost îmbrăcaţi, prost hrăniţi, frecventează alte şcoli, nu au reviste străine, cărţi, plăci cu ultimele şlagăre capitaliste, nici biciclete, patine, mingi, treninguri - vorbesc de perioada dintre 1948 şi 1965. Chiar dacă părinţii nu le spuneau adevărul, întrebările îi vor fi frământat pe copiii, pe adolescenţii curioşi-generoşi. Ei: care a fost adevărul-dedus-din-întrebările-vârstei la Andrei Oişteanu? Nu a răzbătut înainte de decembrie 1989; nici după; nici un semn că ar fi înţeles ceva-ceva şi că a admis: făcea parte din tagma profitorilor, a asupritorilor, a terorizatorilor României - în numele U.R.S.S.;

c). În chestiunea asumării moştenirii comunităţii sale: în

octombrie 1998 am publicat în *Cotidianul* textul “Un protestatar de elită” (vezi și **Jurnal de apocrif**, Dacia, pag. 403). Era o replică la “Protest”-ul semnat în *România literară* de Alex. Ștefănescu. Acesta îl atacase pe Norman Manea care afirmase: [Românii] “ezită să-și recunoască propria contribuție la Holocaust”. Indignatul ștefănesc, recent țărănoist de-al lui Diaconescu, perorase: “ca membru al societății românești de azi, *refuz să-mi recunosc vreo contribuție la fapte săvârșite înainte ca eu să mă nasc*” (subl. mea). Or individul, rudimentar, după ce, neatenț, accepta abuzul comis de N. Manea (dacă *românii - toți românii* - ar accepta să-și recunoască “propria contribuție la Holocaust”, în mod necesar *evreii - toți evreii* - trebuie să-și recunoască propria contribuție la Teroarea bolșevică ce care a produs Holocaustul Roșu), comenta o eroare: puneă semnul egalității între “*contribuție*” (pentru care unii dintre părinți, bunici, fuseseră condamnați, unii executați) și *asumare* - care este cu totul, dar cu totul altceva, însă Ștefănescu nu ajunsese până la pagina aceea. Se vede că argumentația mea (la îndemâna ultimului alfabetizat), anume: “*fiecare membru al fiecărei comunități să-și asume faptele bune - și faptele rele - ale înaintașilor*” - fusese convingătoare, din moment ce primisem telefoane, scrisori de aprobare din partea prietenilor mei de atunci Shafir, S. Damian, Paul Schuster, Tismăneanu.

Or A. Oișteanu păstrează o tăcere asurzitoare în legătură cu moștenirea criminală apăsînd și pe umerii săi (obligîndu-l să și-o asume, chiar dacă el însuși nu a avut vreo “contribuție”, vorba-română al scriitorului N. Manea). Ceea ce nu-l împiedecă de a fi obraznic, nesimțit, imoral când denunță “o teorie atât de aberantă, încât nici măcar nu este pedepsită de lege” - a lui Paul Goma în eseul **Săptămîna Roșie**. Care să fie acea “teorie” - nepedepsită de lege? Iat-o:

“*admite Holocaustul în România, dar îl motivează, îl justifică*” (subl. mea, P.G.)

Afirmație aiurea, iresponsabilă; acuzație cretină, infantilă, a unei ființe neevoluate. Acestea sunt apucături nedemne de un intelectual, mai ales când pretinde a face parte din Poporul care ne-a dat Cartea: ignoră textele pe care le atacă (obișnuit a avea de a face cu ne-evreii timorați, care nu îndrăznesc să contrazică un evreu, necum să-i dovedească necinstea), nu dă citate, rezumă fantezist-abuziv. Nu mă voi angaja în dialog cu acest cunoscut monologator prin educație, prin structură, ne-cititor de profesie (ca și tovarășii săi de șaibă: R. Ioanid, Shafir, Al. Florian, Laszlo, G. Andreescu, Dan Pavel), nici nu-l voi ruga frumos să binevoiască a citi, în sfârșit, textul meu, pentru a accepta evidența: *nu*

am justificat nicăiri, nicicând, Holocaustul - ci, rezemîndu-mă pe documente, am încercat - încerc în continuare - să-l explic...

...Începînd prin a re-pune cronologia la locul ei: dreaptă, cursivă, succesivă, nu răsturnată, în scopul mizerabil de a prezenta efectele drept cauze, după modelul **Cărții Negre** a lui Ehrenburg și Grossman; continuînd prin a-i arăta pe turnători cu degetul meu de turnător al turnătorilor și rostind următoarele adevăruri - dovedibile:

«A. Oișteanu, îndârjit vânător de antisemiți, nu a vorbit-scris despre faptele rele ale părinților săi, în Basarabia și în Bucovina de Nord, după 28 iunie 1940. Cu ce s-a ocupat, atunci-acolo, de-o pildă, Mișa Oigenstein, tatăl său? Dar unchiul Dan (Leonea știm: era la Moscova, cu Tismăneanu, cu Pauker)? Dar Bella Iosovici - care va deveni mama sa? Dar Roller? Dar Perahim? Dar Sorin Toma? Ce au făcut acești comuniști în teritoriile românești ocupate de dușman, atât de nemărturisit, de condamnabil (doar în un an!), încât au ascuns-ascund cu îndârjire adevărul? Până și Gr. Vindeleanu, om onest în mărturie își oprește onestitatea la data de 6 iulie 1940 - mai încolo: pată albă (pe care am dreptul de a o colora în roșu, culoarea sîngelui celor din neamul meu, vorbitori ai limbii mamei mele). Cât despre Sorin Toma el sare cu “amintirile” sale de la “Galați-iunie 1940”, tocmai la “Zaporojie-august 1941”! - din aceeași grijă de a nega și cronologia și geografia, deci de a ascunde *adevărul despre cele peste 12 luni de ocupație sovietică în care mai ales evreii români au exercitat funcția criminală de komisari bolșevici*. Dacă A. Oișteanu va răspunde că el - și cei de vîrsta lui - refuză să-și asume fapte săvârșite înainte ca el/ei să se nască, îl voi trimite unde i-i locul, mai întîi lângă creatura numită: Alex Ștefănescu».

Ne-cititorii mei: A. Oișteanu, R. Ioanid, Shafir, A. Cornea, Laszlo, Al. Florian, Dan Pavel mă acuză orbește-prostește de “negaționism”, de “antisemitism”, de “justificare a Holocaustului”. Sunt niște abuznici (de la *abuz*), mincinoși-calomniatori, fiindcă bibliografia pe care mă reazem provine și din surse evreiești, chiar sioniste militante (M. Carp). Ei însă *nu produc citate din textele mele - de ce? Ca să nu producă dovada necinstei lor*.

Un exemplu printre altele: ei vorbesc despre “masacrarea, de către români, *aproape în totalitate* (subl. mea) a intelectualilor evrei din Basarabia și din Bucovina, după 22 iunie 1941”...

Să consultăm volumul în limba rusă **Evrei Moldovî**, realizat sub conducerea lui S. Șpitalnik (Chișinău, 2002) cu girul Bibliotecii muni-cipale “B.P. Hasdeu”, a Bibliotecii evreiești “L. Manger” și a *Joint*-ului. Este un catalog al intelectualilor evrei din “Moldova, în secolul XX” (ar trebui să se înțeleagă: “din R.S.S. Moldove-

nească”, în realitate aria geografică este mult mai întinsă: pe lângă Basarabia și Bucovina de Nord, provincii românești, cuprinde o parte din Galiția, din Ucraina de sud-vest: zonele Tiraspol, Balta, Odessa. Totodată au fost incluși evrei nativi din alte provincii românești și rusești, trăitori la un moment dat în “Moldova”.

M-am oprit la cei 251 scriitori, arhitecți, plasticieni, muzicieni repertoriați. Dintre aceștia au murit în “lagăre din Transnistria” - deci sub administrație-responsabilitate românească - următorii:

1. Goldenberg Mordehai, în 1941; 2. Trahtenberg Iosif - în 1941 (la Kamenetk-Podolsk - deci sub administrație germană); 3. Vainstein Israil - în 1942; 4. Breitman Motl : internat de către români în lagăr, din fericire a supraviețuit; 5. Aroni Samuel, inginer constructor, internat de români în ghetoul din Chișinău. A supraviețuit; 6. Brazer Abram, sculptor, grafician - decedat în 1942 în ghetoul din Minsk (administrație germană) ; 7. Sinitza Zinovie, pictor, în 1940 internat de către români în ghetto; 8. Tkaci Efim - instrumentist, pedagog: internat în gheto de către români, în Transnistria - a supraviețuit; 9. Schildkret Moritz, violoncelist - la 78 ani a fost internat de către români în gheto, unde a și murit în 1941.

Administrația românească are pe conștiință internarea a 7 oameni de cultură evrei și moartea a 5 dintre ei - chiar și unul singur ar fi fost prea-mult.

N.B: *cu excepțiile indicate, intelectualii evrei din “Moldova” s-au/au fost evacuați, în iunie-iulie 1941, în interiorul Rusiei.*

Față cu obrăznicile, acuzațiile, calomniile, actele de *xenofobie* (antiromânismul), de *rasism* («numai evreii au suferit, numai ei au dreptul să vorbească despre Holocaust»), nu mai acceptăm diktatul, cu capul plecat, cu gura închisă. Și noi, ne-evreii am suferit, și noi avem dreptul de a ne apăra suferința și onoarea de victime.

S-au mai semnalat tentative de a intenta procesul comunismului, de a ieși la rampă, de a cere să fie recunoscute și suferințele pricinuite de teroarea comunistă. Au fost pe loc neutralizate, bruiate, acoperite de hărmălaia bine orchestrată a holocaustologilor susținători ai tezei ridicole, false, inumane a *unicității* genocidului a cărui victimă au fost ei. Detestabilele manevre au tulburat, prin diversiuni, au sabotat, chiar interzis cererea noastră legitimă de anulare a Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939 și a celui de la Ialta din 6 februarie 1945.

Să nu ne (mai) lăsăm intimidați, să nu mai acceptăm eternul rol de acuzat: Noi am recunoscut, am regretat sincer faptele-rele ale unor români și ale statului român, victime: în primul rând evreii și țiganii, iar vinovații români de crime împotriva omenirii au fost încă de acum 50 ani judecați și condamnați. Să nu ne mai lăsăm copleșiți de insulte, de calomnii, acoperiți de scuipați, îngropați de vii în “bilanțuri” fanteziste și unilaterale. Să ne cerem, să impunem dreptul inalienabil la *adevărul despre jumătatea de secol de ocupație sovietică și de teroare comunistă!* Și noi, ne-evreii am suferit, însă până acum nu am putut deschide gura fără a fi tratați de “fasciști”, de “antisemiți” - ultima găselniță fiind: “negaționisti” (ai Holocaustului).

Fiindcă echipa de zgomote a holocaustologilor împrôșcând minciuni, insulte la adresa românilor, cere mereu, mereu, cu stropi, cu spume la gură, respectarea întocmai a “Ordonanței de urgență nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii” (am citat fidel din denunțul semnat de Andrei Oișteanu), să cerem, nu eliminarea din text a termenului “fascist” (dealtfel violent inexact), ci introducerea, după “fascist”, a: “și comunist”.

Nu mai mult - dar nici mai puțin.

Încolo textul Ordonanței este perfect: și noi, ne-evreii am suferit în timpul teroarei comuniste, de *rasism* (nefiind nici ruși, nici unguri, nici “de alte naționalități”), de *xeno-fobie* (ni se nega, ni se insulta, ni se interzicea apartenența la națiunea română, ni se impuneau termeni parazitari ca “socialist” pe lângă: republică, cetățean, cultură, caracter național, limbă (“moldovenească”).

Agitații holocaustologi: A. Oișteanu, Shafir, R. Ioanid, Braham, Ancel, Wiesel - au, nu doar și altă cetățenie, dar și o altă patrie-de inimă: Israelul.

Ce-ar fi să-i imităm și în asta: străinii - sau încă-cetățenii-români - care insultă, calomniază România ca unitate națională, pe români, ca băștinași, să fie invitați a nu mai pune piciorul pe pământul nostru și să fie urmăriți penal prin instanțele naționale;

- să nu mai fie permisă dubla-cetățenie pentru călăii românilor sub comuniști, deveniți calomniatori ai României și ai românilor; să nu li se permită intrarea în țara “tradițional antisemită”;

- să nu mai fie acceptată re-instalarea în țara noastră - unde “*antisemitismul are rădăcini adânci în istoria politică și culturală*” - citat din calomniatorul-șef Wiesel - a foștilor cetățeni români, vinovați de colaborare cu ocupantul sovietic - întâi în vreme de război, apoi de ocupație străină - și care, ca cetățeni ai

altor state, au calomniat constant România și pe români;

- să nu mai tăcem - ca și cum noi am fi vinovații! - numele și faptele criminale ale acelor evrei în slujba sovieticilor; să fie trecuți prin fața unui tribunal moral ("ecologic", vorba Oișteanului), chiar și postum - toți cei care au făcut rău României și românilor sub ocupație sovietică, precum și toți securiștii evrei care, după ce au făcut tot răul posibil în nefericita noastră țară, s-au prelins în USA, în Franța, în Germania, în Israel;

Suntem întru totul de acord cu prevederile Ordonanței de urgență 31/2002 privind "interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist și comunist" - așadar:

- să nu mai fie tolerate grupurile, asociațiile, periodicele, volu-mele, făcând elogiul comunismului, al sovietismului; să fie interzise statuile, efigiile, portretele, biografiile, "operele" unor personaje odioase ca: Lenin, Stalin, Trotski, Mao, Castro, Che Guevara, Pauker, Chișinevski, Roller, Răutu, Nicolski, Perahim, Socor, Tertulian, Florian (tatăl și fiul) Nina Cassian, Voicu, Chiva, Moscovici, Lilly Marcou, Ed. Reichman...;

- să nu mai fie tolerate discursurile, intervențiile în presă, ale reprezentanților Industriei Holocaustului, purtători de minciuni și de calomnii;

- să fie expulzați de pe sol românesc acei evrei și unguri care întrețin *adevărul etnic* al lor, potrivit căruia doar "românii fasciști" au asasinat evrei, în schimb (!) evreii și ungurii nu s-au atins de un fir de păr de pe capul românilor, nici în timpul ocupației Transilvaniei de Nord, nici după sovietizarea întregii României, când au colonizat "aparatură de stat și de partid" - cu precădere blestemata Securitate.

Înapoi la A. Oișteanu: pârâciosul de serviciu se arată nemulțumit că "teoria" mea din **Săptămâna Roșie** este "atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege"- va fi regretând simpaticul etnolog că nu sunt dat pe mâna (fie și postumă...) a lui Nicolsky.

De mirare această "atitudine împăciuitoare", pentru a folosi un tic-verbal-mental introdus de unchiul său, sinistrul Leonte Răutu și de tatăl său, Mișa Oigenstein, director al uzinei producătoare de capete pătrate, *imeni* "Ștefan Gheorghiu". De mirare, pentru că tovarășii săi de luptă-dreaptă nu s-au sfiit să mă acuze de "antisemitism".

Primul a fost turnătorul atitrat la Universitatea București în timpul Revoluției Maghiare din 1956, numitul Edgar Reichman, emigrat în 1958 în Israel, prelins apoi în Franța, unde a trudit în slujba Securității, în general, în special în a lui Eugen Barbu - ca

“agent literar”. El a fost primul care m-a etichetat, în 1986, într-o cronică: “antisemit”, fiindcă în cartea **Din calidor** povesteam cum tata fusese arestat (în ianuarie 1941, în Basarabia ocupată) și de un enkavedist evreu;

Al doilea - cronologic - a fost traducătorul și prietenul meu Alain Paruit: el m-a deconspirat (sic) în revista *Esprit* pentru texte “antisemite” (“textele” fiind romanul **Arta refugii**, tradus de el, antisemitismul constând în faptul că scrisesem: în 1949 un securist... ungur de la Mediaș pe nume Paszty i-a anchetat pe mama și pe tata în ungurește - dacă nu știa românește - despre el mama spunea că nu avea deloc nevoie să cunoască limba română, bătea-foarte-bine-fără-cuvinte);

Al treilea a fost R. Ioanid. El a dat semnalul de atac general-concentrat. La el au participat nu doar evrei: Shafir, Oișteanu, A. Cornea, Al. Florian, Chiva, ci și goi-ii: G. Andreescu, Vasile Gârnet, Vitalie Ciobanu, Dan Pavel, M.D. Gheorghiu, Lazlo, Pecican...

Am constatat: textele mele - pe care nici unul dintre atacatori-etichetatori nu le-a citit (însă au auzit ei de undeva că autorul lor nu poate fi “încadrat” în categoria “antisemit cinstit”) - îi deranjează faptul că nu neg Holocaustul (chiar dacă un contorsionist ca Shafir a găsit că aș fi “trivial negaționist”), în schimb contest *unicitatea* genocidului ale cărui victime au fost evreii, amintind și de tragedia armenilor, a cambodgienilor, a ucrainenilor, a “moldovenilor” - în cazul ultimelor două comunități arătând cu degetul spre komisarii evrei de tipul scriitorului adulat de distractivul nostru Radu Cosașu: Isaac Babel.

Înversunarea lor împotriva-mi se datorează mai cu seamă faptului că în demersul meu *încerc să explic... ceea ce, pentru evrei trebuie să rămână în veci neexplicat și neexplicabil* - anume:

a. cronologic, evreii i-au atacat primii pe români, în Săptămâna Roșie (28 iunie-3 iulie 1940); după un an (începând din 27 iunie 1941), românii s-au răzbunat și pe evrei - deci nu din “antisemitism tradițional românesc”;

b. victime ale nazismului german și horthysmului-szaloismului maghiar evreii au practicat pe scară largă, în România, *răzbunarea deviată*, constând în a-i acuza - și tortura - pe români (mai cu seamă pe cei din Ardealul de Nord, între 1940-1945 ocupați de unguri) pentru că... îi trimiseseră pe ei, evreii!, la Auschwitz - campion al istoriei astfel traficate și al statisticilor falsificate fiind Elie Wiesel, tatăl “spiritual” al holocaustologilor.

În această modestă acțiune de rostire a adevărului și numai a adevărului am fost lăsat singur în fața haitei-de-vânători-de-

antisemiți. Cu excepția-excepțională a istoricului Mircea Stănescu (alt “sinucigaș”), nu am remarcat vreo luare de poziție, publică - nu întru apărarea mea (am dovedit: știu să mă apăr și singur), ci întru apărarea adevărului istoric privind întreaga noastră comunitate românească.

Evreii din echipa lui Wiesel mă acuză de “antisemitism”. De ce până acum nu mă vor fi acuzat și de “antiromânism”?, doar mai ales pe românii mei îi criticasem-acuzasem de o mie de păcate?

Din acest motiv să nu se manifeste, acum, “românii mei”?

Să învățăm de la evrei?

Să învățăm de la evrei!

Să nu învățăm de la evrei minciuna-etnică.

Paris, 6 februarie 2005 - șaizeci de ani de la Ialta.

V

Gabriel Andreescu...

...mi-a trimis următorul mesaj după ce primise “Să învățăm de la evrei...?”:

>Tue, 8 Feb 2005 19:52:27 +0200

>De: Gabriel Andreescu <gandreescu@apador.org>

>À: paulgoma@free.fr

>Objet: Re: UN TEXT:

>Stimate domnule Goma,

>Multumesc pentru ideea de a-mi trimite textul. Cuvintele cu care ma gratulati nu imi pot schimba marea apreciere pentru ceea ce ati facut in trecut si tristetea ca va distrugeti fiinta intr-o bata-lie in care, de aceasta data, dupa modesta mea parere, nu aveti dreptate.

>Urindu-va sanatate,

>Gabriel Andreescu<

I-am răspuns:

Paris, 9 februarie 2005

Domnule Gabriel Andreescu,

V-am trimis textul “Să învățăm de la evrei...?”, nu pentru a vă, vorba Dvs., “gratula” (prin cuvinte); nici de “a vă convinge de... “dreptatea” mea, ci pentru a vă aduce la cunoștință p a r t e a m e a d e a d e v ă r, într-o mărunță-chestiune care mă privește direct, dupa cum mă direct privise și o altă mărunță-chestiune botezată: “drepturile omului” - începînd din 1977.

“Drepturi” pentru care și eu (dacă nu s-a înțeles, amănunțesc: “pentru care drepturi-ale... - chiar și eu” am avut de suferit - o trag și în momentul de față, în al 28-lea an, spre deosebire de Gabriel Andreescu, cel care a făcut din “drepturile omului” o meserie; o carieră; o slujbă; onorată - și binișor remunerată (cum așa: primești bani pentru că aperi drepturile omului?)

Îmi iau dreptul să-l întreb pe Gabriel Andreescu - apărător-oficial-al-drepturilor-omului la congrese, colocvii, conferințe, dezbateri:

1. Ce fel de d r e p t u r i apără el pe unde umblă?;
2. Cine sunt o a m e n i i ale căror drepturi le apără Gabriel Andreescu - contra plată?

Fiind eu un egoist notoriu, încep (contra)exemplele cu mine:
- Gabriel Andreescu, “prietenul meu”, din 1990, a devenit

rapid, fără tresărire, complice fidel al Gabrielei Adameșteanu în campania de denigrare a mea, autor al volumului de mărturii **Culoarea curcubeului**: mă plânsesem că editorul Liiceanu retrăsese cartea din librării imediat după apariție (iunie 1990), o depozitase, iar în 1992-93 o trimi-sese la topit: G. Adameșteanu a organizat, prin revista 22 - cu binecuvântarea Monicăi Lovinescu - apărarea lui Liiceanu și acuzarea autorului cărții distruse că... îl calomniază pe bietul distrugător de carte;

- G. Andreescu a fost complice (credincios) al Gabrielei Adameșteanu și după aceea: revista 22 a publicat în rafală texte calomnioase la adresa mea, dar a refuzat să tipărească răspunsurile mele la diatribele delirante ale Biancăi Marcu-Dumitrașcu-Balotă, D.C. Mihăilescu, M. Iorgulescu, P. Barbăneagră, M. Martin ș.a., ș.a.;

- G. Andreescu a fost complice fidel al Gabrielei Adameșteanu în lunga campanie dusă de revista 22 împotriva **Jurnalului** meu **I-II-III**, editat de Nemira în 1997, iar la “Serata” lui I. Sava, din 1997, nu a rostit o silabă de protest când tovarășa sa de viață și de idei (sic), Adameșteanu, gâfâit secondată de A. Cornea - a spus despre **Jurnal** că nu l-a citit (ca să nu i se tulbure... tulburatura...) - ceea ce nu a împiedecat-o deloc să-l condamne hotărât!- **Jurnalul**, de el este vorba, în continuare ; nu a mișcat în front nici în momentul în care Adameșteanu-Cornea, au avut nerușinarea de a “explica” telespectatorilor că Goma este vinovat de agresiunea palestinienilor împotriva Monicăi Lovinescu, la Paris! Iar când I. Sava l-a întrebat ce crede despre **Jurnalul** lui Goma, G. Andreescu a răspuns - la obiect... - că Goma a suferit mult la viața lui și că este un personaj dostoevskian...;

- G. Andreescu m-a atacat în presă à propos de “antiamericanism”;

- G. Andreescu m-a atacat în presă, pentru “antisemitism” - în particular recunoscînd că nu citise textul vitejește combătut.

Gabriel Andreescu regretă sincer că... îmi distrug ființa într-o bătălie în care, de astă dată, nu am dreptate.

Dacă ar fi gândit-scris - de pildă: “bătălia [deși detest termenul, ca și “luptă”] pe care - și de astă dată - o vei pierde” (eu, Goma), totul ar fi fost corect: gramatical, logic și... drept-uman. Dar că voi pierde... Care bătălie? - acțiunea în care sunt angajați mii, zeci de mii de persoane?

Dar admitînd că am pornit la o “bătălie”, cea pe care o voi pierde - din care motiv o voi pierde?: fiindcă sunt slab?, fiindcă am fost trădat de toți colegii-camarazii-tovarășii mei și am rămas

singur-singurel?

Ei bine, nu: G. Andreescu mă anunță că pricina rezidă în faptul că... nu am dreptate.

Dar asta este o contaminare lingvistico-logică! A luat-o de la Gabriela Adameșteanu, complicea sa vreme de un deceniu de conviețuire. Ea se pomenea anunțînd: «Eu reprezint!» - atât, nu continua, pentru a lămuri ce anume reprezintă ea. Iată-l și pe fostul prinț consort gîndind-sonorizînd eclipse socialiste adameștenice: «Nu ai dreptate!» - punct.

Ca să putem continua discuția, accept că nu voi fi avînd dreptate (punct!) “în mod obiectiv”, fiindcă eu apăr, subiectiv, *p a r t e a m e a d e a d e v ă r* - dar oare *de ce* nu am eu dreptate-punct?

Fiindcă, după G. Andreescu, dreptate avea Liiceanu, filosoful-editor, ucenicul lui Noica - când trimitea la topit cartea mea de mărturii **Culoarea curcubeului** ; avea dreptate G. Adameșteanu, când se făcea părtaşă a nesfârșitei fapte culturale a Liiceanului editor-topitor de carte, precum și a imensului țătism (vine de la *țată*) rostit-scris de Monica Lovinescu în 22, la sugestia sfetnicilor dumisale: Adameșteanu și Liiceanu: “**Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma**” - și nu a încetat de a mai avea dreptate (el, G. Andreescu de astă dată) după ce, despărțindu-se de șefesa 22-lui, a comunicat pe calea presei că dânsa fusese totdeauna o denunțătoare.

Totdeauna... Și ce făcuse el, atîta timp, atîta timp, sub același acoperiș, cu o denunțătoare? Dacă aș fi rău, aș întreba: turnaseră dimpreună, în cea mai dulce armonie: - «tu te ocupi de scriitori, eu de politicieni»?

“A nu avea dreptate...”

Așadar acesta este motivul pentru care Gabriel Andreescu, industriaș al drepturilor omului îi ignoră alegru pe românii din Bucovina și din Basarabia ba, la întrebarea unui basarabean ce crede despre Basarabia, a răspuns că pentru el nu există Basarabia, basarabeni, ci numai drepturile-omului!; a militat-pentru și a consimțit la criminalul Tratat cu Ucraina - cum ar veni; pentru drepturile absolute ale oamenilor ucraineni asupra ne-oamenilor bucovineni și basarabeni: aceia nu aveau deloc dreptate când se plîngeau de persecuțiile la care îi supuseseră “frații” ruși o jumătate de secol; apoi “verii primari” ucraineni, de când deveniseră independenți, deci liberi să persecute ei pe alții, să le interzică limba, școlile, cărțile, periodicele; de disprețul suveran-analfabet al istoricului Zoia Petre, cea care îi desemna pe românii din Basarabia și din Bucovina: “românofoni”;

Au dreptate - după Gabriel Andreescu - doar minoritarii din România, nu și majoritarii; dreptate au numai ungurii, numai evreii (bieții țigani: deși minoritari, ei au fost, vor fi folosiți, dar “dreptate” nu vor avea vreodată) - nu și românii atunci când cer stabilirea și recunoașterea a d e v ă r u l u i despre rolul evreilor în anul de cumplită ocupație sovietică a Basarabiei și Bucovinei de Nord, începînd de la 28 iunie 1940; despre rolul ungarilor în Transilvania de Nord, ocupată de ei (nu de “fasciști”, nici de “horthysti”, ci de unguri) la 1 septembrie 1940 - precum și a d e v ă r u l despre responsabilitatea românilor și a ungarilor în persecutarea-masacrarea evreilor și a țiganilor.

“Dreptate” și “adevăr” nu se suprapun, nu sunt chiar același lucru - (ne)stimate Gabriel Andreescu, salariat (în curînd pensionar) al Drepturilor omului (din România).

Eu credeam că “drepturile omului” sunt pentru toți oamenii, nu doar pentru dulăi. Fiindcă o a m e n i sunt (chiar) și românii, nu doar ungurii; sunt o a m e n i și ne-evreii (de-o pildă; victimele evreilor), orice-ar pretinde evreii - orice-ar crede Gabriel Andreescu.

Sau poate mă înșel iar? Fiindcă nu am “dreptatea” invocată în mesaj? Sunt gata să dialoghez cu oricine știe ce este un dialog; cu oricine este de bună credință; cu oricine care, înainte de a calomnia, de a anatemiza, de a antisemitiza, dovedește că se află în cunoștință de cauză - cu osebite în greaua-pestă-poate operațiune a citirii prealabile a textelor pe care le condamnă cu înverșunare - în cor și în-mod-organizat.

Altfel avem de a face cu un diktat, nu cu o dezbatere.

Sănătate,

Paul Goma

VI

Paris, 13 martie 2005

Dragă Mircea Stănescu,
dragi prieteni,

Am întors pe toate fețele spusele lui N. Plesită în emisiunea de TV în legătură cu soția mea, Ana Maria. În ciuda revoltei, a durerii resimțite, nu am găsit nimic nou în folosirea și a acestei “arme” de către Securitate în scopul umilirii “dușmanului”: pângărirea imaginii femeilor lui: mamă, soție, soră, logodnică, prietenă.

Nimic nou - pentru mine:

- În 1949, la Securitatea din Mediaș, mi-a fost pângărită mama, prin simularea, punerea în scenă a unui viol în grup. Sub conducerea maiorului Ion Buzescu și a căpitanului Paszty, după ce a fost bătută, a fost dezbrăcată, întinsă pe o masă, toți cei vreo șapte securiști au scuipat-o, pe rând, ca într-un scenariu bine învățat, între picioare, înjurînd-o, tratînd-o de curvă, amenințînd-o că o vor face poștă - dacă...

Acestea nu le-am aflat din gura mamei, ci le-am auzit, nopți la rând, spuse de ea, în șoaptă, tatei. Tata o consola cum putea, aducîndu-i aminte că fusese doar “teatru”... La un moment dat mama a țipat, spunînd că, dacă ar fi fost violată cu adevărat, nu s-ar fi simțit atât de umilită, atât de murdărită.

Vreme de 18 ani am purtat în mine această rușine-de-nemărtu-risit: simularea violului, chiar dacă nu eram femeie (eram însă fiul femeii). În închisoare, în domiciliu obligatoriu ascultam cu toate urechile mărturiile celorlalți colegi de suferință despre torturile la care fuseseră supuși ei și membrii familiilor lor - însă niciunul, niciodată nu a vorbit cu glas tare despre ce vor fi suferit femeile lor: torturi adevărate, simulate. Chiar de vor fi știut. Fiindcă acestea nu se povestesc, nu se mărturisesc.

În 1969, când am scris **Ostinato**, am atins această durere de nepovestit; apoi în **Gardă inversă**, în **Patimile după Pitești**, în **Arta refugii**. Partea a doua din **Justa** este dedicată pătimirilor colegelor de facultate și prietene, după Revoluția Maghiară “Toria” și “Diana” - nume de împrumut. Un text: **Castelana** (needitat) este închinat în întregime acestei “practici” a Securității aplicată femeilor noastre.

Iată-mă, deci, în martie 2005, ca unul care deși am “experiență” (mai corect: avînd știre de astfel de metode) - mă aflu dezarmat: un securist a pângărit-o pe soția mea și mamă a fiului

meu - *de astă dată în public și nimeni de pe platoul de televiziune nu a protestat.*

Pot eu face mai mult decât am făcut? Mai eficace - împotriva Securității? Chiar dacă l-aș ucide pe Pleșiță (ceea ce ar însemna că va trebui să-mi spăl mâinile până la sfârșitul zilelor - or eu am alte preocupări), ce ar trebui să fac cu celelalte victime ale Securității, prezente la “dezbateri”, însă devenite, prin *tăcere* : complice? Să le omor și pe acelea? Și unde am ajunge?

Drept care rămân la ceea ce începusem încă înainte de alegerile din 2004: *plângerile și chemarea în fața justiției a celor 13 securiști - și a lui Ion Iliescu, să nu se uite!*

Vă salută

Paul Goma

VII

Paris, 11/23 aprilie 2005

NECITITORII-ACUZATORII
NEMILOȘI AI MEI:
HOLOCAUSTOLOGII

Unul dintre extrem de puținii prieteni care mi-au rămas după operația “antiteroristă” (sic) organizată - de astă dată - de Comandoul Holocaustologilor și care a băgat groaza în bravii intelectuali români, amenințați cu : «Ordonanța, ordonanța!» prin gura căprarului Teșu...

...Începusem a spune, deci, că un prieten mi-a pus deunăzi întrebarea:

«De ce nu te-or fi dînd în judecată cei care te condamnă pentru “antisemitism”?»

Nu am știut ce să răspund. Mai ales că subînțelesul viitor (or să mă dea mâine? poimâine?) nu era deloc sigur. Am ridicat din umeri și am rămas pe gânduri:

De decenii, întâi în România, apoi în exil, în loc să fiu tratat-insultat de, să zicem: «tuberculos» (sau șchiop sau bâlbâit - sau și mai grav: de basarabean), securiștii și unii dintre legionari îmi aruncau: «Jidovitule!». În timpul ultimei arestări, în 1977, generalul Pleșiță, pe atunci bulibașă suprem al Scârnavului Criminal Organ îmi mîngâia auzul, șoptindu-mi urletul: «Jădane!», cu accentul lui curat-jădovesc, dupe Argeș-în-jos. Nu altfel îmi zicea pionerul-securist V.C. Tudor, întâi în *Săptămîna* lui Eugen Barbu, a lui Ulieru, a lui Dinu C. Giurescu, a lui Ciachir, apoi “după revoluție” în *România Mare*, când mânca el jidani pe pâine, evitînd a se privi în oglindă.

Direcția atacului s-a modificat - tot la indicația-prețioasă a Securității. Încă din primăvara anului 1977, “când cu drepturile omului”, Organa dădea directive precise de dezinformare: «Să fie lansată acuzația de “antisemitism”, făcînd apel la evrei individual și la Statul Israel, doar ne aflăm în relații bune cu Dînșii...»

Dânsul H. Zalis - de la București - a fost, cronologic primul arătător cu degetul, într-o scrisoare... privată ajunsă, în toiul mișcării pentru drepturile omului din 1977, în cutia mea poștală prin amabilitatea Securității; apoi Dînșii Iosif Petran, de la Tel Aviv, prin *Revista mea*; Al. Mirodan, tot de pe-acolo; Ed. Reichman, de la Paris, în *Lupta*, în *Le Monde*, apoi...

M-au lucrat bine “Dînșii”:

Începînd din toamna anului 1971, după ce mi se editase **Ostinato** în Germania Federală și în Franța (și în italiană, însă Balaci, Potra, Bușulenga cumpăraseră, pentru Ceaușescu întreg tirajul) când stewardessele de pe avioanele companiei Elal, înainte de aterizarea la București, cereau călătorilor “să predea la bord cărțile lui Paul Goma” - însă de Soljenițin, de Cioran, de Eliade nu pomeneau; după 1 aprilie 1977, când au “colaborat” cu tovarășii lor de la Ambasada USA în moralul scop de a bloca, la Europa liberă, știrea arestării mele.

În septembrie 1977, când înțelesesem că va trebui să părăsim România și pentru că aflasem cum anume “apărau” israelieniștii drepturile omului, mi-am îngăduit o glumă nesărată: am telefonat la ambasada lor, mi-am spus numele (mi-l cunoșteau doar funcționarii lor erau de-ai noștri!) și am întrebat ce forme sunt necesare pentru a cere azil politic în Israel, întru scăpare de dictatura comunistă din România... Am provocat, nu doar un refuz politicos, cum mă așteptam, ci unul în panică; urmat de promisiuni - dezinteresate - de intervenții amicale pe lângă alte țări, ce doresc: Suedia?, se face!; Canada?, cum nu, se face pe loc!; Franța?, se face, se face, orice se face, numai să nu cer azil politic în Israel, care tocmai are mari-probleme... Înțeleg eu ce fel de... Apoi amenințări abia voalate: dacă încerc să stric și relațiile israelo-române, cum făcusem cu americano-românele, să nu mă aștept la trai liniștit, oriunde m-aș stabili (încă nu mă avertizase generalul Pleșiță cu Brațul Revoluției care Lung este el, dar în seara de 19 noiembrie 1977 (ajunul plecării noastre din România), în biroul lui, auzindu-l formulat, am făcut legături nepermis de abuzive, zicînd în sinea mea: «A-ha...»).

...În fine, în ultimii 3-4 ani a fost pusă la treabă artileria grea, adusă cu mari sacrificii ba de la Washington, ba de la Praga, ba de la Tel Aviv, apoi de la fața-locului: de la *Dilema*, de la 22....:

Radu Ioanid, celebru prin maniera de a formula calm, așezat, politicos, documentat... nu doar neadevăruri obraznice, strigătoare la cer; nu doar fapte, cifre, statistici inventate pe loc, senin, de parcă fabricantul ar fi mâncat semințe de bostan, nu ar fi rostit de la tribuna Procurorului Popular (prin gura mătușii sale Sașa Sidorovici, tovarășa de viață a Brucanului) acuzații, puneri-la zid care, în contextul de azi te pot trimite în pușcărie exact ca în Epoca de Aur, pe când și membrii clanului său “Ioanid”-“Mușat” și încă alte nume conspirative precum Leibovici, grăbit-românizate făceau parte ca milițieni, securiști, spioni în Occident - din Aparatul Terorii Bolșevice impus de NKVD prin sinistrul

consângean Nicolski-Grünberg (nici o legătură cu Grünberg, bunicii materni ai soției mele, Ana - cu care prilej reamintesc: sunt tată-de-copil-evreu).

R. Ioanid este individul pe care niciodată nu-l poți prinde cu minciuna. Fiindcă nu minte niciodată? Ba da, minte tot timpul, în toate, însă când i se dovedește cu probe că a rostit-scris neadevăruri, el nu tresare, nu roșește, nu recunoaște că a greșit-mințit; și în nici un caz nu se scuză pentru “scăpare”. Rămâne calm, liniștit - tăcut. R. Ioanid este un om (îi zic așa, din comoditate) care disprețuiește omul care nu-i ca el, ca ai săi. El nu-l urăște, cu stropi, isteric, pe român, ca Wiesel, ci îl consideră, dacă nu un nimic, atunci, un *ceva*; cu care nu se dialoghează. R. Ioanid nu știe ce este *dialogul*, cu atât mai puțin luarea în seamă a obiecțiilor, contestațiilor, negații ale interlocutorului - pentru el nu există “interlocutor”, doar acuzat-gata-condamnat; el nu cunoaște, nu practică decât diktatul, ukazul; el “demască”, el culpabilizează; ca un Țurcanu II, el “reeducă”, fabrică fîroși fasciști-legionari-antonescieni-antisemiți, casapi de evrei, băutori de sânge evreiesc. Cu ajutorul terifiant al politicii-de-amenințare-teroristă americano-israeliană, el și ai săi bolșevici de viță stră-veche asiatică urmăresc des-creierarea *goi*-lor români, inventarea noului-om-nou, cel care, de bunăvoie-și-nesilit-de-nimeni, cu glas tare, se va declara vinovat de “unicul genocid”, cel al evreilor și cu drag va consimți să plătească, în cadrul campaniei de strângere a cotelor de recuperare, ultimul bănuț destinat a cumpăra lapte pentru copil, va renunța cu entuziasm la singura-i cămașă încă neruptă (cum făcuseră în 1907 strămoșii lui, țăranii români față cu amenințările-cu-jandarmii a strămoșilor arendași, zapcii ai lui “R. Ioanid”, ai lui “M. Șafir”) : cu valoarea (sic) a ei - a cămășii nerupte - Zidul Ierusalimului va căpăta încă un centimetru lățime și chiar un centimetru înălțime, pentru a-i închide total, definitiv, în propria lor țară, pe *goi*-ii - altfel semiți - palestinieni. R. Ioanid pe după cap cu ceilalți komisari din nou-creatul, la Cotroceni, *Minister al Culpabilizării Naționale prin Holocaustizare* este o creatură convins(ă) că ne-evreii fac parte din alt regn (iată, nu am spus: din altă rasă, fiindcă l-aș umaniza - și nu merită). Din acest motiv afirm că “R. Ioanid” face parte din regnul mineral.

Nu-mi poate ieși din... inimă emisiunea televizuală de acum două luni, în care participanții au fost invitați să spună cam câți dintre evreii nelocalnici trecuseră Prutul în Basarabia și în Bucovina de Nord, (ocupate de URSS la 28 iunie 1940), plini de entuziasm, dorind să participe la edificarea socialismului și pe

teritoriile românești răpite și, din constructori, deveniseră destructori a tot și a toate: piatra peste piatră, cultură, religie, limbă, aer - și vai: om; deveniseră - odată ce puseseră piciorul pe malul stâng al Prutului, emeriți komisari ai Armatei Roșii, creație a lui Trotski.

J. Ancel (statisticianul șef al Holocaustului românesc) a avansat o cifră (30.000), Lia Benjamin: vreo 40.000, R. Ioanid în jur de 20.000. Un istoric de la Chișinău a scos fotocopii după documentele din arhivele NKVD și a anunțat: *150.000*. Ancel s-a arătat atins la onoarea lui de specialist în materie, Lia Benjamin - și dânsa. Numai R. Ioanid a rămas neclintit. De piatră. Pe el, istoric vestit al “problemei”, nu l-a tulburat cifra - verosimilă, dar mult diminuată a NKVD-ului. Lui nu i-a făcut nici cald nici rece. De ce? Fiindcă R. Ioanid deține *alte* cifre, *alte* adevăruri: cele ale regnului mineral al său. El știe - a venit de la Washington cu “decizia” gata luată: **nu contează adevărul, ci aplicarea diktatului.**

Adevărul... În cheștiunea Teritoriilor Ocupate de URSS în 28 iunie 1940 și în a sovietizării barbare a Basarabiei și a Bucovinei de Nord vreme de un an (“Întâia Ocupație” - până în iulie 1941, “A doua” a început în martie 1944 și nu a luat sfârșit nici în ziua de azi) toți evreii - repet: toți evreii de pretutindeni au instituit secretul absolut asupra:

- *numelor* (adevărate, ca și falsele-nume) ale celor... nu 150.000, dar măcar ale celor 1.500 de evrei care după ce și-au făcut mâna pe basarabeni și bucovineni între 28 iunie 1940 și iulie 1941, după 23 august 1944 au alcătuit partea activă, profesionalizată a Aparatului Terorist Bolșevic instaurat în întreaga Românie;

- *faptelor*... revoluționare aplicate pe spinarea nenorociților basarabeni și bucovineni - nu doar români, ci și ruși, ucraineni, bulgari, găgăuzi, polonezi, germani, evrei... - considerați “dușmani”, “burjui”, “culaci”, “trădători ai revoluției și ai URSS”... - arestați, torturați, executați sumar pe loc, alții “doar” condamnați și trimiși în Siberia, în fine alții deportați-fără-“hârtii”, pentru decenii, în Estul și Nordul Îndepărtat - se evaluează că numai în iunie 1941, bolșevicii au deportat cca 30.000 de oameni, bărbați, femei, bătrâni, copii.

De ani de zile încerc să pătrund acest “secret mortal” (și profund imoral), cel ascunzînd numele și faptele “voluntarilor” evrei în intervalul 28 iunie 1940 - 15 iulie 1941, în Basarabia și în Bucovina sovietizate.

Există câteva mărturii ale unor evrei, dar numai despre ei înșiși, dacă fuseseră la rându-le “represați”, dar nici un cuvânt

despre faptele lor pe când ei înșiși “represau” pe alții - ca enkavediști, komisari, simpli funcționari - deși în acel an de groază nu au existat “simpli funcționari”, doar auxiliari a NKVD. Am aflat - câteva nume:

- Cei doi frați ai lui Leonte Răutu-Oigenstein: Mișa, tatăl lui Andrei Oișteanu și Dan. Deasemeni Bela Iosovici, care va deveni mama băieților Valery și Andrei (Oișteanu);

- M. Roller;

- Perahim - mort de curând, la Paris;

- Sorin Toma: odată la adăpost în Israel, cel care încercase să-l înlocuiască pe Arghezi cu tată-său și-a publicat “amintirile”: bolșevicește de selective; deși mereu promite că va ajunge la Chișinău, ajunge cu scrisul la Zaporoje (în anul următor). Si el evită locul-crimei.

Toți cei înșirați au murit, au scăpat de Nürnberg II.

Au mai rămas în viață - oricum, erau până anul trecut, aici, la Paris, în cartierul nostru, Belleville - câțiva unchi, veri, mătuși ale lui R. Ioanid care și-au reluat numele: Leibovici.

R. Ioanid a comis textul “Între Belleville și București”, publicat în *Observator Cultural* al lui I.B. Lefter : lung, mincinos, cu citate falsificate, cu “afirmații” (ale mele!) deturnate sau/și inventate, nu puține rezemate pe “izvoare sigure”, ca notoriul securist dezinformator M. Pelin, decenii lungi adjunct al lui I.C. Drăgan, dimpreună cu Traian Filip la agentura securistă de la Milano - text devenit, nu doar de referință, ci Evanghelie a holocaustologilor subalterni:

O evanghelie crezută-și-necercetată: ca în societățile care nu cunosc *cititul* - necum *citatul* - toți, dar toți cei care m-au atacat ulterior, au făcut trimitere la R. Ioanid. Simpla pomenire a titlului (și fals și idiot) - a articolului “Între Belleville și București”, a ținut loc de informare, de lectură; articolul acela a devenit directivă, ordin, astfel scutindu-i pe toți agresorii de *a citi* și de *a cita* corect din eseul meu **Săptămâna Roșie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii** - nu este inutil să dau titlul întreg. Oile luate orbește după Berbecul-cel-Mare: R. Ioanid, m-au acuzat, în deplină necunoaștință de cauză, de “antisemitism”.

Or nimeni-nimeni dintre cei pe care îi voi pomeni mai la vale nu citise cu minimă onestitate ceea ce condamnase hotărât: nici Berbecul-cel-Mic (M. Shafir), nici membrii de drept ai turmei: A. Oișteanu, Al. Florian, G. Andreescu, Dan Pavel, A. Cornea, O. Pecican, Laszlo Alexandru, V. Gârneț, V. Ciobanu, W. Totok, Ion Vianu, Teșu Solomovici, D. M. Gheorghiu, Lavastine, Isaac Chiva, Alain Paruit, Ed. Reichman, D. Vighi...; acești, dragă-

doamne, scriitori, oameni familiarizați cu litera tipărită nu citiseră ce scrisesem eu, posmagii le fuseseră rumegați la Centru, la Tel Aviv, la Washington.

Vor mai fi și alții de care încă nu am cunoștință. Singurul dintre vitejii macabei care a recunoscut negru pe alb că... nu citise ceea ce combătuse a fost, în urmă cu o lună, Dan Pavel. Este foarte adevărat: “onestitatea” lui este o vulgară șmecherie găină-rească dupe Dâmbovița, însă optimist fără leac fiind, îmi zic:

«Proporția (1 din 20) este extrem de îmbucurătoare, dătătoare de speranțe într-un viitor de aur al țărișoarei noastre dragi - doar este vorba de intelectuali subțiri, de oameni de cultură, de scriitori-îndrăgiți, de, cum li s-a tot zis: *directori de conștiințe*. Deci Trăiască România cu ai săi intelectuali, rezistenți prin...

Prin ce? Prin cultură? Cult să fie insul ignorant? Ne-cititorul? Cult acela care, deși nu a citit un text, se trezește vorbind despre el, în termeni neavînd legătură cu “cultura”, ci cu Codul Penal («Ordonanța, Ordonanța!» lui Teșu Solomovici)? Prin ce altceva sunt “rezistenți”, intelectualii noștri preferați?

Prin “ceva” care permite supraviețuirea nisipului fost cândva, în timpuri de legendă, piatră - dacă peste ea trecuseră toate apele...

Un alt proeminent holocaustolog ne-cititor al textelor mele, dar nemilos combătute este aghiotantul tovarășului R. Ioanid:

Michael Shafir: proaspătul profesor la Facultatea de Studii Europene de la Universitatea Cluj, a fost cercetător la Europa liberă, agent electoral al lui Iliescu în 2000 și purtător de servietă al lui Wiesel în legendara sa “întoarcere acasă” (la Cimitirul Vesel de la Săpânța, nu la Memorialul Anticomunist).

[Se poate să-l uităm pe Elie Wiesel?, laureatul Premiului Nobel pentru Pace? Nu se poate. Wiesel, acela carele, avînd grave probleme de cronologită și de geografită - mai degrabă tulburări de identitate, el dorind din adîncul viscerelor să fie considerat ungur, numai că nu se mai putea - povestează la televiziunea franceză că familia sa din Sighet fusese arestată în aprilie 1944 “de către jandarmii români”. La observația lui Eugène Ionesco: din septembrie 1940 până la sfârșitul anului 1944 Ardealul de Nord fusese ocupat de unguri, jandarmii nu erau români, Wiesel răspunsese, rîzînd, că nu are importanță, francezii tot nu cunosc istorie. Tot el fiind cel care urlase dement, cu stropi, cu ochii gata să-i iasă din cap: «Românii au ucis, au ucis, au ucis!» /evrei/].

Întorcîndu-ne la M. Shafir, spuneam că omul și-a văzut visul cu ochii: ajuns la pensie a fost recunoscut și ca un eminent broșurist. Pe bună dreptate: la cei 60 ani ai săi, a căpătat faimă

internațională și coroniță de moderator profesionist de colocvii, dezbatări, mese rotunde, nunți cu dar (mai ales!) și alte cumetrii. Altfel și el, ca toți nerealizații dintre evrei, la vizita medicală găsiți inapți de a deveni coloniști sălbatici în Israel, după un lung ocol prin...repatriere în Israel: SUA, Germania, Cehia, s-a întors în România, detestată de totdeauna, motiv pentru care a fost uns profesor de Holocaustologie taman la Cluj. De ce la Cluj? Dar nu grăit-a Zarathustra-Wiesel că evreii din Ardealul de Nord fuseseră trimiși la cuptoarele Auschwitz-ului de către bestialii jandarmi ai guvernului român, fascist, antonesciano-legionar?...

Nu mă pot stăpâni de a cita dintr-o conferință a sa rostită la Tel Aviv, 2003-12-21 (capturată de pe internet):

“De la evreu-goy la goy-evreu”

“Marturisiri personale despre procesul de aculturalizare si reculturalizare ale unui evreu originar din Romania

“Provin dintr-o familie total asimilata. (...) Bunicul patern, pe care nu l-am cunoscut niciodata, se tragea de pe undeva de pe meleagurile imperiului austro-ungar. Bunica paterna era nascuta la Budapesta (...) Din partea mamei, strabunicul fusese arendas in Moldova pe mosiile lui Sturdza (acum vedeti cine e vinovat pentru 1907?), iar bunicul era un umil contopist. Sotia lui era nascuta la Varsovia. Nu mi-a fost ascunsa niciodata identitatea evreiasca a familiei. Dar nici clarificata. Habar nu aveam ce inseamna sa fii evreu, de fapt. De sarbatori ne duceam la Templul Coral unde nu intelegeam nimic din rugaciuni, ne intorceam acasa si mancam supa de gaina. Cu asta se termina "sarbatoarea". Cu alte cuvinte, se proceda ca in anecdota care defineste sarbatoarea evreiasca in urmasorii termeni: "ei au incercat sa ne lichideze, noi am invins, pofta buna!".

“Bunica mea de origine budapestana a murit cind eu aveam vreo 8 ani. Era o femeie inalta, energica, locuia la Timisoara, unde o vizitam in vacante. Noi traiam la Bucuresti si intr-o zi, cred ca era "vacanta de iarna", ajungind la dinsa la Timisoara, m-am adresat bunicii in limba romana. A ramas ca un stilp de gheata, in toata statura ei impozanta si mi-a raspuns in limba germana (pervers, dar aceasta era limba familiei, nu idisul, pe care l-am invatat cu ajutorul ebraicii si al germanei in...Israel):

“«In aceasta casa, se vorbeste romaneste numai o data pe saptamina, si atunci numai la bucatarie.»

“Adica cu servitoarea. Nu stiu cum, dar am inteles imediat despre ce era vorba. Si de atunci pina azi am o repulsie totala fata de orice fel de nationalism. Nu puteam, la 8 ani, sa fiu constient si de ridicolul situatiei: o evreica-unguroaica imi cere sa nu vorbesc romaneste, ci germana, la nici macar o decada dupa Holocaust, despre care habar nu aveam atunci”.

Atunci - sublinierea mea. Dar *după atunci*?

Insuportabil la M. Shafir - nu doar la el - : *nesimțirea etică*. Vorbește despre străbunicul său, arendaș, făcând glume proaste, însă nu pe seama bunicului (care putea fi chiar și el vinovat de răscoala țăranilor la 1907), ci pe a noastră, ascultători-cititori bănuți de el a fi înclinați să credem că arendașii evrei, bieții de ei, nu avuseseră nici cea mai mică legătură cu revolta - doar așa glăsuise o jumătate de secol ukazul lui Roller. El (M. Shafir) vorbește - *acum* - de "repulsia față de orice naționalism" - însă doamne-fereste, nu și de *rasismul pur și dur practicat de evreii și de ungurii bolșevici față de majoritarii români în România ocupată de ruși din 1944*. El ironizează "tema 1907", ca să nu zăbovească la mizeria cumplită și la exasperarea explosivă (a și explodat!) a țăranilor români. M. Shafir să fie sigur: mai târziu - cât de târziu! - dar tot *nu* a învins "adevărul" său, etnic - poftă bună! - reambalat în zeflemeaua dezinformatoare. **Adevărul istoric** rămâne, în ciuda Rollieriadei teroriste asupra memoriei noastre, a ocupațiilor, oricâte pofte-bune și-ar ură, cu gura până la urechi, holocaustologii după fiecare ședință de antisemitizare a *goi-lor* - acesta: printre alte păcate - primul fiind cel de la 1878 - arendașii-zapcii evrei au purtat, orice-ar pretinde rollerii și urmașii lui bolșevico-sioniști, o mare parte din vina tragediei române de la 1907;

Nesimțirea etică (și etnică) a lui M. Shafir domnește și în episodul bunicii sale:

Să nu aibă M. Shafir habar *acum* că *atunci* (între 1945-1965), *acolo* (Timișoara, Republica Populară Română), dacă unui român îi scăpa: «Țigane (bozgore, jidane)...», înfunda pușcăria pe loc, fiind condamnat pentru "ură de rasă"? El pretinde că, la acea vârstă (8 ani), nu putea "să fie conștient de ridicolul situației" - de acord. Dar la 50-60 de ani, când conferența, la Tel Aviv?: era conștient de propria-i insensibilitate etnică, fiindcă "situația" inocent zugrăvită de el era, nu ridicolă, ci tragică - adevărat, numai pentru români, nu și pentru unguri, nu și pentru evrei. Ridicol este el, acum, prin "naivitatea" (și nonșalanța) amintirilor-din-copilărie, vădind ne-frica de a fi vreodată făcut răspunzător și pedepsit pentru faptele sale rele. Ridicolă până la grotesc, afișînd o grețoasă țâfnă de grofesă unguroaică disprețuindu-i imperial pe valahii împutiți) era, atunci, bunica lui M. Shafir: deși evreică-budapestană trăitoare la Timișoara, cunoștea foarte bine realitatea din Vechiul Regat de dinainte de 23 august 1944, deci știa: când spuneai: "unguroaică", spuneai: *servitoare*. O deose-bire: după instaurarea comunismului o slujnică româncă rar ajungea directoare de

fabrică sau rector universitar - o servitoare unguroaică: totdeauna; chiar ministru-adjunct-la-orice...

Ce anume le va propune - la Universitatea de la Cluj - viitorilor profesori din Învăţământul Holocaustului şi studenţilor, Michael Shafir, broşurist emerit şi celebru necititor de texte atacate, ale unor autori etichetaţi orbeşte: “trivial-negaţionişti”? Obiceiul de a azvârli fără temei grave, cvasimortale acuzaţii? Obiceiul de a arăta cu degetul şi de a “demasca” pe alţii, pe oricine - ce nu face *goi*-ul sărac pentru o bursă, pentru o jumătate de catedră, pentru o “sinceră-consideraţie”? Ca la Piteşti, în reeducare, nefericitul va ajunge să declare că tată-său fusese jandarm în Transnistria, maică-sa responsabilă de bordel. Care va fi preţul (dedus din “recuperări”) pentru o astfel de autodenigrare, autodistrugere, autonegare, autodenunţare: cei 10.000 dolari, promişi de istericul Ephraim Zuroff?

Va fi el, M. Shafir - altfel un oarecare măgar! - profesor, la Cluj, la catedra de trivial-negaţionism a textelor necitite? Va ţine cursuri de autoreeducare - la Piteşti Bis?

[Să facem un ocol pe la Paris: orice-ar zice americanolatrii - mai ales holocaustologii din România - Parisul rămâne cutia de rezonanţă în bine, în rău a lumii. Am mai notat, au observat şi unii jurnalişti (mai cu seamă cei de la *Le Nouvel Observateur* din ultimii trei ani):

De fiecare dată când o comunitate ocupă avanscena cu tragedia ei naţională, brigăzile de intervenţie ale studenţilor evrei, ale “sioniştilor de stânga” din Franţa provoacă un *scandal* (termenul este folosit, subliniat de *N.O.*), în scopul de a re-atrage atenţia presei asupra Holocaustului, de a o menţine acolo, nelăsînd-o să se “rătăcească” la alte “mici accidente istorice”. Când acum vreun deceniu Le Pen s-a scăpat şi a zis că Auschwitz-ul fusese “un detaliu al istoriei”, s-a produs un scandal planetar - pe bună dreptate; însă când un Antoine Spire, şi comunist şi evreu a spus despre masacrul rwandez că a fost un “mic conflict local” şi a râs (râsul lui Wiesel!), nici un francez nu a reacţionat; şi nici un român nu i-a ars o labă peste ceafă hilarului biciclist R. Cosaşu (partener de bridge al vestitului anticomunist Gelu Ionescu şi scriitor-îndrăgit de Marta Petreu şi de I. Vartic - vezi Dicţionarul Esenţial al Scriitorilor Români), când a scris el cu mâna lui: «*Stalinismul la noi a fost un fel de blenoragie de tinereţe*» - de ce: “blenoragie”?; fiindcă aceea trece, spre deosebire de de ciumă, de lepră - de moarte?; de ce “stalinismul” şi nu “bolşevismul”?; şi, mă rog, care “la noi”: la noi, în România ocupată de sovietici şi de cosaşi ca jâmbăreţul Radu-“Slăvim-

Republica-Populară-Română”?; în Rusia, începînd din 1917, pe unde a galopat eroul său preferat: Isaac Babel, komisar bolșevic “intransigent”?; în întreg lagărul comunist, incluzînd Coreea de Nord, China, Vietnamul, Cambodgia, Ethiopia, Angola, Congo-Brazzaville, Cuba?

Revin: cum a început a se vorbi “prea mult” (?) de genocidul rwandez, cum un rabin parizian s-a zgâriat cu o furculiță la burtă, pretinzînd că un arab îl atacase, fiindcă era evreu - și gata *scandalul*! Cu proteste, nu doar guvernamentale franceze, dar și cu “Apelul” lui Sharon chemîndu-i pe evreii “victime ale antisemitismului în Franța” să vină cu toții grabnic la adăpost în Israel. Și ce dacă s-a dovedit că “agresiunea” fusese o grosolană invenție? Nici rabinul nici comunitatea evreiască nu și-a(u) cerut scuze pentru *scandal*).

Cum s-a readus pe tapet masacrarea armenilor de către turci în 1915 - scandal provocat în 2002 de... Israel, care somase Europa, (amintindu-i că este vinovată de Holocaust), să o primească pe Turcia în C. E. - cum “tinerii sioniști” parizieni au organizat diversiunea obișnuită prin manifestații violente ce au blocat strada editurii care avusese îndrăzneala să publice un roman al unei tinere italo-egiptene despre Palestina - un prețios “ajutor internațional” le-a venit de la Fundației Wiesenthal, cea vîndînd naziști, prin comunicate amenințătoare - dar care, observa un jurnalist de la *N.O.*, grafiă greșit numele autoarei și titlul cărții (a devenit o tradiție ne-lectura la holocaustologii de pretutindeni)...

Evenimentul recent care a declanșat *scandalul* evreilor: readucerea în actualitate a sclavajului africanilor, imensa tragedie care a provocat, nu doar umilințe, suferințe, dar și zeci de milioane de victime. Au început a-și recunoaște vina Belgia, Portugalia, Franța...

/Pe când mea culpa României pentru robia ȝiganilor? N-ar fi timpul ca Biserica Ortodoxă Română să dea semnalul căinței, doar sfintele mănăstiri ale noastre au fost cele mai bogate, în robi, proprietăți?/

Cînd, în urmă cu trei luni a apărut la Paris mărturia unui ostaș francez de culoare căzut prizonier la germani, au izbucnit proteste vehemente din partea comunităților evreiești de pretutindeni împotriva “alegațiilor antisemite ale autorului” - de genul: “în lagărele naziste evreii și slavii erau considerați sub-oameni, însă noi, negrii și ȝiganii: sub-sub-oameni și tratați ca atare”. Cînd un jurnalist - belgian - a scris că recunoașterea sclavajului din partea unor foste puteri coloniale europene reprezintă cel mai

mărunt lucru pe calea recunoașterii păcatului de moarte (reprezentat de sclavaj), continuînd: - “rămâne ca America să facă la fel, mai ales că cea mai mare parte a prosperității sale s-a rezemat pe sclav” - le-a sărit capacul, nu americanilor, ci evreilor.

În 8 martie acest an manifestat liceenii din Paris. În locul obișnuitelor bande de derbedei vandali, “les casseurs”, care parazitau coloanele, spărgeau vitrinele magazinelor și furau ce apucau - au apărut vandali ne-hoți: aceștia, tăbărau pe câte un elev manifestant, îl băteau până la sânge, îi zmulgeau telefonul portabil, o bluză, “adidașii” iar fetelor - bătute și ele - li se “confiscău” telefoanele și poșetele. S-au înregistrat răniți, plângeri contra X... Presa a fost surprinsă de acest nou fenomen și a scris pe larg, încercînd să afle dedesubturile. Televiziunea a intervievat câțiva din vandali - elevi la o școală profesională din St.-Denis, din zona Marelui Stadion. S-a aflat că acei tineri erau revoltați-furioși pentru că ei, cei trăind în banlieu, ca “ieșiți din imigrație” (arabi, negri), sunt defavorizați, nu au nici hainele, nici telefoanele portabile, nici nici aerul sigur de ei - al liceenilor manifestanți... Drept care s-au hotărît ca (de astă dată) să le dea o lecție... burjuilor.

Jurnaliștii observaseră: vandalii ne-hoți, erau animați (!) de ură... socială (nu au folosit: “ură de clasă”, ca să nu se supere comuniștii...), manifestată, nu prin “confiscarea”, ci prin distrugerea demonstrativă a bunurilor pe care ei nu le aveau. Foarte mulți dintre vandali, după ce stingeau în bătaie pe câte un elev manifestant și îi zmulgeau telefonul portabil, îl distrugau pe loc, călcînd în picioare... rămășițele...

După o vreme, cum se întâmplă, presa și-a îndreptat atenția spre alte evenimente - ceea ce era insuportabil pentru toboșarii Holocaustului - atunci a izbucnit *scandalul* “rasismului anti-alb”:

Jurnalistul Luc Bronner de la *Le Monde* a publicat mult după evenimente un articol în care afirma că agresiunile au avut un caracter net rasist, anti-alb - auzise el, cu urechile lui, cum “magrebinii” (arabi algerieni, marocani - și negri africani) strigau la agresați: «Alb împuțit, dă portabilul!»; mai mult: în ancheta pe care el (L. Bronner) a făcut-o în St.-Denis, în fața școlii de meserii, “magrebinii” repetau fără jenă motivele agresiunii: «Din cauza lor, a albilor, am suferit și suferim...»

Fulgerător Radio-Shalom - al comunității evreiești - și Asociația tinerilor sioniști de stînga “Hachomer hatzair” a(u) dat alarma, lansînd un Apel la solidarizare împotriva actelor “*rasiste, contra albilor - cu iz antisemit*” (subl. mea). Printre primii semnatari: Alain Finkielkraut, André Taguieff, Kouchner. Pe măsură ce Radio-Shalom și “Hachomer hatzair” urca tonul

până la inaudibil, au început a se semnala, atât retrageri de semnături de pe Apel cât și opinii exprimate de organizații antirasiste, pacifiste, apoi de personalități:

Ghaleb Bencheikh, președinte al Confederației mondiale a Religiiilor pentru Pace a fost primul care a declarat: “Dacă agresiunile contra liceenilor sunt inadmisibile, nu cred că rasismul este constitutiv acestor acte”;

Celebrul istoric Esther Benbassa: “Fiind personal atinsă, ca fostă imigrantă, care știe cât de dificilă este integrarea [în societatea de sosire], prin acest Apel care atâță la violență, în loc să constate că există o respingere [a societății franceze]”. Și: “nu este rolul unei asociații evreiești din Franța de a intra *dans la compétition victimaire*”, sublinierea mea.

Bănuiesc ce a pățit Esther Benbassa, evreică originară din Salonic și după acest “act antisemit”, din partea presei evreiești, din partea unor (mulți!) evrei din Israel, din partea organizațiilor tinerilor sioniști (de stânga, pardi!). Mai ales pentru această “*compétition victimaire*” pe care a mai reproșat-o evreilor stârnind, la Sorbona amabilități de genul urletului sionist : «Curvă a arabilor!»

Destul de rapid *scandalul* scontat de evrei pentru a deturna batajul în jurul altor tragedii, ale altor comunități s-a întors, nu la Holocaust, ci la “ucenicii vrăjitori” ai lui. Cunoscuții fabricanți (din nimic) de opinie Finkelkraut, Taguieff, Kouchner s-au dat la fund, n-au mai fost de găsit nici la telefon. Jurnaliștii de investigație s-au întors la evenimentul declanșat la 8 martie.

Duminică 17 aprilie, la emisiunea de televiziune “Arrêt sur image” s-a dezbătut atât “fenomenul”, cât și deturnarea semnificației sale de către unii evrei. A participat jurnalistul de la *Le Monde*, Bronner și Yoni Smadja, șeful organizației tinerilor sioniști: “Hachomer Hatzair”. Timp de două ore, în direct, cei doi au fost copleșiți de mărturii, de contra-anchete jurnalistice, de analize, toate contrazicându-le alegațiile. În cele din urmă Bronner a recunoscut, spășit, că se grăbise - rău sfătuit de un bun prieten - care îi povestise ceea ce auzise el: “maghrebini agresori strigau: «Albi împuțiți!», «Să nu uităm sclavajul», «Toți albi trebuie bătuți»”; că nu, el nu auzise asemenea cuvinte; că nu, când s-a dus la St.-Denis și a stat de vorbă cu agresorii niciunul nu a formulat clar “justificări rasiste, antialbi”. Când animatorul emisiunii l-a întrebat: dacă nu a văzut, dacă nu a auzit lozinci rasiste (anti-albi), de ce a scris contrariul în *Le Monde*? Bronner a ridicat din umeri și a întors privirile disperate spre Yoni Smadja.

Acesta nu părea a avea mai mult de 18 ani. Sigur de sine și

de adevărurile sale cum numai un adolescent-revoluționar-trotskyist poate fi, Yony a respins fiecare probă împotriva a ceea ce scrisese, ce afirmase el: un jurnalist (evreu) de la *Libération*, aflat pe teren, spunea că nu auzise vreo lozincă rasistă - Yony, senin, mătura cu un dos de mână mărturia: «Nu-i adevărat! Nu se afla el [jurnalistul] unde trebuia!»; un sociolog reputat (și evreu) afirma că evreii au fost de totdeauna în “compétition victimaire”, că nu suportă să se vorbească despre suferințele altor comunități - Yony: «Nu-i adevărat. Noi nu putem fi geloși pe nimeni. Noi nu mințim niciodată...»

La această ultimă obrăznicie animatorul a ridicat mâinile spre cerul studioului și l-a somat pe Yony:

«Ați afirmat - și răspândit - că maghrebini agresori rosteau lozinci anti-albe, antisemite, dar nimeni nu le-a auzit: nici Luc Bronner, care a provocat scandalul, iar aici a recunoscut că în realitate nu a auzit așa ceva, îi povestise “cineva” - înseamnă că ați mințit!»

Deloc demontat, Yony:

«Vă spun eu că arabii (de la “magrebini” trecuse la “arabi” - de mirare că nu mersese până la: “palestinieni”) sunt antisemiți și vor să ne arunce în mare. Dacă la manifestația asta nu au fost auziți, vor fi auziți mâine; sau peste o săptămână. Noi trebuie să luăm măsuri preventive...»

Animatorul Daniel Schneidermann a râs:

«Preventive? Ca războiul preconizat de Bush, de Wolfowitz, de Rumsfeld?»

Adolescentul Yony Smadja l-a fulgerat pe Schneiderman cu privirea sa albastră, albastră - și a tăcut - ca R. Ioanid.

Iar eu, în fața televizorului, am simțit un fior rece pe șira spinării: acest copilaș - cu ochi albaștri - ar fi fost în stare să mă ucidă, fără tresărire. Nu pentru că aș fi palestinian-terorist, sau neamț-hitlerist - sau român-negaționist - ci pentru că nu sunt ca el. Pentru că sunt un *goi*, deci inamic, deci...potențial-lichidabil.

Nuanțez: preventiv-lichidat].

Ovidiu Pecican. Și el (ca și Laszlo - de care nu mă ocup) a constituit o surpriză: cum de s-a lăsat tras (și dacă s-a tras-singur?) în Brigada Dezinformatoare a Holocaustologilor Socotitori-Prețăluitori-de-Cadavre ?

Nu-l voi psihanaliza, pentru a afla ce rol culpabilizator va fi jucat tatăl în spaimile cumplite ale fiului, ci voi aminti:

În dialogurile cu Laszlo, cu Grigurcu, cu Solacolu, *istoricul* Ovidiu Pecican, citind respectuos - și prea-plecat, de-a dreptul slugarnic... - din Evanghelia după R. Ioanid, mă acuza, ca autor

al **Săptămânii Roșii...**, că nu mă reazem, în afirmațiile mele, pe documente autentice, autentificate, verificate, acceptate de istorici...

Plin de calități, și O. Pecican este român în ceea ce are mai rău: uită ce spusesse ieri, nu își imaginează că cel din față îl va contrazice fără jenă, amintindu-i adevăruri pe care el, O. Pecican le ocolește, le ascunde cu grijă - iată unul; mare:

Fundația Culturală România, condusă de A. Buzura, pregătise, în colaborare cu Centrul de Studii Transilvane din Cluj editarea volumului de documente **Situația evreilor din România 1939-1941**. Lucrarea urma să apară sub egida Institutului de istorie și teorie militară, a Arhivelor statului, București, a Arhivei Ministerului Apărării Naționale. Coordonații: Lt. col Alesandru Duțu și Dr. Constantin Botoran. În 1994, în preziua lansării, volumul a fost trimis la topit din ordinul lui A. Buzura. Că el este autorul actului înalt cultural (și extrem de patriotic față de neamul românesc, cel fără-de-hârtii): ca recompensă în 2003 Universitatea din Ierusalim i-a decernat titlul de Doctor Honoris Causa! În 2003 volumul de documente a fost, în sfârșit, scos la lumina zile de editura Țara Noastră, din inițiativa lui Ion Coja.

În chiar momentul în care istoricul Ovidiu Pecican - citindu-l pe R. Ioanid, umil, ingenunchiat - afirma că Goma nu se bazează pe documente, avea în față (iertare: ar fi trebuit să aibă dinainte, în timp, nu doar în spațiu - și gata citit!) eseul atacat: **Săptămâna Roșie sau Basarabia și Evreii**, ediția de la Vremea. Dar nici el, dezbătătorul nu-l citise cum se citește. Afirm aceasta pentru neînsemnatul motiv că cel puțin un sfert din paginile eseului sunt ocupate cu *documente* culese, reproduse din volumul **Situația evreilor din România 1939-1941**; cel distrus de Buzura în 1994.

Istoricul nostru, devenit holocaustolog, nu citește: după modelul ilustru al șefului suprem: Wiesel, care acuză, fără temei, în perfectă necunoaștere de cauză, însă înecat de ură față de români. Cu "temeiurile" responsabili sunt aghiotanții R. Ioanid, M. Shafir, Al. Florian, A. Oișteanu... El, O. Pecican a ridicat două degete și s-a oferit să execute un ordin, temeinic, profesionist, ca o bună cătană ardeleană. E mult mai comod și mai fără riscuri: cine să-i ceară socoteală că a aruncat la întâmplare acuzații grave, că a calomniat, că a spus minciuni cu seninătate? În niciun caz un român-verde: românii-verzi bat pas de front pe arătură la comanda holocaustologilor.

O. Pecican lucra la Centrul de Studii Transilvane. Mă înșel? Chiar dacă mă înșel, este oare de conceput ca un istoric din Cluj

să nu aibă știre de un volum de documente urmînd a fi editat - în Cluj ? Nu. Mai ales că la un moment - în mijlocul unei acuzații că eu nu produc documente - lui i-a scăpat mărturisirea că a avut între mâini documente... pe care ar fi trebuit să le citesc-citez, eu, autorul eseului. Și nu a recunoscut că el, Pecican nu citise textul meu, cel conținînd chiar documentele în chestiune...

Necititorii mei - altfel holocaustologi emeriti...

Gabriel Andreescu:

Timpul nr. 3/2005: publică, pe pagina a 3-a la rubrica "Agora" articolul anunțat pe prima : "Mult Goma" semnat: G. Andreescu. Să trecem - cu greu - peste introducerea confuză, năclăită și mincinoasă, fiindcă nu pomenește de articolul lui A. Oișteanu din 22, cel care provocase reacția mea în *Ziua*, ci pretinde că al său - o schelălăitură, tot în *Ziua*, unde confeționează "editoriale" descusute, dezinformatoare, inutile - ar fi declanșat ostilitățile. Și din acest proaspăt extemporal răzbate setea-foamea lui G. Andreescu de a fi considerat și el om purtător de condei, de a fi luat și el drept "publicist", de a fi și el băgat în seamă, fie și sub forma unor lovituri de rețevei, administrate domestic, pentru intruziune acolo unde nu are ce căuta.

Citez din *Timpul*: - scrie G.A. despre mine:

"(...) Focul de artificii de acum o lună nu a adus nici un argument esențial nou față de ceea ce spusese deja. Goma redevenise 'un caz' o dată cu apariția *celor două texte* 'Săptămâna Roșie 28 iunie-3 iulie 1940' *și* (sublinierea îmi aparține) 'Basarabia și Evreii' în care teoretizează într-o manieră foarte personală evenimentele din Transnistria (re-subl. mea) în timpul celui de al doilea război mondial".

O singură frază, două (imense, nerușinate!) inexactități:

1. "Cele două texte" sunt, în fapt, unul singur. *Și*-ul introdus de G. Andreescu înlocuiește *sau*-ul autorului, pus acolo, nu altundeva, de mine, nu de altcineva, pentru a marca titlul și subtitlul eseului. Trebuie să fii Gabriel Andreescu pentru a avea nesimțirea de a ataca o carte căreia nici măcar coperta nu i-ai văzut-o, așa, pentru cultura-generală a ta: să știi ce nume-titlu poartă animalul-care-nu-există (pentru analfabeți): *cartea*;

2. Nicăiri în textele mele (fie acestea și... două) nu am teoretizat - cu atât mai puțin "într-o manieră personală - evenimentele din Transnistria"... Dacă aș fi vrut să fac acest lucru, nimeni nu m-ar fi putut împiedeca: nici Laszlo, nici Pecican, nici Shafir, nici R. Ioanid - i-am numit pe aceștia, fiindcă ei vorbesc (în locul meu) - despre... Transnistria. Eu scrisesem "despre" ceea ce și spune subtitlul eseului: "**Basarabia și Evreii**"- nu:

“Transnistria și Evreii”. Or, după cum se constatase încă din timpul “polemicei” cu Shafir, de acum doi ani, G. Andreescu nu citise ceea ce condamnase atunci (el nefiind cititor ci scriitor de editoriale); acum se vedește fără tăgadă: grafomanul efegiu al Drepturilor Omului Minoritar în România, nu văzuse în viața lui măcar coperta cărții mele.

Că nu este deloc o scăpare a sa, nici vreo greșeală a redacției: în capul coloanei a II-a, după un citat din I. Solacolu, G. Andreescu recidivează astfel:

“În final, Solacolu ‘dispare’, în sensul că nu a mai comentat *textele* (subl. mea) esențiale ‘Săptămâna Roșie și (re-subl. mea) Basarabia și Evreii’...”

Acest ne-cititor, analfabetizator se pricepe de minune la toaletarea (ciuntirea) citatelor din textele comentate, deci la falsificarea lor prin prezentare incompletă. Exemplu:

«- să fie expulzați de pe sol românesc acei evrei și unguri care întrețin *adevărul etnic* al lor»...

Până aici a reprodus corect dintr-un text al meu. Numai că a copiat doar un sfert-de-frază, o ciosvârtă de idee. Întreruptă abuziv, fraza-ideea mea ajunge a semnifica orice altceva și contrariul oricui - fiindcă, în original, ea continuă astfel:

...“potrivit căruia doar ‘românii fasciști’ au asasinat evrei, în schimb (!) evreii și ungurii nu s-au atins de un fir de păr de pe capul românilor, nici în timpul ocupației Transilvaniei de Nord, nici după sovietizarea întregii Românie, când au colonizat ‘aparatură de stat și de partid’ - cu precădere blestemata Securitate”.

Nu-i așa că eu scriesem în textul “Să învățăm de la evrei?” cu totul - dar cu totul - *altceva*?

Acest ne-cititor, zăpăcitor de cititorii româniei suficient de zăpăciți de scînteiiștii eterni, senin semănător de neadevăruri, obraznic falsificator de citate a dovedit din plin că locul său de “publicist” (Rică Venturianu măcar avea umor - involuntar...) este în Brigada de Dezinformație condusă de Wiesel, alături de ceilalți nerușinați calpuzani : Shafir, Oișteanu, Braham, Ancel, Al. Florian, Laszlo, Pecican, Volovici, Totok...

Or fi existînd și alte cretinătăți în textul lui G. Andreescu din *Timpul* nr. 3/2005, dar nu le mai iau în seamă: am obosit de românisme.

Și nici nu mă pot mira:

«De ce Liviu Antonesei nu mi-a oferit un drept la replică?»

De ce! Fiindcă nu-i va fi dat prin cap că mai există așa ceva (dreptul la replică), în România de azi.

Nu doar lui: îi dăduse oare prin cap lui I.B. Lefter să-mi

acorde mie, atacatului, drept de replică la pogonul - corect: ciubărul cu lături vărsate în capul meu - în *Observator cultural*, pogon-anatemă-ciubăr iscălit: "Radu Ioanid", cel constituind semnalul de atac împotriva "antisemitului" de mine, din noua campanie de culpabilizare a românilor și începere a adunării cotelor re-impuse după jumătate de veac: "taxa pe cadavre"?; oare îmi admisesse drept de replică G. Adameșteanu, după publicarea, în 22, a lălăielii îngălate, turnătoare, a lui Oișteanu în care mă ataca?; dar mai înainte, când mă porcăiseră Barbăneagră, Mircea Martin, iar eu, naiv, unde mai pui: "parizian" cum crede R. Ioanid că mă insultă, trimisesem replici la atacuri : le publicase ea, G. Adameșteanu, prima și ultima dintre oltence? Da de unde! Scriitorul-român trezit împărat-șef al câte unei publicații își păstrează "concepția" primitivo-tribală, potrivit căreia șeful este și proprietar de mobile și de mobile (aici intrând subalternele, fetele-n casă - ca Rodica Palade).

Nu pot întreba nici:

«Cum de a publicat Liviu Antonesei așa ceva, fără să verifice corectitudinea afirmațiilor autorului (acum vorba fiind de G. Andreescu)?»

În primul rând pentru că niciodată nu am luat de guler pe cutare director de periodic fiindcă publicase un text critic la adresa mea - acest obicei bolșevic îl au G. Dimisianu, Alex. Ștefănescu, Cristian Teodorescu, Ioana Pârvulescu, N. Manolescu (ei au amenințat cu un proces revista *Vatra* care îmi scosese, în foileton, **Săptămâna Roșie...**); obicei al tovarășului Teșu, *munca*-torul cu pixul și carnețelul de denunțuri, harnicul, agitatul caraliu de serviciu, cu «Ordonanța, Ordonanța!», supra-veghetor al românilor din România care *s-ar putea manifesta ca antisemiți* (s-a observat gândirea potențialistă a securiștilor înaintași ai săi, în virtutea căreia zeci de mii dintre noi am fost arestați, torturați, întemnițați) și ar compromite (bună)starea materială - dar psihologică! - a israelienilor din Israel; obicei al lui Oișteanu, cel care deploră rânjind, în 22-ul adameștean că încă nu am fost condamnat penal; obicei al lui Shafir care îl amenință cu "judecata" pe Mircea Stănescu, dacă acesta va face publică o scrisoare a sa (nu una foarte-foarte compromițătoare, însă broșuristului Shafir, și el conspirativnik înăscut nu-i place lumina zilei, lucrează numai pe întuneric, atacă numai de la adăpostul tufișurilor - așa a ghidat campania din 2000 în favoarea lui Iliescu, așa l-a consiliat pe Wiesel în 2002 să refuze a vizita și Memorialul de la Sighet...);

În al doilea rând fiindcă răspunsul la eventuala mea întrebare îl dă însăși Gabriela Gavrila redactor-șef al *Timpului* prin

editorialul publicat în același număr, 3/2005: “De ce nu mai pot citi pamflete?”

Explicațiunea pe care mi-am dat-o - după ce am înțeles:

Liviu Antonesei nu mai citește de multă vreme vreme decât ce scrie el însuși; am mai înțeles: Gabriela Gavril, mărturisește negru pe alb că nu mai citește pamflete. Deducție: aruncându-și ochii peste titlul extemporalului andreesc, cei doi șefi ieșeni au... tras concluziunea că este un “pamflet” - și ce bine face pamfletul cel neiubit la *Timpul*, dacă-i arde una peste bot lui Goma care, o știe toată lumea intelectuală românească (Shafir, Oișteanu, Al. Florian, Ed. Reichman, Lavastine, Lilly Marcou, Totok) este un antisemit fioros - de ce? Fiindcă așa le-a explicat tovarășul evanghelic sionisto bolșevic, R. Ioanid! Și cum Doamna de la Domnul nu (mai) citește pamflete; cum Domnul de la Doamna nu se mai citește nici pe sine (întru corectura cea de toate zilele), nimeni “din conducere” nu a citit măzgăleala lui G. Andreescu. Însă în virtutea unei obișnuințe curat- intelectuale ambii-doi conducătorii au semnat încuviințarea tipăririi.

Să fiu drept: chiar dacă s-ar fi întâmplat minunea ca Liviu Antonesei și Gabriela Gavril să fi citit “pamfletul”: și-ar fi dat ei seama că iscălitorul iscălește idioții, calomnii, porcării?

Da de unde! Ca să ajungă la această elementară concluziune, ar fi fost necesară o elementară condiție îndeplinită de un conducător de revistă culturală, de un intelectual - care mai și citește, măcar în fiecare zi-întâi din lună, adică se informează, pentru a *fi în cunoștință de cauză*; adică să fi citit, ei, textele lui Goma atacate în publicația lor; să fi privit o singură dată coperta cărții lui Goma **Săptămâna Roșie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii** (atenție: nici măcar semnalată ca apariție în *Timpul*, nici vorbă să fie recenzată, *deși primiseră un exemplar*. Dar cum să o facă, dacă fuseseră avertizați de holocaustologii Oișteanu, A. Cornea, Shafir, Volovici, Totok: acea carte e un fel de **Mein Kampf** scrisă direct în românește! - ei Oișteanu, Shafir, Volovici n-au citit-o cu ochii lor personali, dar le-a povestit-o necititorul Wiesel, cel cu: «Românii au ucis, au ucis, au ucis!»?). Firește, ar fi fost necesar (nuanțez: “ar fi fost de dorit”) ca Liviu Antonescu, chiar și Gabriela Gavril să fi parcurs măcar o dată, fie și în diagonală, textul meu “Să învățăm de la evrei?”, pentru a nu cauționa falsificarea citatelor prin “oprirea” acolo unde îi convine polemistului necititor-dezinformator semnînd și în *Timpul*: “G. Andreescu”.

Dar n-a fost să fie.

Mă tot întreb - de 15 ani: la *asta* le-a slujit literatorilor români “rezistența prin cultură”? la atingerea performanței ne-citirii textelor combătute cu mare curaj? Fiindcă am certitudinea: după Revoluția lui Brucan, scriitorul român nu mai citește - în schimb combate ceea ce nu cunoaște!; nu are cunoștință de propoziția celuilalt - dar îi arde o ripostă, de să nu i se mai șteargă în veci de pe obraz scuipatul: «Antisemitule! Tu, care m-ai ars - în Transnistria!» - ispravă eroică pentru care, dacă nu curg cei 10.000 dolari-argințici, tot pică de o bursă, de un doctorat, de o catedră la Cluj, de o intrare în NATO, în UE... - e puțin lucru să pui umărul la propășirea țării tale dragi-și-iubite, România?

Și ce dacă Liviu Antonesei și Gabriela Gavrila nu au citit textul pus pe rug de G. Andreescu, inginer trudind în Industria Grea a Drepturilor Omului ? Au ei timp de fleacuri? Dar unde ne trezim? În Europa? Ei, bine, nu în Europa ci, până una-alta, la Iași.

Ironie - am mai spus-o: singurul dintre agresorii mei care... a recunoscut că nu citise nimic din textele mele - dar trăsese concluzia: “Goma e antisemit”: Dan Pavel.

Nu R. Ioanid, nu Șafir, nu Oișteanu, nu Al. Florian, nu Ion Vianu, nu Ed. Reichman, nu Teșu, nu D. Vighi, nu Laszlo, nu Pecican... - nici G. Andreescu.

Ci Dan Pavel! Îl merităm!

Am răspuns la întrebarea: de ce (până acum) holocaustologii nu m-au dat în judecată pentru “antisemitism”?

Vor fi știind ei câte ceva despre stropitorul stropit.

Vor fi auzit și despre arma pe care David nu o cunoștea: bumerangul.

VIII

SCRISOARE

Către Liviu Antonesei:

Paris 9 mai 2005

În *Timpul* nr. 4/2005, pe ultima pagină, în “Sarcofagul de hârtie”, semnat: Liviu Antonesei, la “P.P.S.” stă scris - citez:

“Pe internet circulă un text al d-lui Paul Goma despre articolul publicat în *Timpul* de dl. Gabriel Andriescu. Pentru tot ce a făcut dl. Goma pentru onoarea noastră, nu voi polemiza niciodată cu D-Sa, indiferent ce-ar scrie despre mine. Dar câteva precizări datorez: 1. Textul D-lui G.A. nu e necuviincios, pentru că noi nu publicăm așa ceva. 2. Nu se poate tehnic publica un drept la replică netrimis. 3. Dl. Goma crede că mă mai citesc doar pe mine. Se înșeală, nu mă citesc. Îmi cunosc așa bine gândurile că m-aș plictisi să le mai și citesc!”

Voi răspunde, tot pe puncte - după precizarea mea, aceasta:

P.P.S.-ul din *Timpul* (aprilie 2005) este primul semn de viață pe care îl dă prietenul meu Liviu Antonesei în ultimii opt (nu zece?) ani. Imediat ce a intrat în politică, nu a mai răspuns scrisorilor mele, nu a semnalat primirea lor, iar textele trimise spre publicarea cu care mă obișnuise mi-au fost returate (păstrez 5 /cinci/ plicuri - pentru orice eventualitate). În ultimii 3 (nu cinci?) ani nu i-am mai scris, chiar dacă am primit regulat revista. Am observat: nu au fost semnalate măcar titlurile volumelor mele apărute: **Basarabia**, la Jurnalul literar, **Săptămâna Roșie...** la Vremea, **Din Calidor** și **Culoarea curcube-ului-Bărbosul** la Polirom (**Jurnal 1999-2003** în două volume, la Criterion a apărut abia acum, deci nu am a mă plânge de tăcerea *Timpului*...).

Aceasta a fost o observație nu un reproș: fiecare șef de revistă se poartă cum i-i firea.

Am terminat precizarea, trec la “P.P.S” - pe puncte:

1. Este incorectă - pentru că incompletă - informația furnizată de *Timpul*: “pe internet circulă un text al d-lui Paul Goma despre articolul (...) dl Gabriel Andreescu” - fiindcă:

a. atunci când tu, destinatar al textului în chestiune afirmi: “pe internet circulă un text...”, nu spui adevărul: textul cu pricina îți fusese trimis prin e-mail *înainte* de a fi instalat pe internet, deci îl înșeli pe cititor (și, în același preț pe mine, autor, mă minți în față) când tragi înțeleapta concluziune: “Nu se poate

publica drept la replică netrimis”;

b. luni 25 aprilie 2005 am trimis prin poștă - cu aviz de primire și varianta (în fapt: originalul) pe hârtie. De acord: acela încă nu ajunsese la redacție, pentru a prinde nr. 4 - dar e-mailul da. Aștept numărul următor - până atunci...

2. Afirmația: “Pentru tot ce a făcut dl. Goma pentru onoarea noastră...” se cere amendată: “dl. Goma” nu a făcut nimic pentru onoarea lui Liviu Antonesei, dovada: comportamentul său din ultimii zece ani, în general, în special acesta, negrul pe alb din “P.P.S.”;

3. În precizarea: “Textul d-lui G.A. nu e necuviincios, pentru că noi nu publicăm așa ceva” există o... necuviință:

(Însuși) termenul “necuviință” nu are ce căuta în acest (con)text: el desemnează purtarea, comportarea, comportamentul cuiva, a unui om și nu produsul său (textul, ca să nu fie uitat) care poate fi, “cuiiincios” - pe dinafară - dar neadevărat pe dinăuntru; poate fi politicos, “convenabil”, convenient, în formă, dar în fond: mincinos, nedrept, grosolan, mojit, nesimțit, neamprost, ofensant, injurios, purtător de grave acuzații.

Textul “D-lui G.A. nu este necuviincios”, explică autorul P.P.S.-ului, dînd de înțeles că cel care respectă conveniențele sociale, gaze-tariale, scriitorale, condeierul care nu atacă brutal, care nu “înjură” (ca alții...), acela este un publicist cuiiincios; acela (textul) este publicabil în *Timpul*; fiindcă el - textul - este bun, și, cuiiincios fiind, în mod necesar este și adevărat, el nu vehiculează neadevăruri...

Concepție despre cuvîntul scris (acela care, dacă este exprimat... cuiiincios, este musai și adevărat) proprie holocaustologilor noștri iubiți-și-îndrăgiți: R. Ioanid, Șafir, Oișteanu, Al. Florian, Volovici, A. Cornea... Ei o folosesc cu metodă, după notițe luate la cursuri de perfecționare; ei au ajuns să știe că niște cititorii neinstruiți, inocenți (chiar dacă la rîndu-le fac pe publiciști ca V. Ciobanu și V. Gârneț, contraforți nădejdic), impresionati de “ton”, își vor spune că el face muzica - iar acea muzică va fi în mod necesar și... adevărată; și îl vor crede pe R. Ioanid! Or nu totdeauna tonul face muzica: dincolo de perdeaua de fum a “cuiiincioșeniei”, discursul unui R. Ioanid este mincinos, fals-falsificator al adevărului istoric, încărcat de ură împotriva *goi*-ului român pe care el și ai săi încearcă să-l re-reduce la un Pitești Bis, pentru a ajunge să rostească în somn, cu ochii albi: «Da, sunt vinovat că am ars evrei în Transnistria! Da, sunt vinovat de antisemitism și sunt gata să plătesc oricât pentru a mă răscumpăra!» Un astfel de produs-industrial - semnat de R. Ioanid, dar și de Șafir, de Oișteanu, de Al. Florian... - este tot-

deauna ambalat în cuviincioşenie, în politeţe gazetărească, în convenabilitate (ca între oameni civilizaţi, nu?), însă conţinutul nu-şi poate ascunde... filistinismul (termen pe care părinţii lor ni l-au vârit pe gât, odată cu marxism-stalinismul - nu-i aşa, Al. Florian?), este, nu doar ne-cuviincios, prin neadevărurile aruncate nouă în obraz, nu doar trivial, chiar pornografic, prin scop - măsurabil în miliarde de dolari - ci de-a dreptul criminal prin calomniile, anatemele, ameninţările cu «Ordonanţa, Ordonanţa!».

Un astfel de discurs - monolog, nu parte a unui necesar dialog - rămâne ceea ce este, nu ceea ce pare: ordin, diktat, pură secreţie otrăvită a komisarului enkavedist care fusese(ră), nu doar taţii, ci şi mamele lor, vreme de decenii.

După indicaţiile-preţioase al holocaustologilor susnumiţi textele semnate de G. Andreescu, în care sunt acuzat de “antise-mitism” de “antiamericanism” sunt profund necuviincioase prin reaua-credinţă, prin neadevărurile scrise cu seninătate deconcer-tantă. Este adevărat, Liviu Antonesei are, de la o vreme, o altă viziune asupra vieţii şi a limbii române - ceea ce nu garantează că este şi... cuviincioasă acea viziune.

Cât despre legătura dintre “cuviiinţa” textului care a provocat tentativa mea de drept de replică şi... faptul că “noi nu publicăm aşa ceva” (precum si întregul punct 3),..... îi las pe cititorii revistei *Timpul* să judece.

Oricum, este dovedit: Liviu Antonesei nu a citit nici acum textul lui G. A., ce să mai vorbim de al meu - cel care circulă pe internet...

În aşteptarea publicării răspunsului meu (trimisul prin poştă), în numărul 5 al revistei...

Paul Goma

IX

Domnule Sorin Roșca Stănescu

Vă rog să publicați, în legătură cu Apelul, precizările următoare:

Oricât i-ar irita pe simpatizanți, am fost printre primii - dacă nu cumva primul - care, *aflându-se în România*, a publicat în presa și în editurile din Occident - nu apeluri, nici rugăminți plecate - ci denunțuri vehemente, somații - legate atât de **Pactul Stalin-Hitler** cât și de **Pactul de la Yalta**.

Am recidivat în 1995, când am "candidat" la președinția României. În **Program** ceream, nu doar restituirea teritoriilor răpite de URSS, a tezaurului, nu doar despăgubiri materiale, ci și scuze publice - atât din partea Rusiei-URSS, cât și din partea Germaniei.

De ne-uitat: atunci, primii care m-au atacat dur în presă au fost C. Coposu și Horia Rusu; imediat - cine altul decât C.T. Popescu! A se căuta Măgureanul-Asztalosul...

Formularea eufemizată: *Pactul Ribbentrop-Molotov* este un semn rău: nici după 15 ani de la Revoluția lui Brucan românii ("de pretutindeni", cum ar veni și cei din "diasporă") nu au izbutit să stea, în sfârșit, pe două picioare în fața Răului și să-i spună pe nume. Românii gândesc/scriu în stilul și în mentalitatea petiționară inculcată în 45 ani de terorism comunist - și de 15 ani de, ca să spun așa: autoterorism-autoreeducativ (ca la Pitești) - cel care a dat:

a) *Relativizarea adevărului* - jurnaliștii, scriitorii publiciști foloseau/folosesc bulinele de bicarbonat: "secretarul de partid era *cam* sever"; "alimentația era *oarecum* necorespunzătoare"; "Organele Securității noastre de stat și-au *cam* depășit, *într-o oarecare măsură* atribuțiile";

b) *Scăderea în grad* a unor persoane "cu funcții de răspundere": în plângeri, românul nu scria adevărul: "M-a bătut prim-secretarul de partid", ci: "un tovarăș m-a *cam* îmbrâncit și, *într-o oarecare măsură*, mi-a rupt dintii..."

c) "Scădere" impusă și de... *cam-oarecumă-asazisă* cenzură (de-stat-si-de-partid):

Mihai Gafița, în urmă cu 40 ani, "lucrându-mi" **Ostinato**, mă sfătuia - prietenește, cum altfel: «Pe personajul cutare nu-l face general de securitate, răzbuună-te degradându-l : fă-l plutonier de miliție, oricum, oamenii pricep ce vrei să spui; pe cestălalt nu-l lăsa ministru, fă-l director de cabinet, deși mai bine activist simplu - cititorii înțeleg foarte bine...»

De ce îi scădeți în grad scriind “Pactul Ribbentrop Molotov”, oameni buni? Aveți impresia că “tonul prea dur” îi va irita pe tovarășii de sus de tot? Si nu vor aproba cererea noastră?

Scrieți adevărul:

PACTUL STALIN-HITLER - în care caz, semnez și eu
Apelul cu amândouă mâinile.

Paul Goma

Paris, 18 mai 2005

X

**Andrei Oișteanu: O amintire “despre mâncare”
sau
Ce anume și cum (anume) funcționează memoria
unui holocaustolog**

În *Supliment cultural* (al editurii Polirom) am dat peste rubrica ținută de Adriana Babeți “despre mâncare” (despre mâncăruri?). În nr. 10, din 29 ian-4 febr. 2005, la pag 4 figurează - cum altfel? - și Andrei Oișteanu: el își povestește viața lui cea grea, plină de privațiuni și de persecuții (antisemite) - prin o amintire culinară.

Reproduc aici contribuția-i - apoi o voi comenta:

“M-am născut la București, dar primii șase ani de viață (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuți ¹⁾; compusă din cinci suflete familia mea locuia în două camere foarte modeste din cartierul evreiesc; stăteam pe ulița ceasor-inicarilor (...) cărei i se schimbaseră numele cu cel al comunistului Karl Liebknecht. Era o perioadă de după război în care Uniunea Sovietică își oblojea rănile. Era un amestec de mândrie și sărăcie postbelică. Marea victorie asupra nazismului (și ocuparea Europei est-centrale) hrănea sufletele ²⁾, dar nu și trupurile. Nu se mai găsea mai nimic de mâncare. Ca să supraviețuiască cernăuțenilor li se dădea în folosință câte o bucată de pământ pe care o cultivau de regulă cu cartofi [...]

“Devenit șomer ³⁾, tatăl meu nu putea să se reangajeze din cauza unui puternic val de antisemitism ⁴⁾ declanșat la începutul anului 1953 de batiușca Stalin însuși (procesul “asasinilor în halate albe”). Abia după moartea lui Stalin părinții mei au reușit să emigreze ⁵⁾ în România. În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică; tot ceea ce unii iubeau și urau mai mult. Fratele meu (11 ani) și-a luat puțin pământ într-o punguță legată la gât. Eu (6 ani) l-am imitat. ⁶⁾

“La București am locuit pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz, militantă comunistă, situație simetrică cu cea din Cernăuți. Dar statutul social și starea materială s-au îmbunătățit substanțial. Problema mâncării nu se mai punea în termeni de supraviețuire. Și totuși, în fiecare dimineață se derula un ritual culinar sărăcăcios. Toată familia se aduna la masă, mama puneă solemn un castron aburind, plin cu cartofi fierți în coajă. Suflând în mâini, decojeam cartofii fierbinți, îi mărunțeam în farfurie și adăugam sare, ceapă tocată și untdelemn. Apoi mâncam în tăcere, ca într-o agapă mistică .

“Trecuseră mulți ani de la părăsirea ghetoului ⁷⁾ din Cernăuțiul stalinist, dar noi continuam să practicăm ritualul săptămânal, în amintirea paradisului/infernului pierdut”.

Secreția pe hârtie a lui A. Oișteanu mi s-a arătat exemplară, definitorie pentru membrul unei familii de bolșevici (și ce familie: a sinistrului criminal de război-și-de-pace: “Leonte Răutu”) - prin:

a. neadevărurile rostite-scrise senin;

b. nesimțirea politico-socialo-etnică - prezentă și la tovarășii săi holocaustologi: Shafir, R. Ioanid, E. Wiesel.

c. rezultatul: o inabilă, o grosolană diversiune istorică, morală, lingvistică - dar cât de eficace în spiritul tulbure al românilor analfabeți și gata-culpabilizați tot de ei, holocaustologii atotprezenți: Big Brother - cu șapte capete.

Am să le iau în ordine:

1) Știam (din **Dictionarul** lui Florin Manolescu) că fratele mai mare al său, Valery s-a născut în 1943, în Karaganda, Kazahstan. Tot de acolo aflasem că Valery “își petrecuse copilăria la Cernăuți”. Din textul de mai sus reiese: Andrei Oișteanu se născuse la București (în 1948), “dar primii ani din viață (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuți”.

Întrebare:

Dacă el, Andrei s-a născut în 1948, la București (unde se afla deja “unchiulețul” Leonea Oigenstein, zis Răutu, zis Monstrul Rece, bine înfipt în “sarcinile de stat și de partid [“statul” fiind Marea Uniune Sovietică, ea ne “administra” - prin auxiliarii Ocupantului, deci și prin unchii, prin mama, Bella Iosovici, prin tatăl, Mihail-Mișa], ce căuta - la Cernăuți - familia sa începând din anul nașterii, 1948? Să fi fost mama sa, Bella Iosovici originară din Cernăuți? Va fi fost, însă “pe vremurile acelea” nu se circula după cheful “originarilor” peste granițele noi, sovietice/ermetice - cu atât mai puțin peste frontiera dintre URSS și ce mai rămăsese din România. Apoi: sensul cvasiunic al **trecerii** infamei frontiere - numai pentru ruși, comuniști, evrei, numai pentru “consilieri” era: *dinspre URSS spre România* (dar nu veniseră ei din Raiul Sovietic să ne explice cât de fericiți suntem noi? cât de fierbinte ne iubește pe noi Sora cea Mare?). Adevărat: mai era un sens, ne-normal, silit, avînd înțeles de **deportare**: *dinspre România spre URSS* - pentru germani, însă mult înaintea lor - începînd din 24 august 1944 - basarabienii și bucovinenii, considerați “cetățenilor sovietici” - ca unchiul meu N. Popescu - erau amenințați cu “repatrierea-în-Siberia”. Persoanele care, între 1944 și 1953 (moartea lui Stalin) plecau din România cu destinația URSS erau, în acte, socotiți “repatriați”, în realitate: “trădători ai Patriei Sovietice”, altfel de ce ar fi fugit de Armata

Roșie cea liberatoare (cea pe care o primise cu flori, la București, copila Lilly Marcou și ai săi din familie, din comunitate - din viitorul Aparat de Stat și de Partid?). Familia noastră a făcut denefăcutul - citește: acte false - ca să nu fie... repatriată.

2) “Mare victorie asupra nazismului (...) hrănea sufletele, dar nu și trupurile”.

La 28 iunie 1940 (viitorii) părinți și unchi (“Răutu”) ai lui Andrei Oișteanu dăduseră fuga pe malul stâng al Prutului, în Teritoriile Cedate, iar până la jumătatea lunii iulie 1941, fiind komisari-voluntari, îi tăiaseră-spânzuraseră pe *goii* localnici din Basarabia și din Bucovina de Nord răpite de URSS; când fuseseră siliți să fugă din calea armatei române, ei nu alții alcătuiseră unitățile-de-distruge a tot ce era piatră pe piatră; în afară de sufletele lor, hrănite cu ura-de-clasă bolșevică și cu nemărturisita, dar aplicata ură-de-rasă evreiască (împotriva băștinașilor neevrei), trupurile lor de caralii și de torționari s-au hrănit până la vomă cu ceea ce zmulseseră de la gura basarabenilor și a bucovinenilor. În acel an de coșmar (28 iunie 1940-15 iulie 1941), pe lângă teroarea politico-etnico-polițienească, pe măsură ce “indigenii” erau alungați din case, arestați, executați ori “doar” deportați - după ce fuseseră înfometați - în aceeași măsură komisarii-voluntarii, se umflau, se lăteau - de mirare că nu explodaseră de prea-plinul exercitării puterii, de mâncare, de plăcerea vărsării sângelui oamenilor nevi-novați. Bolșevicii evrei din dreapta Prutului ca și bolșevicii evrei din stânga Nistrului (“transnistrienii”) își hrăniseră peste măsură “trupul” de care ne vorbește atât de frumos holocaustologul de azi și nu își imaginau că după festinul pe care și-l organizaseră vreme de un an pe teritoriul Basarabiei și al Bucovinei de Nord vor fi siliți să fugă în Rusia, pe care în 20 ani bolșevicii (“În frunte: komisarii!”, vorba unui cântec drag lui Isaac Babel - deci și lui R. Cosașu, cel care afirmase, rânjind, că genocidul comunist de trei sferturi de veac fusesse... “o blenoragie de tinerețe”) o prefăcuseră din Țara Pâinii în Imperiul Foamei. Nu-i va fi auzit niciodată A. Oișteanu pe părinți povestind ce anume mâncaseră ei, “voluntarii” în Basarabia, după 28 iunie 1940? nici ce anume nu-mâncaseră în Kazahstan? și ce - totuși - mâncaseră între 1944-1948 în România cea secătuită de război, suptă de ruși cu ajutorul Sovromurilor (impuse în luna mai 1945!) - prin zapcii lor, evreii?

3) “Devenit șomer, tatăl meu nu putea să se *reangajeze*...” (subl. mea, P.G.)...

“Șomer” Mișa Oigenstein?, komisarul bolșevic, cel care... “dăduse dovadă” cu asupra de măsură, atât în Teritoriile Românești Ocupate, cât și în Armata Roșie, în Polonia, în

Germania - ca politruk sub comanda suprapolitrukului... umanist - altfel criminalul Ilia Ehrenburg?

Iată cum se joacă - acum - A. Oișteanu cu termenii, mințind, mințind, mințind, amestecându-i pe cititori, fiind sigur că nimeni dintre *goi* nu va îndrăzni să-i atragă atenția (de teamă că «*Ordonanța!-Ordonanța!*» cu care îi tot amenință Teșu îi va băga în pușcărie, așa cum părinții lor fuseseră băgați în pușcărie de părinții lui Teșu) că în limba sovietică, cea din fier-beton și în Raiul Sovietic - cel din Oțel Necălit - cuvântul “șomer” nu exista și nu se aplica decât atunci când era aspru condamnat “iadul capitalist”.

4) Așadar Mihail Oigenstein devenise “șomer (...) din cauza unui puternic val de antisemitism declanșat la începutul anului 1953 de batiușca Stalin...” - fiul sărmanului șomer își continuă și în acest text culinar dezinformația-meseria-sa.

Recapitulare: familia lui Mihail Oigenstein, venită din “refugiu” din Kazahstan, după o ședere de 4 ani (1944-1948) în România - membrii ei avînd statut de ocupanți-colonizatori-bolșevizatori - sunt detașați la Cernăuțiul re-resovietizat.

De ce? A. Oișteanu cel care știe atâtea nu ne dezvăluie taina “transferării”. În ciuda afirmațiilor holocaustologilor că românii, în 1941, exterminaseră elita evreiască, toți acei evrei care semănaseră teroarea în Basarabia și în Bucovina începînd din 28 iunie 1940 - în iulie 1941 fuseseră evacuați cu grijă, ei alcătuiind prețioasele cadre de stat și de partid - sovietice, dar și viitoarele cadre sovietizatoare - Stalin fiind sigur că Rusia va învinge și se va revărsa-lăți spre Apus, adînc, în Europa. Începînd din 1944, când România capitulase, sovieticii aveau nevoie de auxiliari în conducerea noilor poliții: Aparatul Terorii, a noilor ministere, direcții, posturi de comandă ale țării îngenunchate. Înainte de 23 august 1944 fusese parașutat Bodnăraș, dezertorul. “Pe tancurile sovietice care liberaseră Bucureștiul”, cum povestește tovarășa-noastră Lilly Marcou, autoarea preferata a lui Liiceanu, ne venise din Rusia “avangarda” alcătuită din viitorii șefi, suprașefi: Ana Pauker, Valter Roman, Bârlădeanu, Perahim, Roller, L. Răutu, Sorin Toma, Celac... Fratele lui “Leonte Răutu”, Mihail Oigenstein (tatăl lui Andrei) Oișteanu făcea parte din eșalonul doi sau trei și este de presupus că în București - “pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz” familia căpătase măcar un apartament confortabil, dacă nu întreg imobilul din care fuseseră alungați proprietarii *goi*, acei odioși burjui fascisto-antonesciano-antisemiți.

Încă o dată: de ce se (sic) mutase familia lui Mișa Oigenstein de la București la Cernăuți?

Imediat ce frontul s-a îndepărtat de Bucovina de Nord, la Cernăuți sovieticii au organizat acolo un fel de... "Academie" ce pregătea cadrele conducătoare necesare României sovietizate. Mihail Oigenstein va fi fost trimis cu misiunea - din partea rușilor, doar era ofițer (și cetățean) sovietic - de măcar instructor, dacă nu de chiar director al acestei prime uzine producătoare de capete pătrate (a doua fiind celebra "Ștefan Gheorghiu" din București). Că "familia locuia în două camere modeste din cartierul evreiesc" - perfect posibil: Cernăuțiul fusese devastat (desigur, nu atât de distrus precum Chișinăul...) o primă oară, în iulie 1941, la retragerea sovieticilor care dinamitaseră-incendiaseră tot ce putuseră, a doua oară în 1944, când rușii re-veniseră. Însă cele două camere modeste vor fi constituit un lux de care cernăuțenii nu aveau parte - atât din pricina distrugerilor, cât mai ales din pricina evacuărilor din casele încă locuibile de către noii stăpâni: bolșevicii și uneltele lor.

Revin la citat: "devenit șomer (!), tatăl meu nu putea să se reangajeze (în ce "ramură" reangajarea?) din cauza unui puternic val de antisemitism declanșat la începutul anului 1953 de (...) Stalin"...

"Antisemitismul" - ce bun este el în explicarea a orice! Oigenstein Andrei nu este primul evreu care deformează, falsifică Istoria reducând-o la : evreu-*goi*; la: *cine nu este cu noi este antisemit*. Așa au făcut-o nerușinați ca Perahim, Bruhmann ("Roger", "Holban"), Cristina Marcusohn-Luca-Boico, Sorin Toma, Tertulian, Maria Banuș, Nina Cassian, R. Ioanid, Isaac Chiva, Moscovici, Reichman... care, după ce au făcut tot răul posibil în România sub Stalin (și în numele lui Stalin) au șters-o în Orient (Israel), cu precădere în Occident, unde s-au plâns de "persecuții - chiar pogromuri - anticomuniste și antisemite"!

Andrei Oișteanu, după ce minte fără a clipi din ochi, scontînd pe analfabetismul cititorului român (dar și pe teama redactorilor de a-i tempera-corecta delirurile holocaustice, șade prost cu logica, cu cronologia: într-adevăr "antisemitismul" fusese declanșat de Stalin, însă încetase imediat după moartea tiranului (martie 1953), deci nu putea constitui motivul... plecării familiei bolșevice Oigenstein din URSS în... octombrie 1954.

5) "părinții mei au reușit să *emigreze* (subl. mea) în România"...

Iată, în sfârșit!, un adevăr inconștient ieșit din gura lui A. Oișteanu: a *emigra* semnifică *a pleca din patria ta*, (Rusia-URSS), pentru a te stabili în altă țară (detestată, antisemita Românie...) - unde ești *imigrant*.

Dovadă că *patria familiei Oigenstein a fost-este-va fi Rusia*:

mărturisirea înlăcrimată a holocaustologului de azi:

6) “În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică (...) Fratele meu (...) și-a luat puțin pământ într-o punguță legată la gât. Eu (...) l-am imitat”.

Observații:

a) Iei pământ din... pământul tău, al patriei tale. Concluzie provizorie: *Patria familiei Oigenstein este Rusia - nu România*;

b) Pământul Cernăuțiului - din care luaseră ei, emigranții în pungațe - nu era/ nu este/nu va fi rusesc - ci românesc-ocupat-vremelnic, Bucovina de Nord, ca și Basarabia, fiind **teritorii răpite** de Rusia Sovietică și “administrate” cu ajutorul entuziast (și complice la crimă) și al evreilor.

7) “Trecuseră mulți ani de la părăsirea *ghetoului din Cernăuțiul stalinist* (subl. mea), dar noi...”

Cum să dialoghezi cu un ins din categoria lui A. Oișteanu? Am mai spus-o, o repet: nu poți comunica cu el și cu ai lui. Fiindcă:

a) El nu dă cuvintelor (termenilor) semnificația împărtășită de majoritatea comunității de limbă română: *șomer, antisemitism, emigrație, gheto, stalinist*; ci una ideologico-etnicistă;

b) El nu este consecvent în “opțiuni”:

- ascunde cu o înrâncenare suspectă adevărurile biografice ale familiei sale și ale comunității sale evreiești din/în Basarabia, refuzînd cu îndârjire să-și asume și păcatele ei - încă o dată; nu este vorba despre *vinovăția* lui Andrei Oișteanu, ci de *asumarea* moștenirii criminale a familiei, a clanului, a categoriei din care face el parte - dimpreună cu verișoara sa, Anca Răutu, fiica lui Leonte...

- ... pentru a fi respectată simetria (și justiția): el și cu ai săi holocaustologi învinovătesc pe toți românii de a fi masacrați evrei în timpul celui de al doilea război mondial, însă le interzic aceluiași români argumentele:

- vinovații români de crime împotriva evreilor au fost judecați, condamnați, de acum o jumătate de secol - ceea ce nu s-a întâmplat cu un singur evreu vinovat, dovedit de crime împotriva românilor;

- chiar dacă eu nu sunt de acord cu argumentul: “nu eram născut în timpul evenimentului - sau crimei - cutare”, nu sunt de acord nici cu nesimțirea etnică cu care urmașii (și profitorii) unor criminali dovediți ca cei din familia Oigenstein/“Răutu” refuză a mărturisi în public, nu vina - ci rușinea și oroarea pentru faptele părinților lor.

Andrei Oișteanu rămâne Monumentul Nesimțirii Etnice și al Dezinformării-fără-frontiere.

XI

O, ce veste minunată...

...mi-a adus presa noastră cea de toate zilele, chiar de Ziua Sfântă pentru noi, Basarabenii și Bucovinenii: 22 iunie (1944, atunci "s-a pornit războiu-n lume", după ce Antonescu a ordonat: «Români! Treceți Prutul! Zdrobiți vrăjmașul de Răsărit și Miază-Noapte...» - numai că nici azi nu a fost zdrobit Dușmanul Răsărit-Miazănoaptez).

Cu prilejul aniversării exaltantă-deprimante mi-a venit de la București înveselitoarea veste că am - în sfârșit! - decedat. Mi-a comunicat-o procurorul Eduard Mihai Ilie - citez din presă:

"...potrivit unei adrese a Parchetului instantei supreme trimise CNA, procurorii au considerat ca desi Plesita a recunoscut ca a batut oameni, marturisirile acestuia nu intrunesc elementele necesare pentru a incepe urmarirea penala. Raspunzand unei sesizari a Consiliului National al Audiovizualului, procurorii de la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie (ICCJ) au apreciat ca declaratiile in care Plesita arata ca a torturat oameni - cu referire expresa si la disidentul Paul Goma - nu intrunesc elementele constitutive ale infractiunilor reclamate de CNA, care invoca articolele 324 si 358 din Codul Penal".

Cum să întrunească? - elementele-necesare? Dar unde se trezesc ele, necesarele: în Europa?

"Nicolae Plesita a recunoscut, in emisiunea "Dan Diaconescu in direct" din 18 ianuarie, de la OTV, mai multe fapte pe care le-ar fi comis in timpul regimului comunist, mentionand in mai multe randuri ca nu ii pare rau pentru ce a facut. «I-am ucis, bineinteles. Asta faceam noi», a mai declarat Plesita, referindu-se la dusmanii regimului comunist. (...) In ciuda acestor fapte, procurorii au stabilit ca discutia dintre Dan Diaconescu si Nicolae Plesita a avut ca punct de pornire memoriile acestuia si ca marturisirile fostului general de securitate nu intrunesc conditiile articolului 324, alineatul 4 din Codul penal, potrivit caruia "se pedepseste cu inchisoare de la trei luni la trei ani laudarea in public a celor care au savarsit infractiuni sau a infractiunilor savarsite de acestia".

"Intrebat in timpul emisiunii in legatura cu ancheta in cazul Paul Goma, Plesita a recunoscut ca a folosit violenta: «Nu numai ca l-am anchetat, da i-am dat si un pumn, f...u-i mama lui!-». «A fost ca o mangaiere», spune fostul general

de securitate.

“In adresa remisa CNA de catre procurori se arata ca "acest aspect nu poate constitui cuvinte de pretuire la adresa activitatii sale, tinand cont ca Plesita Nicolae a avut in vedere o explicatie in legatura cu lipsa raportului de cauzalitate dintre fapta sa si decesul lui Goma Paul. Concluzia se desprinde chiar din raspunsul sau adresat realizatorului: «A fost ca o mangaiere. Uite, in pauza iti arat eu cum l-am pocnit si ai sa vezi ca nu mori»”.

S-a observat: nu am subliniat lipsa raportului de cauzalitate dintre una și alta. Nici nemirarea mea față de căldura-mare, autoare morală (și mortală) a gândirii procurorale. Nu arăt cu degetul înspre tovarășul Eduard cu același nume (căci dânsul ne descrețește frunțile - ceea ce nu este puțin lucru pe timpurile acestea, încruntate), ci înspre efectul cauzei: îmbrâncirea în “groapa-mi rece și mortuară”, vorba unui cântec din bătrânii mahalalelor eterne.

De câte ori am râs cu hohote, cu lacrimi - ca să nu (cu hohote) plâng... Cu această “metodă” am izbutit a supraviețui noi, supraviețuitorii Raiului Comunist: ne strâmbăm de râs când povestim ce umilințe, ce mizerie, ce foame am îndurat în închisori, cum ne-au bătut Enoiu, Șomlea, Goiciu, Istrate - Pleșită!

Or Securitatea - Răul Absolut - nu vroia moartea “păcătosului”, ci menținerea lui în viață, ca să *simtă* tot-tot-tot ce îi fac frații întru Mioriță, să-și dorească moartea pentru a fi izbăvit de chinuri, dar moartea să nu vină, decât prin “mici accidente”. Câtă vreme am fost în labelle Securității, pleșitii de toate gradele m-au umilit, m-au schingiuit, dar m-au păstrat, cu grijă proletară, în viață, abia după ce am ieșit de sub oblăduirea-le au încercat să mă ucidă.

Bine, dar cine altcineva (ca institutie, ca persoană) mi-a vrut moartea? Începînd de când? Pentru ce? Răspunsul - după 15 ani de căutări - este, vai:

M-au vrut mort, nu răii-răi - ci bunii. Nu inamicii - amicii. Nu vrăjmasii securiști - nici măcar eduarzii inocenți, ci (unii - și nu puțini) colegi, scriitori(i) români.

Întelesesem: prietenii, colegii-de-condei se supăraseră foarte pentru că din primele zile ale lui 1990, îi atacasem în presă...

- ... acuzîndu-i că până la “revoluție” păstraseră poziția în patru labe, pe sub lavite și abia la semnalul lui Brucan că se-dă-revoluție-la -român ieșiseră din borțile rezistenței-prin-cultură și se proclamaseră “disidenți”, “opozanți”, “arestați la domiciliu”,

“cenzurați”, “interziși de Ceaușescu” - “sertariști”;

- acuzându-i de inadmisibilul “rezultat al alegerilor din luna mai 1990”, afirmînd că votul masiv (așaa, cu fraude masive) în favoarea bolșevicului Iliescu, pentru care făcuseră campanie pe față Sorescu, Eugen Simion, Breban, Buzura era consecința - și dovada incontestabilă - a vînjoasei, altfel orizontalei lor “rezistențe-prin-cultură”;

- acuzându-l pe N. Manolescu pentru interviul luat lui Iliescu imediat după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1990) în care îl făcea “om cu o mare” și îl legitima, nu doar pe un vădit ilegal, ci pe un criminal vinovat de exmatriculările studenților din 1957 (una dintre victime: chiar studentul Manolescu Nicolae); vinovat de puciul din decembrie 89, de diversiunea cu “teroriștii” care pricinuise moartea atâtor oameni, atâtor oameni; vinovat de “procesul” neeuropean al ceaușeștilor; vinovat de incendierea Muzeului și de distrugerea Bibliotecii Centrale Universitare; de tulburările interetnice - în fine (dar nu și ultima dintre crime) - *declanșarea războiului civil: mineriadele*. Or el, N. Manolescu - recent ales președinte al scriitorilor! - a negat vreme de 15 ani grosolana, mortala (dar nu în spațiul mioieritic) eroare comisă, insultînd pe cel care îi băga sub nas citate din chiar interviu (întâmplător: eu), ba încolțit, pretindea că îl cita (“omul cu o mare”) pe prietenul său Țoiu-care-nu-apărea-în-text - și abia în urmă cu trei luni a cam-recunoscut, ardeleneste, că da, el a cam, dar numai fiindcă Zigu Ornea îl (cam) dusese la Cotroceni “nu (prea) știu pentru ce...” Va fi aflat, după 15 ani (cam) ce căutase el la Cotroceni, chiar atunci, (cam-prea) dus de mână de Zigu Ornea? De ce abia acum recunoaste că “n-ar fi trebuit să publice interviul în *România literară*” și să dea legitimitate unui bandit? Dar e limpede - a fost mereu și pentru cei care l-au ales președinte al scriitorilor, nu doar cel-mai-bun, cel-mai-cinstit și mai drept dintre thraci...- : pentru că tovarășul Iliescu nu mai este la putere, ba chiar fusese pus sub acuzația de a fi autor principal al chemării “minerilor”;

- pentru că m-am mirat cu glas tare că “intelectuali” ca Pleșu, R. Theodorescu, Sorescu, Vartic, Papahagi, primiseră să intre în guvernul Iliescu-Roman-Măgureanu (Paleologu, glumeț subțire, se prezenta ca “ambasador al golanilor”, când toată lumea vedea - dar nu accepta! - că boerul Alecu era un furier al tovarășului golan Ion Iliescu)...

Ca să scurtez: pentru că, în decembrie 2000, în revista 22, crema intelectualității românești, smântâna scriitorimii carpatine semnase Apelul pentru re-alegerea criminalului Iliescu (pretinzînd cu nerușinare - bine: atunci cu inconstiență bovină - că *ei*

nu sunt pentru bolșevismului iliesc’, doamne fereste! ci... **împotriva fascismului vécétudoresc**’! - “Să facem baraj fascismului si antisemitismului!”), suna un cuvânt de ordine venit dinspre Washington-Tel Aviv), eu, singur-singurel, de capul meu, i-am acuzat prin textul “Să fie interzis electoratul!” de amnezie, de lașitate, de colaboraționism, de partici-pare (activă) la menținerea structurilor comuniste - și nu în ultimul rând pentru faptul că foloseau - ei, profesioniștii, creatorii de limbă română, termeni, sintagme ca : “revoluție”, “fosta Securitate”, “domnul Iliescu”, “domnul Măgureanu”; “domnul Nicolski”. Atât de ultragiați au fost semnatarii Apelului Rușinii, încât s-au indignarisit în *România literară* - sub semnătură proprie și anonimă: “Cronicar”, cum altfel! - Manolescu, Țoiu, Dimisianu, A. Ștefănescu, C. Teodorescu, Ioana Pârvulescu, Adriana Bittel, amenințînd cu un proces revista *Vatra* pentru publicarea articolului meu)...

...acestea - si încă altele - erau fapte-rele (ale mele, se înțelege) suficiente pentru a fi din-inimă-detestat de confrășii breslași.

Am spus-scris ce credeam, nu ceea ce era convenabil. Pentru asta să mi se dorească moartea?

Am luat ca pe o glumă proastă exclamația excedată a lui Liiceanu în cercul-strâmt din care mai făceau parte Pleșu, Pruteanu, Sorin Mărculescu, Dan. C. Mihăilescu:

Nu mai moare odată Goma ? - nu am pus zisele între ghilimele, fiindcă ele au fost rostite, nu și consemnate în scris.

Tot în “glumă-serioasă” (*Stii că Goma tot n-a murit?*) își etalau umorul devastator Iorgulescu, Buzura, Cosașu, Buduca, Alex. Ștefănescu, Adameșteanu, Dimisianu, Groșan, Dimisiana, Monica Lovinescu (ei, da: “Monicuța-cu-Getuța”, vorba-rea a lui Dan Petrescu).

În februarie 1997, după ce a apărut la Nemira **Jurnal I-II-III**), a fost declanșată de către Monica Lovinescu (prin megafonul 22-Adameșteanu) prima campanie de presă:

“Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”.

Pe dată cătanele D.C. Mihăilescu, A. Cornea, Alex. Ștefănescu, Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă, Bianca Marcovici, Dimisianu, Pruteanu, Buduca, Ioana Pârvulescu m-au acuzat, nu numai de minciuni, de calomnii, dar și de “delațiune”, iar Zăciu, Dimisiana, Paruit m-au trimis la azilul de nebuni.

După scandalul Caraion - stârnit tot de Monica Lovinescu, întretinut de N. Manolescu, cel rezemat pe Bibliografia Pelin, si C.T. Popescu, intelectualii patriei tricolore: Liiceanu, Pleșu, Manolescu, D.C. Mihăilescu, Monica Lovinescu, întâlنيți cu

treburi culturale într-un oraș din provincie, au ajuns la deneocolita “problemă”:

Ce e de făcut cu Goma? Ne înjură pe noi, toți cei buni, ne calomniază, ne acuză că am pactizat cu puterea, că nu am vorbit tare în locul celor fără glas. Se întreabă insidios în presă de ce, dintre condeieri doar Negoîtescu a semnat apelul acela pentru drepturile omului din '77 ?- de ce!: să fi intrat și noi, cu totii în pușcărie și să rămână literatura noastră fără literatori? Ne reproșează că am fost de acord cu excluderea lui din Uniune, pe când el era arestat - dar ce era să facem: să protestăm și să ne excludă, chiar aresteze și pe noi? Ne mai reproșează că după revoluție nu l-am reprimat în Uniunea Scriitorilor - cum să-l reprimim (după revoluția noastră), dacă a refuzat să facă cerere? Pretinzând că așa cum nu făcuse cerere pentru a fi exclus, așa nu face nici acum, cei care-l dăduseră afară atunci acum să repare măgăria și să-l reintegreze - n-o fi pretinzând si scuze?... Si cum polemică în presă nu poți angaja cu el, în replică scoate alte acuzații, alte înjurături, alte... - știți ce a pățit bietul Borbély când a încercat să dialogheze cu el... (subliniere, în lipsa ghilimelelor citării).

După o scurtă dezbatere, colegii mei iubiți au hotărât:

*Cea mai eficace metodă de a-i închide gura lui Goma: **tăcerea: să facem în așa fel încât să nu se mai vorbească-scrie nimic despre el - nici în bine nici în rău. Tăcerea e cel mai bun gropar.***

Autor al propunerii: Liiceanu. Iar Monica Lovinescu a dat ukazul:

Goma este contestat - și a urmat zgomotoasa campanie a... tăcerii...

Nu e bine când ești contestat-prin-tăcere - de Monica Lovinescu. Când ești ținut-la-o-parte și mințit, tot de Domnia Sa - ca la constituirea Societății Scriitorilor (dar nu din a Scriitorilor din Exil! - așa cereau Breban, Țepeneag și chiar Ilie Brie!): când?, în vara anului 1989!; nici când ești ținut-la-o-parte de decizătorii portofoliului viitoare edituri Humanitas, ca în februarie 1990, tot de prietena Monica Lovinescu; când ești, nu doar ținut-la-o-parte, dar anuințat că prezența ta va provoca absența Monicilor, a Sandei Stolojan, a lui Calciu, a lui Coposu, a Blandienei - bietul Barbăneagră și bietul Răuță, cum să împace capra Goma cu varza “adevăraților exilați”, nu ca el, ca Țepeneag, ca regele Mihai? - la “Congresul exilului” de la Paris?

Nu, nu e bine să fii contestat prin decret de Monica Lovinescu. Ba chiar cam-rău, cum ar zice chiar și despre un cam-mort ardeleanul Manolescu, fostul ei fiu spiritual. Mai ales

că fusesem (cam) interzis vreme de 20 ani (1970-1990), iar când, în sfârșit, cărțile mele au - cam - văzut lumina tipa-rului, editorul și prietenul Liiceanu mi-a cam-trimis la topit volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**, cu asentimentul-complicitatea, bunilor și vechilor prieteni Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Gabriela Adameșteanu, sub aplauzele intelectualilor, scriitorilor, oamenilor de carte și autori de cărți: Manolescu, Doinaș, Paler, Blandiana, Zaciu, Fănuș Neagu, Mircea Micu, Cezar Ivănescu.

Înmormântatorii mei sunt, se zice, persoane extrem de inteligente; eu, negru în ceru' gurului, pretind (judecând după foștii mei prieteni Ivasiuc și Virgil Tănase): extrem-intelligenții carpato-danubioți sunt capabili de danubioțenii fără seamăn - de-o pildă:

Filosoful-cel-mai-tânăr-la-român Liiceanu, nu numai că a topit volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**, dar a suprimat de pe site-ul Humanitas fotografiile copertele celor trei cărți ale mele, de el editate: **Culoarea...**, **Gherla**, **Soldatul câinelui**, anunțînd în chenarul fiecărui titlu istețimea: "Nu este disponibilă". Dar aceasta este o gândire magică!, impusă nouă de comuniști: "Este suficient să suprimăm imaginea - negăm realitatea"!

Nu mă grăbesc să trag concluzia că aș fi victima unui complot al oltenilor Liiceanu, Monica Lovinescu, Ierunca, Adameșteanu, Sorescu, Săraru, Băran, securiștii Achim, Enoiu, ministrul (Securității) Stănescu, jumătatea maternă a lui Manolescu, Poetoiul Păunesc' - și că doar ei, cobilițarii îmi voiau moartea, fiindcă, iată: maramureșeanul (ca Ivasiuc) Buzura m-ar jupui de viu, pentru că am fost primul (și deocamdată ultimul) care a văzut în textul său "Fără violență!" publicat în ianuarie 1990, nu expresia creștinească a iubitorilor de pace - ci răcnetul de groază al securiștilor înspăimântați că venise Clipa Mâniei, când vor plăti, în sfârșit, pentru crimele lor.

Până și Mircea Martin, prieten din 1965, după 1990 editor al volumelor **Ostinato** și **Gardă inversă** m-a înjunghiat pe la spate - în aceeași organă de profesie 22, contestatoare a mea - printr-un studiu în care "informațiile" concureau "concluziile", prin neadevăr-dezinformare și prin rea credință.

Cum însă nu murisem din pricina părerii-de-rău a Monicăi Lovinescu; cum nu căzuse peste mine "piatra tombală", găselniță a lui D.C. Mihăilescu (cel care, în scris mă acuzase de minciuni și de delațiuni, iar după o săptămână, într-o discuție cu Dan

Petrescu admisesese că “circa 90% din ce spune Goma în **Jurnal** este adevărat” - vezi volumul **Scrisori către Liviu** - Paralela 45); cum nu fusesem internat în azil la cererea vehementă a Getei Dimisianu și a Biancăi Balotă...; cum, din an în an, în paște publicam câte o carte (firește: rămasă într-o răsunătoare *tăcere* din partea recenzenților) - s-a găsit o altă categorie de intelectuali (!) care, neizbutind să mă facă să tac: descoperisem internetul!, nici să mă combată cu argumente (nici ei nu cunosc operația elementară-preliminară a contestației: *cititul* și fug ca de dracul de *citit*, dedându-se la leneșul *rezumat abuzivo-fanteziv*), nereușind să mă re-bage în pușcărie, pe baza “Ordonanței lui Teșu”, au recurs, în ultima vreme la organizarea, în sinagogi a “*slujbelor de blesteme*”. Așa, exact așa făcuseră părinții lor potrivit unui raport datat: 7 iulie 1940 (imediat după retragerea tragică din Basara-bia), vezi-l în Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941 f. 558-566. Copie - document aflat în volumul **Situația Evreilor din România 1939-1941**, dat la topit de A. Buzura, în 1994, scos în editura Țara Noastră în 2003 - citez:

“...ca o ilustrare a sentimentelor de înveninată ură de care evreii sunt animați față de populația autohtonă: inițiativa luată de un grup de doamne evreice, printre care și *A. Bruchnor, Paula Schönfeld și Rolly Petreanu*, de a organiza în ziua de 9 iulie a.c. la Sinagoga Centrală [din București] o slujbă religioasă, constituind «**un blestem contra românilor**»” (sublinieri în text).

Deci pentru a... face să ne-existe mărturiile, să nu-mai-existe nici martorii mărturisitori ai exacțiunilor lor din Săptămâna Rosie: 28 iunie 1940- 3 iulie 1940, vinovații evrei îi blestemaseră pe... românii victime! Pentru care fapte-rele? Pentru cele care... nu se întâmplaseră (asta să fie strălucita metodă inversiunii cronologice a evenimentelor - practică cu succes în **Cartea Neagră** a lui Ehrenburg și Grossman, în care *cauza devine efect* prin viceversare)! Fiindcă ei au fost, sunt fervenți *posibilitaționiști*: aflați în Aparatul Terorii Bolșevice din 1918 în Rusia, în 1919 în Ungaria, din 1939 în Polonia, din 1940 în Țările Baltice și în Basarabia-Bucovina, iar din 1944 în toate țările europene cedate de Americani Rușilor - au funcționat după teoria : “Dușmanul nu a comis - încă - actul dușmănos, însă dacă noi nu l-am fi arestat, ar fi putut să-l comită...”; totodată prin tradiție: *prevenționiști*: atacă sub pretextul prevenirii unei eventuale agresiuni a dușmanului (vezi și “războiul nuclear preventiv” imaginat de nesfârșitul imaginativ bolșevic american Wolfowitz). Aceștia sunt, cum bine le-am zis-o: “holocaustologii” - în ordine ierarhică: Wiesel, Ancel, Braham, Shafir,

Oișteanu, Al. Florian, A. Cornea, V. Gârneț, Vitalie Ciobanu, G. Andreescu, Laszlo, Pecican, Totok.

Ce bine ar trăi (și) ei pe lumea asta, dacă Goma acela ar...- dacă Goma n-ar mai fi!

Ultimul (până în momentul de față) atentat la... viața mea a fost pus la cale de Silviu Lupescu, directorul editurii Polirom: la presiunile delegației de autori indignați alcătuită din holocausto-logii sus-numiți (la care s-au lipit Mircea Mihăies, Pippidi, Rotmann, Adriana Babeți și alți autori de cărți de bucate), a suprimat “Introducerea” la volumul meu **Culoarea curcubeului - Cod «Bărbosul»**. De ce? Pentru că... făcând istoricul mișcării pentru drepturile omului din 1977, îi criticam-insultam pe intelectualii de vârf și pe scriitorii îndrăgiți de masele largi de cititori; totodată, vorbind despre “istoria volumului” îi calomniam pe editorii români: Liiceanu, Sorescu, Viorica Oancea, Papahagi.

Astfel editorul Lupescu - cel care a cumpărat de la Uricaru și “Cartea românească” - mi-a decapitat un volum.

Însă nu m-a suprimat pe mine, autor. El va spune că nici nu a vrut așa ceva. Eu am să observ - în două puncte:

1. nici n-ar putea; și:

2. chiar dacă un autor nu moare-de-tot după ce editorii îiucid cărțile, nici nu se poate spune că după un asemenea tratament “colegial” are o viață normală - de unde concluzia: editorii distrugători ai cărților sunt *ucigași* - adevărat, “doar” de cărți, însă cum cărțile sunt copiii autorului...

Pe de o parte, orice ar crede iubiții mei confrati, nu se uicide un scriitor cu tot cu scrisurile sale, doar... tăcându-i-le, topindu-i-le, decapitându-i-le. Pe de altă parte, chiar de nu ar fi fost inventat samizdatul, nici internetul - *le-am frecventat pe amândouă, după 1990* - sufăr, în continuare, atroce de **tăcerea** impusă de Cenzura instituită de Liiceanu, Manolescu, Adamesteanu, Plesu, Monica Lovinescu, port dolii după cărțile ucise de Liiceanu, de Sorescu, mutilate de Lupescu, după cărțile nedistribuite, cărțile ne-editate...

Față de toate acestea, isprava lui Eduard-Procuror-la-Român este o prostioară de adolescent aburit.

Am început acest text la 22 iunie - în 1941, la 22 iunie, s-a pornit liberarea noastră, a basarabenilor și a bucovinenilor de robia bolșevică;

Închei textul azi, 28 iunie 2005 - la 28 iunie 1940 a început coșmarul basarabenilor și al bucovinenilor cedați rușilor de nedemnii noștri guvernanți.

Guvernanți - români! - care și după 1989 au continuat șirul *cedărilor*, atât prin bolșevici din tată-n fiu ca Iliescu, Roman, Năstase, de incapabili să se încheie la ciubote - ca E. Constantinescu, dar și de “de-ai noștri”, precum C. Coposu, cel care vedea în românii din Teritoriile Cedate “niște minoritari”, iar lumina lumii Zoe Condurache-Petre (consilier al lui Constantinescu): “românofoni”. Ultima (cronologic) ispravă aparține lui Băsescu: după ce la Chișinău promisese că va cere anularea Pactului Stalin-Hitler și a Înțelegerii de la Yalta, lui Putin i-a declarat că ei (ei doi!) sunt oameni politici, nu istorici (sic) și că ei vor discuta despre viitor, numai despre viitor - nu despre trecut...

Nu: istorici - termen depreciativ în accepția lor - nu sunt, nu vor fi vreodată; dar oameni-politici? Lui Putin nu-i pasă; el e rus, e mare, e tare, decide, vorba lui Titus Popovici, atât Puterea, cât și Adevărul (sic). Dar omul-politic Băsescu: el nu e rus: el nu se poate juca de-a adevărul - de ce acum spune una, după 24 ore, nu doar alta, ci contrariul a ceea ce spusese? Ține atât de mult să fie trecut și el în rândul Cedătorilor de Provinciile Românești, în al Vânzătorilor de Frate?

Eu - iertare - neavînd viitor, rămân cu ochii atinți la trecut: la **moartea** celor 3 milioane de români vânduți de frații lor, cedați în 1940; în 1944 - în 1989, în 1992 - și mereu, mereu, încât, chiar de nu-i socotim și pe cei uciși de bolșevici în acești 65 ani, se adună cel puțin trei generații - câte milioane de suflete: doar 9?

Ucise, nu atât de dușmanul rus, cât de fratele român (cel mioritic).

Amin.

Paul Goma

Paris, 28 iunie 2005

XII

Dezmințire la o “dezmințire”

Paris, 4 iulie 2005

D-lui director Sorin Roșca-Stănescu,

În legătura cu dezmințirea publicată de *Ziua* în numărul său din 1 iulie 2005 sub titlul redacțional “ZIUA și replica”, vă rog să luați în considerație următoarele:

3. [Încep cu ultimul punct]:

M-am lăsat informat de informația din *Ziua*, 9 iunie 2005 - citez:

“Asta nu l-a împiedicat *pe patronul de la Editura Polirom, Silviu Lupescu, să preia - s-a întâmplat recent - editura Uniunii, Cartea Românească...*”(sublinierile mele, P.G.)

Am “tradus”: **preluarea prin: cumpărare.**

Ar fi trebuit să scriu:

“Patronul editurii Polirom a preluat (în administrare) prin cumpărare Editura Uniunii Scriitorilor, Cartea Românească”.

Am greșit, îmi cer iertare. Fac aici cuvenita rectificare.

Citez din dezmințire:

“1. Afirmația conform căreia persoanele menționate [A. Oișteanu, M. Shafir, Al. Florian, A. Cornea, Mihăieș, Pippidi, A. Babeți ș.a., ș.a.] ar fi intervenit pentru nepublicarea cărții «Culoarea Curcubeului '77» sau a unor părți din aceasta sunt [“este”, fiind vorba de “afirmația”, nu de “părți” - corectura mea, P.G.] complet false” - am încheiat citatul din “dezmințirea Polirom”.

Deloc “falsă” [“afirmația”, nu “părțile”], iată de ce:

a). Vorba era, în textul meu, despre actul suprimării “Introducerii” (cuprinzând “Notele autorului” din mart. 2002 și din 21 oct. 2004 - aceasta din urma scrisă pentru ediția de la Polirom, cea cuprinzând și «Cod Barbosul») - și nu despre...: “ar fi intervenit [holocaustologii] pentru nepublicarea *cărții*” (subl. mea, P.G.).

Încă o dată, ca să priceapă chiar și Cristian Teodorescu: aceasta - “**Introducerea**” cuprinzând “istoricul mișcării pentru drepturile omului din 1977” - aceasta, repet, a fost suprimată de Polirom, în ianuarie 2005 (astfel încălcând contractului evocat). Semnatarul “dezmințirii” nu dezmințe nimic, fiindcă nu spune adevărul: Suprimarea “**Introducerii**” a fost făcută de către

editură abia la prima corectură; autorul, crezînd că fusese o... scăpare, o re-pusese la loc, însă Polirom i-a comunicat: nu se mai poate face repaginarea, costisitoare, să dau “Bunul de Tipar”, pentru aceea forma. Şantajat astfel, sperînd să rup în sfârşit blestemul planînd asupra tipăririi cărţii, în româneşte, limbă în care fusese scrisă cu 28 ani în urmă, am dat BT-ul. Iar rezultatul... Să facă bine Dezminţitorul Polirom să-şi contemple “opera editorială” şi să jure cu mâna pe inimă că, dacă el ar fi fost autorul, nu ar fi suferit din pricina decapitării volumului, deci a lipsi-rii de elementarele informaţii editoriale : a cîta este ediţia de faţă, care fusese întâia, în ce limbă, când tipărită, sub ce titlu - în 1979, la Seuil, în neerlandeză la Elsevier - când, cu ce titlu apăruse-dispăruse la Humanitas, în mai-iunie 1990?

Ceream prea mult de la editura Polirom?;

b) De loc falsă afirmaţia mea: abuzul editurii - suprimarea “**Introducerii**” - a coincis (cine crede în coincidenţe repetate?) cu articolul semnat: A. Oişteanu (revista 22, 22 ian. 2005) . În acela *autorul Polirom* mă denunţa ca “trivial negationism” (termen împrumutat de la M. Shafir, *şi el autor Polirom*, şi el acuzator al meu pentru “antisemitism deflectiv?, deflectant?” - după care mărturisea chiar în corpul broşurii, *editată la Polirom*, că... nu avusese timp să citească ceea ce condamna). Am răspuns prin un text “Să învăţăm de la evrei...?”, apoi prin “Necitorii mei, holocaustologii”; în ele încercam să arăt **adevărul** - acesta: *acuzatorii mei* (pentru “antisemitism”) *nu citiseră textele condamnate, nu produsese citate, fabricaseră rezumate şcolareşte copiate unul de la altul, colportorii împănîndu-şi compunerile cu ameninţarea: «Ordonanţa, Ordonanţa!», cea prevăzută a-i băga în puşcărie pe ne-evrei pentru “antisemitism”, dar Doamne-fereşte să-i vizeze pe evrei, pe unguri pentru antiromânism).*

Atacul soldatului A. Oişteanu a coincis (sic-sic), nu doar cu mutilarea **Culorii Curcubeului**, ci şi cu anunţarea ne-acordării unei serii de autor - sugerată de Dan Petrescu, nu de mine solicitată; şi a coincis (?) cu neacceptarea editării **Jurnalelor**; în final, am primit lămuritorul răspuns: «Nu» la propunerea editării unor volume de ficţiune: **Sabina, Bonifacia, Justa...**

Autorul dezminţirii neagă “intervenţia” concertată a holocaustologilor în defavoarea mea ca autor, pe lângă direcţia Polirom - îi mai numesc o dată: cu excepţia lui Al. Florian, Laszlo şi a lui Pecican, sunt autori Polirom : J. Ancel, G. Andreescu, L. Antonesei, V. Ciobanu, A. Cornea, V. Gârnet, M. D. Gheorghiu, C. Iancu, R. Ioanid, M. Mihaies, A. Oişteanu, Dan Pavel, M. Shafir, W. Totok, I. Vianu, Gh. Voicu - la care îi

adaug pe Ed. Reichman, Alain Paruit, Pierre Pachet, S. și Pierre Moscovici, Lavastine, Isac Chiva, Iosif Petran... - care, în ultimele decenii m-au tot pus la stâlpul "antisemitismului" - încă o dată: etichetându-mă, însă evitând a da citate din textele mele "antise-mite": citatele netrunchiate (nedecapitate, ca să rămânem înde noi) s-ar întoarce împotriva bravilor acuzatori.

Dezmint dezmințirea editurii Polirom. *Argumentele mele sunt textele mele, imprimate* - întregi sau decapitate de însuși dezmințitorul, ca volumul **Culoarea curcubeului**;

Argumentele editurii Polirom sunt vorbe goale, neadevăruri orbitoare, precum : "Bunul de tipar acordat de autor conform prevederilor contractuale". Sic.

Paul Goma

P.S. Fiindcă am prilejul, o întrebare - retorică, se înțelege: cum poate fi judecată "politica editorială" a Polirom (de ce îmi va fi venind să-i zic: "Polirom"- să fiu psihanalizat pentru contaminare: Poli**t**birou, Poli**t**ruc - eu sau botezătorul?), după mărturia lui Mihai Vakulovski (răspunzându-i lui O. Pecican acuzându-l că publicase în *Tiuk!* un text de "antisemitul Goma"):

"Cât despre mine, da, am facut o carte de interviuri cu supraviețuitorii Holocaustului, din care am publicat citeva la E-Leonardo și citeva la Tiuk, la rubrica "Reportaje KLU" (în mai multe numere). Cartea a apărut la editura "Polirom", doar ca nu se știe cine i-a schimbat titlul și mi-a scos numele de pe coperta! (Acum se numește "Holocaustul evreilor romani" și e semnată "Institutul Roman de Istorie Recenta"). Despre cartea asta*) a facut Dumitru Crudu un interviu în care povestesc despre această experiență (...) Ma întrebi când sînt eu - eu sînt și atunci cînd știu să ascult un om care a suferit și are ce povesti, iar acești supraviețuitori au fost extraordinari, și atunci cînd apar din toate puterile libertatea de exprimare. Ce-ti pare contradictoriu în asta?"

*) [Care] "se numea, înainte de a fi publicată, "Supraviețuitorii... (Interviuri despre Holocaust)" și era semnată Mihai Vakulovski. M-am interesat (...) cum a ajuns să fie semnată IRIR (...); după cercetări îndelungate, mi-a răspuns (...) Andrei Pippidi, prefațatorul volumului (...) [că] a fost mulțumit (...) și că el "în acord cu editorii" au hotărît "ca IRIR și nu dvs să fișurați pe coperta volumului" (subl. mea, PG.)

P.P.S.: Așadar nu sunt singurul autor ale cărui cărți predate la Polirom sunt fie mutilate, fie pur și simplu furate - de ditamai

istoricul A. Pippidi!

De ce Mihai Vakulovski a fost victima unui astfel de act - extrem de cultural, cât despre editoriaa...?

Nu cumva pentru că frații Vakulovski (Alexandru și Mihai) se declaraseră, într-un poem publicat în *Vatra*, “fiii [spirituali] ai lui Goma”? Argumentele prezentate de mine, mai sus se dovedesc a fi, vai, adevărate: și A. Pippidi este holocaustolog emerit (face parte din “Comitetul Wiesel” - alături de alt escroc și falsificator de istorie: R. Ioanid) și coordonator de colecție - la Polirom.

Deci nu doar Goma este “pedepsit”: marginalizat, contestat, antisemitizat, îngropat de viu cu tot cu manuscrisele-i - ci și persoanele care “se ating” de el? Dar “s-au atins de mine” și Pecican și Laszlo, și Adameșteanu și Liiceanu și Manolescu și Tudoran (nu, Blandiana: nu, ea se atingea numai de Gogu Rădulescu) - și?

Și! Iată “antisemitul” Manolescu, de la o vreme se înțelege perfect cu directorul Polirom, devenit și director al editurii Uniunii scriitorilor, Cartea Românească.

Cum se va numi editura rezultată din preluarea uneia de către cealaltă:

Cartea Politromânească?

XIII

A doua dezmințire...

Paris 28 iulie 2005

Domnule Sorin Roșca Stănescu, director al ziarului *Ziua*

Periodicul pe care îl conduceți nu a publicat nici până acum dreptul-de-răspuns al meu - trimis prima oară în 4 iulie a.c., a doua în 15 iulie - în legătură cu “Dezmințirea” semnată de Silviu Lupescu.

I

De ce oare?

Ziua a găsit replica mea nedreaptă? Inexactă? Cine din redacție a cercetat “inexactitățile”, “nedreptățile” mele, apoi comparându-le cu cele “dezmințite” de Silviu Lupescu a decis că **adevărul** se află de partea... *tăcerii-asupra-subiectului?*; *Ziua* a cântărit, a pus pe un talger al balanței inundațiile catastrofale, terorismul sângeros, vânzolelile de politică interioară - în celălalt “Dezmințirea-unei-dezmințiri” semnată de mine și a decis că nu mai rămâne spațiu tipografic pentru un *drept-de-răspuns - pe care era obligată să-l publice într-un răstimp rezonabil?*

Dar inundații catastrofale, terorism, politică interioară existau și la 22 iulie 2005 fix, când *Ziua* a publicat replica lui M. Shafir la articolul lui G. Andreescu, apărut în *Ziua* din... ziua precedentă 21 iulie - tot 2005.

Cum explicați această promptitudine, domnule director al *Zilei*? Prin ce este mai breaz M. Shafir decât mine? Are el un grad mai înalt - care? Să fie el un Übermensch, eu un biet paria?

Ce anume fapte de arme în slujba Adevărului-despre-România îi conferă lui M. Shafir drepturi suplimentare (mai exact: supradrepturi) de exprimare, în limba română, în medii românești iar mie doar ne-drepturi?

Vă invit să răspundeți acestei întrebări-din-sală și - în sfârșit! - să publicați dreptul-la-replică (trimis de două ori: prima adresată Dvs., la 4 iulie, a doua D-lui A. Petrușcă, la 15 iulie).

II

Marti, 26 iulie 2005 ați publicat textul “Inventatorul de cuvinte” semnat de I.B. Lefter.

După o introducere în “cazul Goma” - suprinzător de favo-

rabilă - din care citez:

...”vechea lume literară a anilor '60-'70 păstrează față de el culpa impardonabilă de a fi făcut jocul marginalizării lui Goma pe criterii "estetice". Pentru a-l compromite, Securitatea a raspândit (...) zvonul că "Goma n-are talent!", iar mediile scriitoricești (...) au dus vorba mai departe: "Goma n-are talent!". În realitate, are un mare talent de prozator. Cei care ar fi trebuit să-i recunoască de mult valoarea n-au mai avut onestitatea de a-l valida, fie și tardiv. Au preferat să-l mai marginalizeze o dată”...

...caligrafiată de I.B. Lefter cu mâna dreaptă, trece la *altceva* - cu stânga:

“Istoria nu s-a oprit la atât. Mai este un episod: a doua sa cădere. De câțiva ani încoace, odata cu cărțile despre Basarabia și al doilea război mondial, Goma produce un discurs limpede antisemit. Înverșunat, s-a adâncit în teoria evreilor vinovați de propria lor exterminare. Crede ca are dreptate, bazându-se pe impresiile lui din copilarie (s-a născut și a copilărit în Basarabia). Cine să-l mai apere acum? Puținii fideli îl părăsesc, unul câte unul. Își publică jurnalul sub o firmă obscură (și cu nostalgii legionare...). Editura Polirom îi întinde o mână, îi publică două cărți în câteva luni, după care el o ataca public, nemulțumit că i s-a eliminat o prefață despre care prin culisele lumii literare circulă informația că ar fi avut note antisemite...”

Citind aceste rânduri sunt vizitat de două amintiri - antipodice (nu doar în timp):

- El, nu altul scrisese (în 1990?) un articol de pagina întâia intitulat “Avem nevoie de Goma”. Îl voi fi decepționat și pe el prin criticele la adresa lui Manolescu, E. Simion, Pleșu, Liiceanu, Adameșteanu, Monica Lovinescu? - nu știu, oricum, nu și-a manifestat dezamăgirea în presă (nu voi fi aflat eu...);

- Textul de acum, alcătuit din bucăți disparate - atenție: subiectul fiind **Alfabecedarul**, nu altă scriere a mea! - produce penibila impresie că paragraful istorisind “a doua cădere” a fost scris cu mâna stângă; poate cu nici una din mâinile lui.

Altfel cum se explică reaua-credință a informațiilor-acuzațiilor” sale:

- “*Goma produce un discurs limpede antisemit. Înverșunat, s-a adâncit în teoria evreilor vinovați de propria lor exterminare*” (subl. mea)?

Se explică, vai: el, I.B. Lefter a publicat în *Observatorul cultural* kilometrica lălăială calomnioasă iscălită: R. Ioanid despre “antise-mitul” de mine. Textul a devenit Evanghelie a holocaustologilor carpatodanubieni, el i-a scutit pe M. Shafir, G. Andreescu, Oișteanu, A. Cornea, V. Ciobanu, V. Gârneț,

Pecican, M.D. Gheorghiu, Laszlo de *a citi* cărțile incriminate, de a da *citatie* (subl. m.) din ele. Cu alte cuvinte: agresorii mei se reazemă pe citate din R. Ioanid (cel care înșiră minciuni, distribuie etichete infamante, amenințătoare). A admis această inadmisibilă apucătură - nu doar culturală - M. Șafir, în chiar broșura în care mă trivializa-negaționa; a recunoscut-o Dan Pavel, în *Ziua* (anume că nu citise nimic din ce scrisesem - înainte de a mă ataca...). Intervențiile holocaustologilor agresori ai “antisemitului Goma” au fost publicate în *Observatorul*... cu o frecvență și o consecvență admirabile.

Era fatal ca I.B. Lefter să ajungă aici: la publicarea, sub semnătură, a acestui text nedemn.

Ce îl va fi mânat pe el în luptă?

Ce îi mânase și pe G. Andreescu, Dan Pavel, V. Gârneț, Laszlo, Pecican: nu o irepresibilă sete de adevăr (istoric), ci o *represibilă* apucătură a oamenilor fără coloană vertebrală: aceea de a se oferi să facă “un serviciu” necerut - și în a cărui justete nu cred, fiindcă ei nu cred în nimic: dacă ar crede în ceva, ar începe prin *a citi*, continuând prin *a cita* din textul atât de curajos combătut (cel scris-semnat de mine), nu din Evanghelia după Ioanide.

Cât despre adevărul “informațiilor” lui I.B. Lefter, iată această mostră:

“Își publică jurnalul sub o firmă obscură (și cu nostalgii legionare...). Editura Polirom îi întinde o mână, îi publică două cărți în câteva luni, după care el o atacă public, nemulțumit ca i s-a eliminat *o prefață despre care prin culisele lumii literare circula informația că ar fi avut note antisemite...* (subl. mea)”

Așa, carevasăzică: a-ți publica jurnalul “sub o firmă obscură” este în ochii lui I.B. Lefter o culpă, nu o necesitate - din constrângere... Nu a citit nimic din textele mele, deci nici “O, ce veste minunată”, ca să afle că jurnalul în chestiune îl propusesem neobscuri edituri Polirom - care, neobscură-editură, prin S. Lupescu, nu îl acceptase;

Vasăzică așa: I.B. Lefter afirmă că “Polirom îi întinsese o mână, **după care** (subl. mea) el o atacase public”. Nu a existat nici o “după care”: Polirom, recte Silviu Lupescu suprimase - *în mod abuziv, încălcând contractul (din octombrie 2004)* - “Introducerea” la cartea de mărturie **Culoarea curcubeului** și abia după apariția volumului decapitat (în februarie 2005), în 22 iunie 2005 m-am exprimat public, în amintitul text “O ce veste minunată”.

Cât despre calomnia:

“...o *prefață despre care prin culisele lumii literare circula informația că ar fi avut note antisemite...*”, pot spune doar atât:

nu l-ar fi dus mintea la o astfel de nemernicie nici măcar pe Wiesel, legendar traficant de istorie, de adevăr.

Iată, deci, domnule Sorin Roșca Stănescu obligația Dvs de a publica - măcar acum, când este ușor prea-târziu - “Dezmințirea...” trimisă la 4 iulie, cât și replica de față la... consecințele nepublicării ei.

Totul se poate repara pe lumea asta, Domnule Sorin Roșca Stănescu.

Chiar și nepublicarea la-timp a dreptului-la-răspuns.

Aștept,

Paul Goma

XIV

Paul Goma
File de jurnal - Gabriel Dimisianu

Duminică 31 iulie 2005

(...)

1) În revista *Vatra* de acum câteva luni Gabriel Dimisianu dezmințea afirmația mea potrivit căreia el ar fi fost cel care aduna cotizațiile de partid la *România literară* și trecuse de la comuniști la țărăniști după “revoluție” (am preluat citatele din Revista Presei a *Adevărului literar și artistic*).

Răspund: m-am înșelat, îmi cer scuze cititorilor și corectez: de la comuniști G. Dimisianu trecuse la liberaliști, nu la țărănoști; cât despre adunarea cotizațiilor este posibil să mă fi înșelat: acestea puteau fi adunate și de un mărunț (dar de-sprîjin membru de partid, să zicem: Băran), însă mie îmi rămăsese în memorie gradul înalt ocupat de G. Dimisianu în organizația de partid a *României literare*; mai stăruiau în viscerele tinereții-minte convocările la Casa Scriitorilor, în scopul de a mă convinge să predau de bună voie carnetul de partid. Au fost multe asemenea ședințe-de-lămurire. “Tovarășii” fiind - în ordine ierarhică (politică): C. Chiriță (“Cireșarul”, pentru cei care nu și-l amintesc), Ion Horea, încruntatul autor de articole și versuri pe-linie, la toate ocaziile, devenit, după “revoluție” poet mistic, Radu Boureanu, alt “ocasionist”, Nichita Stănescu, C. Țoiu, Fănuș Neagu, G. Dimisianu...

Ce era cu “predarea carnetului”? - am mai scris, repet aici:

După “isteria” de la 22 august 1968 (invazia Cehoslovaciei), urmată de apelul lui Ceaușescu de la balcon adresat românilor - și nu “tovarășilor membri de partid”, prin brigăzile patriotice, de a apăra patria română (nu “patria socialistă”), am vrut și eu să intru în brigăzi. Dar nu eram membru. Pentru a căpăta o armă, a trebuit să îndeplinesc o condiție : să fiu membru de partid. Am făcut cerere de aderare, am intrat în partidul comunist, uluindu-i supărîndu-i pe foștii colegi de pușcărie și de domiciliu obligatoriu, stîrnind lupta de... castă a veteranilor comuniști : Dan Deșliu, Geo Dumitrescu, Pavel Cîmpeanu, Pop Simion, Ioanichie Olteanu - G. Dimisianu (dacă eu, dușman de clasă, cu certificat atacam *privilighenția* și îi obligam pe proletarii scrisului-după-dictarea-partidului să împartă cu mine prada?). Însă la puține zile după “eveniment”, armele destinate Brigăzilor Patriotice depozitate în pivnița Casei Scriitorilor au dispărut, în presă nu s-a mai

vorbit despre Cehoslovacia...

Înainte de dispariția armelor avusese loc “confirmarea” noilor membri: convocați la un birou din Piața Amzei, urma să ni se facă dosarele de membri de partid, așa ni se spusese - am mai scris despre acest episod, voi mai scrie:

Când mi-a venit rândul, m-am trezit în fața unei comisii alcătuită din mulți tovarăși posomorâți, deci: dârji - dintre care o tovarășă-cu-bocanci (nu i-i vedeam, i-i deduceam după “coafură”). Ea puneă întrebări, eu răspundeam, o dactilografă dactilografiă - însă nu ceea ce spuneam eu, ci ceea ce îi dicta tovarășa. Am înțeles că mi se alcătuiă fișa biografică. Ajungând la “condamnări”, rubrica a fost completată cinstit: “doi ani închisoare pentru agitație publică”. Ajungând la “următoare perioadă”, am spus că, “liberat în 1958, de la Gherla, am fost dus sub escortă în domiciliu obligatoriu, în Bărăgan, în Satul-Nou Lătești, unde...” M-au întrerupt toți tovarășii de dincolo de masa lungă, iar tovarășa m-a somat să fiu disciplinat! Când m-a întrebat cu ce mă ocupasem “după aceea”, am explicat: nu puteam avea o ocupație, din moment ce mi se impusese domiciliu obligatoriu pentru 36 de luni... Să cred eu că o puteam duce pe tovarășa - nimeni n-o dusesse, avea o tenacitate de tanc sovietic. După o lungă hărțuială (se pricepea să o facă: va fi fost securistă anchetatoare), a dictat dactilografei:

«În perioada 1958-1965 a îndeplinit alte funcții» (!).

Am protestat. Tovarășa mi-a atras atenția: de-acum sunt membru de partid, execut ce îmi comandă partidul! După care mi-a ordonat să mă ridic de pe scaun și să ies...

Când, mai târziu l-am întrebat pe Ivasiuc cum fusese el înregistrat, cu al său domiciliu obligatoriu, mi-a răspuns că nu-și mai aduce aminte...

La vreo lună (sau două?) după Confirmare (sic), am fost convocat la Casa Scriitorilor. În jur: vreo zece colegi, prieteni, din biroul Organizației de bază PCR a Uniunii Scriitorilor. Colegul-scriitor Ioanichie Olteanu a luat cuvântul și m-a anunțat:

Se făcuse “o mică greșeală” cu primirea mea în partid: nu se respectase un anume punct din regulament. Prin urmare nu eram membru - deci să predau carnetul roșu.

Acel moment a fost unul foarte important în viața mea, după “revenirea în libertate”. Crezusem până de curând că, dacă nu fuseseră reparate nici una din nedreptățile suferite de mine și de ai mei (așa, nu mai mulți de cinci milioane), “de acum încolo” voi fi tratat ca un om normal, printre oameni normali.

Ei bine, mă înșelasem crunt.

Ioanichie Olteanu aştepta cu mâna întinsă să-i dau carnetul; eu mă uitam în jur şi constatam că *ceilalţi* deveniseră, de la o clipă la alta, *alţii*. Nu, nu se prefăcuseră în câini gata să-mi sară la beregată, ci se mutaseră fulgerător în irealitate. Mi-a trecut prin minte că, în fapt, ei rămăseseră ce şi cum fuseseră, eu mă altfelizasem, nu mai eram de-al lor. Dintre ei, doar Szász János îşi ţinea capul prins în palme - însă poate că era doar băut... - ceilalţi, toţi, erau fie gravi şi vag încurcaţi - ca Ioanichie Olteanu - fie senini, ba chiar veseli, îşi şopteau bancuri-bune şi râdeau. G. Dimisianu şoşotea cu Țoiu; când mi-a întâlnit privirea, am avut certitudinea că voia să mă întrebe - fără interes: «Şi altfel, ce mai faci?».

Îmi aduc foarte bine momentul: sufeream, mă durea inima, ametişem stînd pe scaun - *de excludere*. Nu era vorba de alungarea dintr-un partid politic (comunist!), ci dintr-un grup, o confrerie, o familie, un clan, o echipă de fotbal în care jucasem până atunci (*atunci*-ul nefiind momentul aderării la partid, în august 1968, ci în vara anului 1965, după “Decretul Ceauşescu”: redevenisem, împreună cu ceilalţi puşcăriaşi, oameni). Nu-mi era jale de carnetul - meu - pe care îl aştepta Ioanichie, ci mă podidea ruşinea pentru ei: pentru minunatul Nichita, pentru dragul Dimi, pentru Fănuş Neagu - chiar şi el era, pe atunci, om.

Am spus că nu dau carnetul: în şedinţă publică fusesem primit, în şedinţă publică să fiu exclus. Careva (poate Țoiu) a observat cu pertinentă : nu poate fi organizată o şedinţă de excludere, din moment ce nu fusesem... inclus - doar am auzit că fusese o mică neregulă.

Am scos carnetul din buzunarul interior de la piept: s-au năpustit, braţe de caracatiţă, măcar opt (!) mâini să mi-l smulgă. M-am ridicat în picioare şi am spus cam aşa:

«Ştiţi ce făcea bravul partizan sovietic atunci când era în pericol ca naziştii să-i smulgă carnetul roşu? Îl înghiţea! Încercaţi, tovarăşi!»

În acelaşi articol (din *Vatra* citat de *Adevărul*), G. Dimisianu afirmă că mi-a dat (şi el) recomandare pentru intrare în partid. Nu-mi amintesc, dar este verosimil: pe atunci eram prieteni.

Mai departe - citez din G. Dimisianu:

“Mai sunt în viaţă participanţi la memorabila şedinţă şi pot mărturisi că l-au auzit ca şi mine pe Goma proclamînd patetic: Lenin a fost trădat, Lenin are acum faţa scăldată în lacrimi! Unii, în sală se emoţionaseră puternic la invocarea presupuselor suferinţe postume ale lui Vladimir Ilici, aproape că lăcrimau şi ei, alţii, în schimb, printre care mă număram, asistau, jenaţi la melodrama de prost gust pusă în scenă de Goma”.

Păcat că Dimisianu nu a folosit procesul-verbal al “memora-

bilei ședințe”, cititorii ar fi aflat ce spuseseam cu adevărat atunci.

Îmi aduc aminte, vorbisem foarte puțin - ce era de spus așternusem pe hârtie în cererea de aderare. Probabil-sigur voi fi vorbit și de “suferințele postume al lui Ilici”, *plasându-le în acel moment, august 1968*: cehoslovacii se opuseseră pașnic invaziei sovietice, prin lozinci scrise, prin strigăte, imprecății, prin “trimiteri acasă” adresate tanchiștilor, prin afișe, portrete, etc. Voi fi amintit cunoscutul afiș al cehoslovacilor prezentându-l pe Lenin plângând; voi fi citat și celebrul slogan care zicea, aproximativ: “Lenin, trezește-te (sau : ridică-te din mormânt), ca să vezi ce au făcut copiii tăi!”

Ei și? Care-i păcatul de moarte al meu - potrivit verticalilor, antibolșevicilor din neagra-‘legalitate C.T. Popescu, C. Stănescu? Ce și *cum* anume G. Dimisianu povestește - după calapodul Țepeneag (cel care și-a rescris jurnalul după 30 ani, “aducându-l la zi”, adică traficându-l) - ceea ce simte-crede el, azi, despre un eveniment întâmplat în urmă cu 37 ani (voi fi numărat bine?) și găsește - acum - că Goma era (atunci) patetic, pusese în scenă o melodramă de prost gust?

Spune - G. Dimisianu acum, în 2005, adevărul ? Deloc.

Atunci, în acea “memorabilă ședință” (singurul adevăr ieșit de sub pana lui), patetic, plângând, povestind el viața mea cea grea - la masa prezidiului, fiindcă eu vorbisem din sală - fusese, nu Goma, ci... Titus Popovici (despre care el, G. Dimisianu scrisese cronici, atât în 1961 cât și în 1998).

Pe de altă parte: dacă G. Dimisianu mă găsisese nesincer, patetic, melodramatic etc., de ce nu-mi împărtășise impresia, atunci, ca unui prieten? Prietenul Dimisianu, vreme de doi-trei ani, a fost membru-plin al haitei de “convingători” (să dau carnetul de partid!, la care eu propuneam să mă excludă; la care ei propuneau ca eu să dau carnetul neîntârziat, apoi să mergem să bem ceva, că lor le e sete...), iar în 1973, în absența mea, participase la “inițiativa” lui Ivașcu de a mă da afară de la *România literară* - însă, ca în Caragiale! - fără a mi se comunica vesela veste și fără a mi se restitui cartea de muncă - îmi amintesc cu drag observația - și ea, pertinentă, a Bătrânului Dimi: «Ce nevoie ai de cartea de muncă, dacă tot ești dat afară?!». Luminos.

Și pentru că tot suntem la capitolul amintiri:

Cum a reacționat prietenul G. Dimisianu în 1970 când am fost interzis de a publica chiar și note de lectură, nesemnate, la *România literară*, unde el era ditamai șef-adjunct? Dar în februarie-martie 1977, când eu mă aflam încercuit de Securitate în Drumul Taberei, într-un bloc vecin cu al său (noi pe Alea Compozitorilor, el pe Pravăț)? A venit să se intereseze dacă mai

trăim? A adus el portocale pentru copil (cum a făcut Breban!) - știind bine că noi nu puteam ieși din casă? “Curajosul Dimi” cum i se zicea nu a scos un chițcăit cât a fost membru al partidului comunist, el a ieșit din bortă binișor după moartea Ceaușescului, după ce l-a trădat pe bunul său prieten Valeriu Cristea, pentru ne-prietenul tuturor N. Manolescu (scump este scaunul de etern-adjunct!), ca apoi să treacă fără zdruncin de la comuniști la liberaliști (nu la țărănoiști, cum greșit scrisesem eu - am mai spus-o, nu-i nimic, o repet). Și cum a reacționat Gabriel Dimisianu în 2001, după ce publicasem în *Vatra* textul “Să fie desființat electoratul!” (despre smântâna intelectualității române mobilizată sub sloganul: ‘Pentru democrație [cu Iliescu], împotriva antisemitismului și a dictaturii de dreapta [C.V. Tudor]’)? Printr-o amenințare - anonimă, semnată **Cronicar**, deci nu doar de pârlăciosul Alex. Ștefănescu, ci și de Dimisianu - de a da în judecată revista târgmureșeanu pentru crima de a fi publicat un articol în care erau insultați intelectualii români care semnaseră apelul de a-l vota pe Iliescu în 2000!

S-a arătat indignat de ceea ce scrisesem în **Jurnal** (publicat în 1997) despre soția sa, Geta Dimisianu - foarte frumos din partea soțului care apără onoarea consoartei. Numai că același indignat nu s-a arătat măcar mirat auzind ce spunea soția sa, Geta Dimisianu, despre soția mea, înainte de 1989, ba chiar în 1977, când eu eram arestat, iar Ana, cu tot cu copil, expulzată la mama dracului, prin Dudești; cât despre ceea ce povestea ea despre mine, că aș fi omul Securității și că acțiunea pentru drepturile omului era o provocare a Organului (așa-i spusese ei la ureche Vasile Nicolescu)...; iar în 1997, în timpul campaniei de presă inițiată de Monica Lovinescu, cine mă trimitea, la azilul de nebuni ?

Nu-l mai întreb pe Gabriel Dimisianu cum a reacționat după ce a aflat că fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor, în chiar momentul în care mă aflam între labelle Securității și se răspândise zvonul că voi fi condamnat la moarte. Fiindcă știu: ar fi repetat, după soția sa, Geta, emblematicul răspuns la tot și la toate:

«Dacă și el...» - care se traduce negreșit prin: «A avut ce-a căutat și ce-a meritat».

2). A doua acuzație: o fotocopie. Mărturisesc: când am citit-o, am fost surprins. Nu mi-am recunoscut “opera”.

«Nu eu am scris asta!» - am exclamat - aș fi putut zice că îmi învățasem bine replica scrisă de C. Stănescu de la *Adevărul* ! Și cum îi mai combate tovărășia sa pe cei care... “rescriu istoria” - de exemplu eu, în nici un caz Blandiana, Pelin, Păunescu, Jela, Manolescu, Liiceanu - Dimisianu.

Ce anume nu recunoșteam că aş fi scris-publicat? Copiez:

“Viața românească, nr.10/1969

“Paul Goma - t.v. - august

“Congresul al X-lea al PCR și a 25-a aniversare a eliberării patriei au fost evenimentele cele mai de seamă - nu numai ale acestui august - evenimente la care și prin mijlocirea micului ecran am participat cu toții. Faptul că în timpul acestor sărbători televiziunea a fost activ prezentă nu a scutit-o, desigur, de criticele formulate la adresa ei, atât în Raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Congres, cât și în alte intervenții ale delegaților. Mai sunt multe de făcut până la a prefăce acest mijloc de informare și de educație în ceea ce ar trebui să fie și, sperăm, va fi”.

Aceasta a fost introducerea; urmează două coloane de rezumate, de opinii-despre emisiuni TV, despre spectacole teatrale, despre filme...

I-am arătat “asta” și soției mele Ana: nici ea nu o recunoștea. Trecuseră 36 de ani, omul mai uită (printr-un cunoscut mecanism psihologic refuză înregistrarea-memorizarea unor întâmplări neplăcute - orice-ar crede C. Stănescu). Deci ținusem o rubrică TV la *Viața românească*. Parcă nu-mi aparținea, însă la re-lectură, amândoi am găsit că eu puteam fi autorul textului...

...Pe care mi-l asum. Dar de ce G. Dimisianu îl prezentase ca dovadă că și eu îl lăudasem pre Ceaușescu? De unde - din text - reieșea acest lucru?

Nu reieșea - că îl lăudasem: reieșea că îl pomenisem. Ca pe cel care... criticase televiziunea.

Că nu dădusem citate din gândirea Clasicul Ceaușescu? Nu - dar aş fi putut să o fac și aici, o mai făcusem în scrisorile adresate lui și publicate, *atunci*. C. Stănescu și ai săi de la Scînteia Eternă - n-au decât să-și frece mâinile de satisfacția că nu numai ei, jurnaliștii-de-perete di Eopca de Aur citaseră plecăciunist din Farul Carpaților, ci și... cine ar fi crezut: unul care pretinde că i s-a opus: Goma... C. Stănescu: da, are, nu dreptate, ci acoperire; însă lui G. Dimisianu, contemporanul meu, nui se permite să facă pe uitucul, scontînd pe autoamnezia colegilor noștri de generație, pe ignoranța totală a celor care au deschis ochii abia după 22 decembrie 1989, deci pe masele largi de români analfabetizați și de ei, de scriitorii noștri dragi și iubiți și preferați, vînjoșii rezistenți prin... cultură. Fiindcă el *era acolo-atunci* și știe:

La 22 august 1968, intrasem în partid pentru că ni se promiseseră arme nouă, celor din Brigăzile Patriotice. Eu, ca basarabean crezusem în discursul lui Ceaușescu de la balcon,

altfel n-aș fi intrat în partid - după ce abia ieșisem din închisoare. Atrag atenția “Curajosului Dimi”: *atunci* aderenții la PCR imediat după invazia sovietică a Cehoslovaciei, își riscau libertatea, dacă nu chiar viața: dacă rușii ar fi re-invadat și România, ei ar fi fost primii puși, fie la zid, fie pe trenurile pentru Siberia - și nu comuniștii vechi ca Dimisianu, ucenici ascultători ai lui Paul Georgescu, “intelligenții-obiectivi” care nu deschiseseră gura să critice măcar “amestecul în treburile interne ale unei țări socialiste” - asta ar fi una;

A doua: ca prieten al meu, apoi coleg de redacție la *România literară*, apoi ca “cerător de carnet de partid” («ca să mergem să bem ceva...»), G. Dimisianu știa foarte bine că în înfruntările mele cu cenzura, cu Securitatea, cu administrația Uniunii Scriitorilor, cu celula de partid a Uniunii (din ultimele două făcând parte ca “supraveghetor” el însuși), “arma secretă a mea” era...trimiterea bibliografică la Ceaușescu: “tovarășul Ceaușescu a spus că «așa ceva» nu trebuie să se mai întâmple”; “tovarășul Ceaușescu a spus că Securitatea nu mai are voie să facă ce a făcut” etc, etc, - chiar dacă re-scriitorii trecutului și ai viitorului pe timpul Stejarului de la Scornicești stau la pândă să-i prindă cu ocaua mică pe cei care “pretind” că nu colaboraseră cu Tirania...

Aceste fiind “relațiile” mele cu Ceaușescu...- pe care le cunoaște prea bine tovarășul Dimisianu cel vigilinte, măcar din *Scrisoarea* mea, făcută publică prin Europa liberă, în care mă adreșam “Tovarășului Ceaușescu, la Palatul Regal”.

Atunci? A vrut să-mi ardă și el o copită?

Dar toată lumea știe că Eternul Adjunct Gabriel Dimisianu nu are copite, ci niște superbe - albe - mustăți de șoricel.

XV

DELIR DE PERSECUȚIE

11 august 2005

Pre-simt venind, cum am simțit de fiecare dată, o nouă campanie din partea “intelectualilor de vază, a scriitorilor din România, sătui de insultele, de calomniile, de minciunile proferate de mine la adresa lor”. De astă dată, pe lângă orfanii luptei de clasă, pe lângă holocaustologii tradiționali, altfel spus: orfanii luptei de rasă (R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, Al. Florian) vor participa activiștii auxiliari dintre *goi*: G. Andreescu, I.B.Lefter, Pippidi, Pecican, Laszlo, Totok, precum și “independenții” Gelu Ionescu, Iorgulescu, Cosașu, Marta Petreu, Liviu Antonesei. Aceștia “sunt pe cale de a-mi da replica - finală - meritată”; “în mod organizat și concentric”. Scopul:

“Să-l dis-tru-gă, să-l lichideze - definitiv - pe Goma”.

Mă mai li-chi-da-se (definitiv) cineva: prietenul și colegul de celulă Ivasiuc : la cutremurul din martie 1977 l-a strivit o grindă de beton;

Mă mai lichidase careva: generalul Pleșiță, întâi chimizându-mă până în pragul morții, la ei, în arestul Securității de pe Calea Rahovei, în aprilie-mai 1977; în exil expediindu-mi o bombă într-o carte; tot acolo trimițându-mi-l pe securistul Haiducu-Vișan-Moțu-Hirsch-Forrestier să mă otrăvească: s-a întâmplat ca Haiducu-Hirsch să fie lichidat acum doi ani de securiștii săi, iar Pleșiță era cât pe-acți să arză cu tot cu casa lovită de trăsnet (potrivit blestemului: «Trăzni-te-ar Dumnezeu!”);

Mă mai “decedase” (definitiv!) cineva, acum o lună și jumătate: procurorul Eduard. Tovarășul să se păzească de a ieși în târg pe timp de ploaie: o picătură i-ar putea bortili creierul personal.

Mi se pregătește o replică-meritată? Cum: celelalte “replici” date de către masele largi de scriitori indignați fuseseră ne-meritate?

A, da, acum, fiind noi în plin an 2005, se va porni împotriva-mi o chestie inspirată de *războiului-nuclear-preventiv* imaginat de Rumsfeld-Wolfowitz în Irak (de unde, după informațiile din presă, războinicii preventivo-nucleari se pregătesc să se retragă strategic, așa cum hollywoodian-strategic se retrăseseră în 1975 din Vietnam).

Printre multele păcate atribuite mie - unul dintre cele mărunte: *delirul de persecuție*. Acuzație în care se întâlnesc N. Manolescu și C. Burtică; G. Liiceanu și N. Pleșiță - ilustrare:

Editorul Liiceanu, acuzat de mine că îmi trimisese la topit o carte de mărturie, m-a acuzat la rândul-i că sufăr de mania persecuției;

În “cadrul discuțiilor prietenești” de la 1 aprilie 1977, când mă bătuse (s-a lăudat recent la televiziune cu isprava-i) apoi în vara aceluiași an, după ce mă răpeau de pe stradă haidamacii lui, la protestele mele împotriva “metodelor”, Pleșiță rânjea: «Te-am bătut io? Ai probe? Te-am răpit io? Ce probe ai? - ia nu mai face pe persecutatu’!»

Așa cum, în 1977, în prezența lui N. Breban care confirma ceea ce tocmai spusese: că sunt asediat de Securitate, că telefonul nu funcționează decât pentru securiștii care ne amenință, că X, Y, Z, semnatori ai Apelului nostru fuseseră arestați și nu mai aveam semne de la ei - C. Burtică, senin, mă asigura: când era diplomat la Roma “i se părea” că e urmărit, dar nu era decât “o mică halucinație”... - tot așa, începînd din chiar vara anului 1990 (când Liiceanu retrăsese din librăria **Culoarea curcubeului**) colegii, prietenii mei G. Adameșteanu, Monica Lovinescu, Dorin Tudoran mă asigurau că “mi se pare”, iar Geta Dimisianu, în stilul Pleșiță: «Ia nu mai face pe interesantul, că te persecută Liiceanu, Sorescu, Viorica Oancea, Papahagi - ei, na, două-trei cărți, la cele două sute câte ai scris - ăsta-i delir de persecuție!»

Pe atunci încă mai eram băiat bun, nu-mi dădea prin minte să-i blestem pe “consolatori” astfel:

«Să dea Dumnezeu să ajungeți și voi în situația mea: să vă distrugă cărțile editorii-prietenii ca Liiceanu, Sorescu, iar prietenii de decenii, și ei scriitori (G. Adameșteanu, Monica Lovinescu) să vă trateze de calomniatori ai bieților distrugătorii de carte Liiceanu, Sorescu - fiindcă nu va fi deloc adevărat, suferiți de mania persecuției!»

“Ofensiva” din acest an, 2005 face parte dintr-un... serial. Și nu va fi prima (“căci ei sunt mulți, eu singur și gol...”).

Să le re-memorez, re-număr, chiar dacă unora dintre cititorii mei - numai pe internet! - li se va părea că mă repet. Nu va fi părere, ci adevăr: voi repeta (“ca o placă stricată”, vorba Monicăi Lovinescu atunci când aduceam iar vorba de trădările Domniei Sale), “întâmplări” din viața mea, cu trimiteri la Biblie: la vindearea, la trădarea-de-frate și la (tentativa) de ucidere a aceluia: mitul Iuda și mitul Cain, împletite, rezultînd, în Carpații noștri, mitul-emblemă al românilor: Miorița.

Pe timpul lui Ceaușescu am numărat (și îndurat) agresiunile:

1) Începînd din 1970, durînd pînă în 1990, **20 ani (dintre care 7 în țară), interdicția de a publica**, fie și traduceri, fie și note de lectură (nesemnate) în *România literară* unde adjunct era G. Dimisianu. **20 de ani de inexistență în limba în care scriu, româna; 20 de ani de tăcere totală a numelui meu și a faptelor mele de scris** - dacă eram “trădător de patrie”...;

2) În 1976 Gallimard îmi publicase, în traducere franceză, a treia carte: **Gherla**. Împotriva ei (și a autorului, aflat în România) a fost pusă la cale o dublă campanie: am știre de doar două perechi de scriitori colegi: Toiu-Bălăiță trimiși în Suedia în creștinescul scop de a-l convinge pe editorul Coeckelberghs să nu editeze în suedeză **Gherla** - o carte proasă, al unui autor veleitar, lipsit de talent; Breban-Ivasiuc trimiși la München, în extrem de culturalul scop de a-i explica lui Noël Bernard, directorul secției române de la Europa liberă ce eroare comite când îl propune ca “exemplu” pe un nentalentat ca Goma; apoi la Paris, să le facă un desen Monicăi Lovinescu și lui Virgil Ierunca (și altora și altora), arătîndu-le că Goma este un impostor în literatură și mai bine ar vorbi despre ei (Breban, Ivasiuc), adevărați scriitori. Simultan “presa din exil”, cea scrisă la București și tipărită la Toronto, Fürstentfeldbruck-München, Milano, Londra, Atena (unde Ion Brad, ambasadorul, îl punea pe Dimitrios Ravanis-Rendis, fost exilat markosist în România să traducă produsele sale în grecește, apoi le dădea lui Ivașcu, lui E. Barbu, lui Dragoș-Răcănel să le retraducă în românește, cu indicația: “Din presa occidentală”, trimițînd la sursa: “marele jurnal elen *Proini*”...), sub semnături ca I.C. Drăgan, Faust Brădescu, Michael C. Titus, Emilian, René Theo, Lozovan (ei, da, chiar el), bravii exilați anticomuniști îl puneau la zid pe Goma, cel care trădase România socialistă a lui Ceaușescu...;

3) “Întâmplarea” din februarie-martie 1977: cu excepția lui Ion Negoîtescu, nici un alt coleg scriitor nu a susținut acțiunea pentru respectarea drepturilor omului - vorbesc de textul său, transmis la Europa liberă și în care nu era vorba de “pașapoarte” (de acelea mă ocupam eu...), ci de cultură, de literatură, de libertatea de creație, de gândire, de expresie. După moartea în exil al lui Negoîtescu, prieteni de decenii ca Doinaș, amici culturali ca Gelu Ionescu au pretins a fi fost cel puțin coautori ai textului semnat : “Ion Negoîtescu”;

4) Momentul aprilie 1977, când Consiliul Uniunii Scriitorilor a hotărît să excludă un membru aflat în ghearele Securității, arestat, amenințat cu o condamnare pentru trădare (eu

fiind acela) - astfel totalizînd trei campanii - aparent: pasive, dar cât de active, atît prin vorbe-vorbe ale lui Deşliu, Jebeleanu, Bogza, Marin Preda, Geo Dumitrescu, Zigu Ornea..., cât şi prin scrisul la gazete: Ivaşcu, Piru, Zoe Buşulenga, E. Barbu, Băran, Dan Zamfirescu, Săraru, Dobrescu - şi alţii şi altele...

5) În 1979 îmi apăruse la Seuil, Paris, în traducere franceză, volumul de mărturii **Le Tremblement des hommes (Cutremurul oamenilor, 1977)**; tot atunci fusese înfiinţat la Paris CIEL (Comitetul Intellectualilor pentru o Europa a Libertăţilor - preşedinte: Eugène Ionesco). De la Bucureşti a fost dezlănţuită o “campanie totală” împotriva “duşmanilor României”, atît în presa din ţară, prin E. Barbu, Mihnea Gheorghiu, Zoe Buşulenga, Ivaşcu, C.V. Tudor, Băran, Herivan, acad. Condurachi ş.a.... Deci şi împotriva mea, ca cel care îl manipulează pe Ionesco, ‘un gagarisit şi un beţiv inconştient’, scria Dan Ciachir, în *Săptămîna* barbă, citat cu sfinţenie 11 ani mai târziu de către ucenicul său întru spiritualitate ortodoxă, Buduca, în “reportajul” său de la Paris.

[Fatalitate: în acelaşi moment, vara anului 1990, la Bucureşti, după ce retrăsese din librării variantei originală, în româneşte a volumului de mărturii **Culoarea curcubeului (Le Tremblement...)** - însă eu nu ştiam... - la Paris, Liiceanu, în pauzele filmării lui Eugène Ionesco, fiind în vizită la noi, s-a indignat foarte, neputînd admite că de votul unui “inconştient” - Ionesco! - a depins excluderea din conducerea Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului din România a unui om cu meritele lui Mihnea Berindei... A fost pus la punct de soţia mea, Ana, încât n-a mai scos un cuvânt pînă la plecare. Însă Monica Lovinescu m-a terorizat la telefon o săptămână întreagă: în aceeaşi seară mă anunţase că şi lor, monicilor le relatase Liiceanu “întâmplarea de la Ligă”, găsind că alungarea lui Berindei doar de votul lui Ionesco este inadmisibilă; a doua, a treia zi rugîndu-mă să nu care cumva să-i povestesc Mariei-France “întâmplarea” adică “scăparea” cu inconştientul Ionesco; apoi acuzîndu-mă că eu inventasem “acea poveste”, ca să-i fac rău lui Gabriel - care era disperat, fiindcă nu găsea cum să repare greşeala de a fi vorbit astfel faţă de prieteni - deşi vorbise “astfel” şi faţă de monici, şi ei prieteni...]”;

După aceste (doar) cinci dis-tru-geri, o întrebare retorică: dintre colegii şi prietenii mei de atunci a existat vreun scriitor (în afară de Negoîtescu) să se declare solidar, nu cu păcătosul de Goma, ci cu principiile pe care le propusese pentru a fi apărate - dealtfel deloc originale: polonezii, ungurii, cehoslovacii, chiar şi

rușii! le enunțaseră?

Deci, după 20 ani de tăcere forțată, începînd din 1990 am putut - în sfârșit - să public în România, în românește...

6) ... până în 1993, când, ca răspuns al unei scrisori publicate în *Timpul*, în care mă plîngeam că editorul Liiceanu retrăsese volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**, imediat după ieșirea în librării (iunie 1990), îl depozitase, mințind-mă că absența lui de pe piață se datorește numai... distribuției deficitare, iar în 1993 trimisese la topit tirajul depozitat. Scriitori colegi și prieteni ai mei care suferiseră cumplit de cenzura comunistă, de topirea cărților, în loc să ia partea victimei (ori curajoși ca la noi, pe plaiurile dealvaletice, să tacă înțelepțește), au deschis foc concentrat asupra mea, acuzîndu-mă că îl calomnierz pe intelectualul editor Liiceanu, distrugătorul de carte.

Astfel a fost pusă la cale o veritabilă campanie de presă împotriva mea - repet: victimă! - organizată de Liiceanu, G. Adameșteanu, cu sfaturile-prețioase din umbră ale Monicăi Lovinescu, avînd ca tribună-megafon: revista 22;

7) În 1995 mi-am declarat candidatura la Președinția României. După cum orice alfabetizat înțelegea, anunțarea candidaturii era o provocare (în sensul de stimulare a altora dintre ai noștri, avînd fibră de om politic), Programul fiind un text utopic-prezidențial, nu realist-primărial (ca al lui Constantinescu), nici... inexistent (altfel rezistent)-cultural (N. Manolescu). Reacțiile nu au întârziat, numai că, surpriză: ele au pornit nu dinspre dușmanii tradiționali, comuniștii-securiștii, ci dinspre aliații naturali: Horia Rusu și C. Coposu! Abia apoi au început a lătra scînteiștii (născuți, nu făcuți) ca C.T. Popescu, C. Stănescu, Felicia Antip și alți dragi-tovarăși. După cele "politice" au început culturalele, prin C. Țîrlea (!), prin "arheul nației", Pruteanu; tot atunci s-a trezit Alexandru George să facă el ordine în "termino-logie" (disidenți, opozanți, rezistenți) și tot atunci Alex. Ștefănescu, recenzent ultraelogios vreme de 6 ani a schimbat macazul: fulgerător am devenit (caută... candidatura cu care îl concuram pe Manolescu) autorul care stăpânește "Arta exasperării cititorului"- în *România literară* a jupânului, unde tocmai apăruse un extemporal semnat de o Romaniță, intitulat "Cenzura scrie proză" (proza scrisă de cenzură fiind **Ostinato**...);

8) În 1997 mi-a apărut la Nemira **Jurnal I-II-III**. Dan Petrescu, îngrijitorul ediției printre alții l-a invitat la lansare și pe Pruteanu. Arheul a atacat **Jurnalul** în maniera numaiovorbășăispun-ică: "Citisem șpalturile anul trecut (...) e o carte doldora de resentimente (...) elucubrații (...) când îl numește pe Gabriel Liiceanu (...) un Leonte Răutu"...

Însă atacul general a fost anunțat prin trâmbița Monicăi Lovinescu în 22, cu textul semnat de dânsa, cel conceput de Liiceanu și de Adameșteanu, negociat la telefon - încheiat cu:

“Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”.

Pe dată s-au năpustit: re-Pruteanu, re-Ștefănescu, Groșan, Buduca, re-Adameșteanu (la televiziune, la emisiunea lui I. Sava s-a dovedit a fi măcar verișoară a lui Pruteanu: “Nu l-am citit [Jurnalul], dar e plin de calomnii”), Andrei Cornea, D.C. Mihăilescu, Ioana Pîrvulescu, C. Teodorescu, Paruit, Iorgulescu, Zăciu, Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă. În eșalonul doi Simuț, Borbély, Angela Marinescu, Val Condurache... au “contribuit” și ei după puteri la apărarea literatorilor români de “acuzățiile calomnioase ale lui Goma”;

9) În 1998 a izbucnit “Scandalul Caraion”. La semnalul (tăcut) al Monicăi Lovinescu, sonorizat de inenarabila Jelea, toată floarea cea vestită a intelighenției române s-a năpustit asupra unui mort care nu se mai putea apăra. S-au încrâncenat atunci asupra “turnătorului” Caraion mai cu seamă aceia care fiind ucenici ascultători ai adevăratului turnător de pușcărie Ivașcu, ai politrukului cekist Paul Georgescu, traversaseră Iepoca Ceaușescu “înțelept”, pe burtă, în patru labe, nefăcînd compromisiuri... decât din cele care nu se văd negru-pe-alb (Sorescu) “uite-te” (ca N. Manolescu: coautor al detestabilei **Literatura română de azi**, 1965).

M-am amestecat și eu - și am fost re-pedepsit: adunați la un fel de colocviu, oameni de litere români au hotărît: cea mai efica-ce măsură pentru închiderea gurii-mari a lui Goma este *tăcerea*. Așadar *despre Goma să nu se mai scrie nimic - nici de bine nici de rău. Goma trebuie să ne-existe*. Cuvântul de ordine a fost dat tot de Monica Lovinescu sub forma:

«Goma e contestat»

Și contestat am fost - în/prin tăcere. Au protestat împotriva acestei “măsură”, în scris, doar Vasile Baghiu; a ignorat măsura doar Liviu Ioan Stoiciu: el mi-a propus o colaborare la *Cotidianul* (iar Cristoiu, pe care l-am atacat din primul text propus, a fost de acord!).

10) În 2000 a fost “re-ales” Iliescu. Aproape toată intelectua-litatea românească a semnat Apelul: “pentru democrație, împotri-va dictaturii”- citește: în favoarea lui Iliescu, democratul... Am scris atunci un text: “Să fie desființat electoratul!” în care arătam pe puncte cât de orbi, de nesimțiți la durerile aproapei nescrii-tor, cât de mereu-oportuniști erau/sunt/vor fi directorii-de-opinie ai țării: Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Doinaș, Blandiana, Adameșteanu, G. Dimisianu, Ștefănescu, I.B. Lefter... Drept

care scriitorii de la *România literară*, curajoșii anonimi adunați în celula de partid “Cronicar” au amenințat consora (sic) *Vatra*, cu un proces - pentru publicarea lui Goma - și, în cel mai curat stil comunist, au atras atenția că revista este finanțată de Comitetul județean pentru cultură...

Ajuns pe pragul celei de a 11-a agresiuni, mă opresc, să-mi trag (ră)sufletul. Pentru că nu am înșirat toate măgăriile, toate ticăloșiile, toate loviturile pe la spate publicate în *România literară*, în 22 (de Barbăneagră, de Mircea Martin). În bună și neaoșă tradiție autohtonă fosta prietenă, șefesa revistei mi-a refuzat (tăcînd) cuvenitul drept-de-replică - imitată, peste ani de alt fost bun prieten: Liviu Antonesei în chestiunea unui articol mincinos, obraznic, analfabetizator al inginerului drepturilor omului, Gabriel Andreescu (fost prinț consort al Gabrielei Adameșteanu, la 22, la GDS, unde multe porcării făcuseră ei dimpreună).

11) Pentru această campanie de pedepsire a mea semnele prevestitoare s-au arătat în toamna anului trecut, 2004, după ce am anunțat în presă că îi dau în judecată pe 13 securiști, precum și pe I. Iliescu, președintele în exercițiu. Acuzațiile formulate împotriva securiștilor, cu osebire a lui Pleșiță ar fi trecut neobservate (ca toate esențialele-la-români), dacă lui Iliescu, pe lângă multele și extrem de gravele fapte enumerate în Plângere - printre care declanșarea războiului civil, mai cunoscut su numele “mine-riade” - nu i-aș fi pus în spinare și binecuvîntarea (înaltprezidențială) dată “Comisiei internaționale” ocupîndu-se de “Holocaustul în România”. Vechile, tocitele acuzații succesive de “trădător de patrie”, de “lipsit de talent”, de “calomniator al intelectualilor noștri de vîrf” au fost, până la noi dispoziții, lăsate la o parte și re-activată cea de “antisemitism”, cretinărie absolută lansată de Ed. Reichman (în 1986), de R. Ioanid, în 2002, de Shafir tot cam pe-atunci.

Replica a întârziat două luni (timp necesar pentru copierea întocmai și învățarea pe de rost a directivelor Wiesel), dar și când a venit... Sub semnătura indispensabilului, inevitabilului, inenarabilului A. Oișteanu și publicată - unde în altă parte? decât în 22, condusă de incontinabilă, incompresibilă, indivizibilă, inoxidabilă Gabriela Adameșteanu, veterană a campaniilor, trei, duse împotriva mea. Acela (indispensabilul-inutil oiștean) deplora, cu duroare, evidența, pentru el și ai săi: deși Goma, autorul eseului **Săptămîna Roșie** este antisemit dovedit (sic) - doar a scris-o, în *Observatorul* lui I.B. Lefter, Falsul R. Ioanid, evanghelistul securist - cartea însăși, vai, nu cade sub “legea” Ordonanței cu care Teșu umblă tot timpul în gură.

Am trimis la redacția revistei 22 un drept-la-replică, sperînd că, din 1995 (când un text în care contestam valoarea de candidat la președinție a lui E. Constantinescu, afirmam aproximativ: ‘N. Manolescu, alt candidat, nu mai moral, dar cu o inteligență câtdecâtă’ - iar G. Adameșteanu l-a pus pe al meu la murat, până când au fost scrise replicile lui Constantinescu, Manolescu, Zoe Petre), trecînd - spuneam - 10 ani de când mi se refuzaseră alte trei-patru drepturi (sic), mi-l vor publica pe acesta. Ei bine, m-am înșelat și de astă dată: nu aveam dreptul să public nici în 22, periodic proprietate a clanului Adameșteanu, slujnicit(ă) cu temenele de Rodica Palade și, până mai deunăzi, cu suportul teoretic (sic) al lui Gabriel Andreescu, inventatorul chibritului cu fosfor la ambele capete și a “filosofiei disidenței la român”, altfel industriaș al drepturilor omului minoritar - în România. În disperare de cauză - starea permanentă de la complotul provocat de ukazul Monicăi Lovinescu; “Goma e contestat!” - am trimis prin e-mail textul câtorva persoane - “pentru informare”; l-am trimis și la *Ziua*, unde, în cele din urmă, a apărut. S-a băgat în vorbă și “politologul” Dan Pavel care și el mă tratase de “antisemit” - de astă dată cu folos pentru mine: *a recunoscut (și rămâne singurul!) : nu îmi citise textele atacate de el ca “antisemite”*.

12) Se vede că acuzația: “antisemit” nu a fost considerată de Manolescu&ManoLeii suficient de productivă - decât în asociere cu altceva. “Altceva” - ce?

Ceva care abia se înțelesese din bâiguiala lui C. Teodorescu, recenzînd în *Cotidianul Culoarea curcubeului*, mărturie apărută în februarie la Polirom (de mirare: în urmă cu zece ani același înțelesese ce e cu volumul, ba mă apăraseră de C.T. Popescu - explicația poate fi găsită în operația de decapitare a “reeditării”, directorul editurii Lupescu, el de capul lui, suprimase “Introducerea” în care autorul făcea scurta-biografie a cărții). A, da, “ceva cu dosarele de securitate”, însă, ca tot -escul autoamnezic, ManoLeul Teodorescu o pierduse, rămânîndu-i ceva-ceva în genul “Goma, scriitorul turnătorilor”... - formulare bunișoară, fiindcă repeta acuzațiile neturnătoarelor emerite Bianca Balotă și ale Getei Dimisianu, însă nu-destul-de-bună: nu se exprima limpede, tăios. A fost trimis în prima linie limpede-tăiosul exprimător Gabriel Dimisianu.

“Cine pe cine acuză?” își intitulează Eternul Adjunct al *României literare* luarea-la-cuvînt din 27 iulie-2 august 2005.

Nici că se poate un titlu mai potrivit unui astfel de product semnat de un asemenea producător: Gabriel Dimisianu. Parafrazîndu-l, se poate scrie - exclamativ, nu interogativ:

“Cine pe cine acuză!”

Uluitor la condeierii literari dedați și la publicistică: mai întâi și mai întâi ei rămân în plină ficțiune (artistică), nu se lasă trași-împinși în publicistica-gazetărească (sic). Disprețuind suveran (de unde le va fi venind disprețul? Dar suveranitudinea? Nu cumva din exercițiul de decenii al scrisului crâncen realist-socialist?) Decurgînd din prima “calitate” - ficționarismul în totul, în toate - ignorarea (și ea, suverană) a *adevărului*, autorul își imaginează că un articol se așterne pe hârtie exact, dar exact așa cum se confectionează o recenzie (fatal subiectivă), un roman (cum altfel decât expresie a subiectului narator?). Din acest motiv “neopubliciștii” dintre scriitori exersează această meserie, gazetăria (și grea și funcționînd - în principiu - după un cod moral) în stare de levitație: pentru ei nu există realitatea *sol*, cel călcat totuși cu augustele lor membre dindărăt, două: numita *citire* a textului comentat-atacat, și cinstita *citare* din obiectul cu pricina. Și nu există morală (mamițo!).

Citez din G. Dimisianu:

“Efectele dării pe față (parțiale) a dosarelor de la Securitate îmi par a fi deocamdată acestea: modificarea în negativ a imaginii unor foști oponenti sau a unor victime ale regimului comunist, pe de o parte, iar pe de altă parte exonerarea de răspundere a persoanelor care au exercitat persecuții politice, care au pus la cale și au înlăptuit represiunea”.

Perversă întorsătură a condeiului. Așadar acesta - nu altul - a fost efectul: “modificarea în negativ a imaginii unor foști oponenti...”

Ca și cum nu *România literară* deschisese campania împotriva lui Caraion (“oponent”, nu colaboraționist - ca Manolescu, Dimisianu, Ștefănescu, Țoiu, Silvestru, Pardău, Băran), rezemîndu-se “documentar” pe dosarele grațios oferite de Traficantul nr. 1 al dosarelor, securistul Pelin; ca și cum nu Manolescu îl invitase pe Iliescu, “omul cu o mare” imediat după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1990), pentru a fi spălat de sânge în cea mai prestigioasă publicație culturală a României; de parcă nu același Manolescu îl invitase pe Voican Voiculescu-Sturdza, suprașeful Securității, în decembrie același an, să-și publice “dosarul de securitate”, prezentat de “redacție”, în termeni de un analfabetism și un târîtorism demne de epoca lui Ceaușescu; ca și cum nu Manolescu și Dimisianu publicaseră în numărul 41 din oct.1998, textul “Securitatea despre România literară” sub anunțul: “DOCUMENT” - din el cititorii aflînd că cel mai dîrz

anticomunist din redacție fusese... Vasile Băran!

Dar G. Dimisianu continuă:

“Unui Eugen Florescu, de pildă, satrapul ideologic al erei ceașiste, i se asigură, după '89, un încăpător fotoliu de parlamentar (...) în timp ce Doinaș, Uricaru, Buzura sînt lapidați moral. Nu este însă vorba numai de ei. O rea imagine a lumii intelectuale în general și a lumii literare în special, a comunității literare este cultivată cu insistență (de văzut și ce scrie Alex. Ștefănescu în R.L., nr. 19, despre ‘demonizarea’ Uniunii Scriitorilor”), acolo, în acele medii, îngrămădindu-se, s-ar zice, relele năravuri, din trecut și azi: lașitatea, egoismul, meschinăria, oportunismul, trădarea, colaboraționismul și poate, în cel mai bun caz, revolta în genunchi. Cine cultivă această imagine, măcar excesivă, despre comunitatea literară, cine acuză, cine judecă? (...). Din păcate, cîteodată, chiar foștii disidenți autentici se angajează pe această pîrtie din reflex de singularizare sau din cine știe ce alte motive. Sau pentru a le plăti confrăților de condei cine știe ce polițe”.

După ce și-a legitimat zicerea prin trimiterea la reperul curat moral, multifuncționalul Alex. Ștefănescu, G. Dimisianu atacă frontal:

“Cazul lui Paul Goma e prea bine cunoscut. Iată și recent: întrebat, în ‘Jurnalul literar’, ce părere are despre declarațiile noi ale odiosului general Pleșiță, omul care îl maltratase în închisoare, trece de el repede, în restul imensului articol luîndu-i la refec pe Monica Lovinescu, pe N. Manolescu, pe Țepeneag, pe Iorgulescu, pe Buzura etc. etc. Cu ei are mereu ceva de împărțit Goma și parcă mai puțin cu Pleșiță, care scapă, ca să zic așa, cu fața curată, mai curată, oricum, decît a colegilor de literatură.”

Din citatele produse reiese că G. Dimisianu este doar un pion în trupa arătătoriștilor-în-sens-invers. Din recenta haită fac parte, atât foști activiști, securiști de meserie, care înainte de decembrie 1989 slujiseră Scînteile generale, cu pana și cu limba lor devotată - aici intră și Pelin dar și C. Stănescu și pionierul pe atunci C.T. Popescu - deasemeni intelectualii patriei, directorii de conștiință, scriitorii rezistenți prin cultură, grijuliii cu păstrarea virginității breslei, deci cu supraviețuirea prin împăiere a cadavrului numit Uniunea Scriitorilor - și, neapărat, cu Vaca-mașina care distribuie și lapte și rachiu, acesta din urmă carburant indispensabil funcționării genialilor membri ai Fondului Literar! Cei din a doua categorie ar fi indignați să afle că îi pun alături (dimpreună) cu tovarășii cinstiți din prima, însă prin ceea ce scriu de la o vreme, acolo le este locul. Unde vor fi vrînd să-i pun după o asemenea ignominie? - re-citez din G. Dimisianu - subliniind:

“Cu ei are mereu ceva de împărțit Goma și parcă mai puțin cu Pleșiță, care scapă, ca să zic așa, cu fața curată, mai curată, oricum, decât a colegilor de literatură.”

Așa, deci: eu îl scot pe generalul Pleșiță “cu fața mai curată decât a colegilor de literatură”! De parcă nu eu îl zugrăvisem - primul (și ultimul) în **Culoarea curcubeului**; și în **Soldatul câinelui**. De parcă nu eu - singur-singurel, fără ai mei “colegi de literatură” - i-aș fi dat în judecată pe 13 securiști printre care generalul Pleșiță. Oricum, printre scriitorii care s-au declarat indignați de “prestația televizuală” a lui Pleșiță nu am întâlnit numele lui G. Dimisianu; nici al lui N. Manolescu; nici al lui Buzura, nici al lui Iorgulescu, nici al lui Gelu Ionescu, nici al lui Cosașu, nici al lui Dinescu, nici al Blandienei, nici al Adameștenei, nici al antisecuristului Dinescu - ce să mai vorbesc de al lui Liiceanu, Pleșu, Patapievici - aceștia fiind, după afirmația lui G. Dimisianu, “colegii de literatură” ai mei!

“Colegi” care nu au scos un cuvânt de protest, în 1970, când fusesem interzis; care nu au protestat când, arestat fiind, fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor - de ei, scriitori, de ei, colegi ai mei! - în schimb s-au indignat foarte pentru că arătasem *adevărul* despre ei, despre trădările lor, despre colaboraționismul lor - dinainte și de după decembrie 1989; “coleg de literatură” al meu Liiceanu, cel care mi-a distrus **Culoarea curcubeului**? Colegi Ivăsiuc, Breban, Țoiu, Bălăiță, Fănuș Neagu, Băieșu, Cosașu? Coleg(e) de literatură Monica Lovinescu și Gabriela Adameșteanu, luând partea notoriului editor- distrugător de cărți, în schimb tratându-l pe autorul uneia dintre ele (eu) de calomniator? Coleg de literatură N. Manolescu, cel care mi-a interzis accesul în *România literară* prin editorialul de pomină “Adio, domnule Goma”? Colegi de literatură literatorii români care au consimțit să fiu înmormântat în tăcere, ba au dat și ei o mână de ajutor la această acțiune... literară («Lasă-mă să-i dau și eu un picior!») fiind, nu o replică din Caragiale, ci una etern românească)?

Cum de poate Gabriel Dimisianu să înșire atâtea neadevăruri strigătoare la cer doar în câteva rânduri?

De ani de zile vor fi frământat ei (cei din “nucleul” de la *România literară*) chestiunea: cum să facă ei, cum să dreagă pentru a-i da peste bot în primul rând lui Goma (care, cam adevărat, cum ar zice ardeleanul Manolescu, a făcut ceva închisoare, a fost oarecum persecutat)?; în al doilea fostei lor protectoare: Monica Lovinescu? Aceștia, “fugiții” - cum ne spuneau Zăciu, Breban - și alți ardeleni - le reproșaseră mereu, mereu că sub Ceaușescu nu

mișcaseră, nu se revoltaseră, nu fuseseră adevărați scriitori, mulțumindu-se cu ascultarea Europei liberă și cu declarația declamată la bucătărie - în gând: “*Ziceam că rezistam*”... «Dar însăși Doamna Monica ne îndemna să *rezistăm prin cultură* - însă de la o vreme și-a schimbat discursul, s-a întors împotriva noastră, a adevăraților rezistenți, cei prin cultură»...

Rezultatul dezbaterilor: organizarea unei acțiuni - discrete, eficiente, dată fiind natura umană și mai ales recenta...“informa-tită”, rezultat al “dosaritei”.

Rezistenții prin cultură au operat o diversiune dintre cele mai ticăloase, mai noroioase, mai murdare prin care ei, rezistenții-sub-laviță au inversat termenii și nu “unii disidenți”. Ei, amorfii, nevertebrații, ei, analfabeții moral, ei, campioni ai supremației esteticului, demascați, criticați, arătați a fi ceea ce au chiar fost: colaboraționiști ai Terorismului Comunist, au adoptat tactica hoțului care, prins, zbiară: «Hoțul! Hoțul!!», și arată spre păgubaș-păgubos. Cei din Clanul Manoleștilor, ei “seniorii litere-lor românești”, ei, “învingătorii” în recente alegeri pentru Uniunea Scriitorilor, căpătînd (prin vot) convingerea că ei sunt eterni, iată, nu mai suportă reproșurile, învinovățirile și, ca ultimii pârâcioși ai clasei, arată spre “colegul”, bătut, pretinzînd că acela este vinovat de “demonizarea Uniunii”. Astfel au început a fi bănuite victimele (adevărate, nu cele unse de Iliescu-Măgureanu, înzestrate cu certificate de rezistent) și nu călăii - cei adevărați: securiștii, activiștii, precum și colaboratorii de bună voie cu Aparatul Infam - aceștia, sub pana unor hoți-urlători pre-tind nerușinat că ar fi victimele!

O bună parte dintre scriitorii dovediți că informaseră într-o împrejurare sau alta Criminalulul Organ sunt, dacă nu de-a dreptul apărați, atunci sigur “explicați” (citații de G. Dimisianu: Doinaș, Uricaru, Buzura - la care îi adaug pe foștii mei colegi de închisoare, de domiciliu obligatoriu: Marino, Balotă), în timp ce Răul cel mare, adevăratul Rău vine de la unul, Goma, el îi “înjură” fără conținere, fără alegere, nu pe Florescu, nu pe Dulea (pe care el, Goma nu-i cunoscuse - în schimb îi cunoscuse - și-i înjurase - pe Ghișe, pe Vasile Nicolescu, pe Gafița, pe Dumitru-Dumnezeu, pe Răutu - pe Ceaușescu), ci doar pe “cei buni”... - în ce scop?

Lumina vine de la Alex. Ștefănescu-Beznă:

“*Demonizarea Uniunii Scriitorilor*”.

Concluzie care nu așteaptă decât să fie trasă (de coadă): demonizatorul Goma nu este decât un “scriitor al turnătorilor” (apud recentul C. Teodorescu), un fost-fals-rezistent, devenit un

apărător (măcar... favorizator), de ce nu complice al “odiosului general Pleșiță”! - de pildă.

Însă tot de pildă să răspundă G. Dimisianu când anume l-a descoperit el pe odiosul general:

- în vara anului 1977, când i-l povesteam lui Mazilescu și lui Raicu - și lui Dimisianu?;

- în iarna anului 1977-78, când îl povesteam jurnaliștilor occidentali, iar dările de seamă ale lor erau preluate, pe larg, de Europa liberă?;

- în 1978-79, când eu însumi citeam la Europa liberă fragmente din cartea de mărturii **Culoarea curcubeului - Cutremurul oamenilor?**; - în 1990, din volumul editat-retras-distrus de Liiceanu - dar recenzat în *România literară*? (de... Alex. Ștefănescu)?

Întrebare legitimă, fiindcă “manoleții din grupul *România literară*” par - și chiar reușesc să fie! - informați despre “odiosul Pleșiță” abia în februarie 2005, din volumul-decapitat de Liiceanu II al lumii editoriale românești, Lupescu, directorul Polirom, de la o vreme și administrator al Cărții românești, unde și l-a ales adjunct pe N. Manolescu (fiecare este adjunctul cuiva, fiecare adjunct are Primul meritat).

Oricum: a 13-a campanie organizată de “colegii mei, scriitori” nu mă va lua prin surprindere, nu mă va mira, nu mă va îndurera:

În majoritate, “colegii mei, scriitori” sunt ceea ce calomniatorul de mine scrisese încă acum 27 ani, în **Cutremurul oamenilor - Culoarea curcubeului**: persoane fără coloană vertebrală, fără caracter, fără convingeri, “Compromisul fiind meseria lor” (Manolescu își intitulase extrem de inteligent, cu gustul său fără greș o emisiune: “Cultura este meseria mea”).

Fiecare cu “meseria” lui.

În rest, firește, cu toții sunt: geniali.

Să fie - la ei, acolo.

Paul Goma

XVI

INVITAȚIE

Paris, 10 septembrie 2005

Prin prezenta îi invit pe componenții Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România - în frunte cu Nicolae Manolescu, președinte ales - să dea seama de:

Deosebiri, nu de nuanță, ci de fond dintre

Comunicatul din 31 august a.c. care zice:

“ /în/ *Viața românească* nr. 6-7 (...) a fost permisă de către redacție *apariția unui text cu conținut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma*” (sublinierea mea, P.G.) - și

Comunicatul din 6 septembrie a.c. - în care se repetă:

“apariția (...) unui text cu caracter antisemit” - adăugându-se: “care a generat vii proteste”.

Numai că:

- a dispărut numele autorului “textului antisemit” (dacă Manolescu l-a uitat: Paul Goma);

- nu este explicat: *cine* a viu-protestat - în declarația făcută presei după primul Comunicat scriitorul de limbă română H. Gârbea dăduse vina pe Comunitatea Evreilor “care au reactionat foarte dur” și care “Dacă ei s-au sesizat înseamnă că afirmațiile sunt grave” (ale cui “afirmații”: ale evreilor?, ale lui P. Goma? - de unde să știe H. Gârbea: el nu cunoștea “textul antisemit”, nu a avut timp să-l citească, povestea cu “foarte-dura reacție a Comunității Evreilor” i-a sugerat-o N. Manolescu, în colțul gurii).

Așadar propun, atât membrilor Comitetului Director al U.S. - care a(u) hotărât nesfârșit de legal (cât despre democratic...), membrilor de rând ai Uniunii Scriitorilor, precum și acelor români care se interesează de literatură și de literatori o dezbatere - de pildă în coloanele revistei *România literară* - a “Cazului Viața românească-Stoiciu-Goma”,

propunându-și:

- Să fie restabilită ordinea firească a “elementelor” (deliberat am folosit termenul securist, pentru a desemna dușmanii poporului): să-mi fie iertată imodestia, însă nu Liviu Ioan Stoiciu este... “șef de lot” - el însă a fost condamnat la alungare de la *Viața românească* - ci păcătosul de mine: eu sunt adevăratul vinovat, țintă, atât a holocaustologilor (de care m-am ocupat și îi

asigur: nu am obosit), cât și a antisemitologilor de recentă extracție: N. Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu, D.C. Mihăilescu, Laszlo, Pecican - îl pun și pe Gârbea, altfel plânge;

- Să argumenteze, să dovedească antisemitologii (Manolescu, Gârbea, ambasadorul Caius, poetul Got, misticul Andru) că termenul “antisemitism” acoperă o realitate, un adevăr - și nu este doar o exclamație, o acuzație rapidă a celor lipsiți de argumente într-o dezbatere, o injurie, o înjurătură la care înjuratul nu găsește “răspuns”;

- După ce termenul “antisemitism” (se observă: îl pun între ghilimelele... negaționismului meu funciar) va fi clarificat, îi invit pe colegii mei - nu sunt membru al U.S., dar sunt scriitor, în ciuda lui N. Manolescu - să piardă cinci minute din prețiosul lor timp dedicat creației-creatoare de capete de operă nemuritoare și să dovedească, pe textul incriminat (fragmentul din Jurnal 2005 publicat în Viața românească), *adevărul* acuzațiilor formulate negru pe alb, în cele două Comunicate: “antisemitism”;

- Apoi să explice - cu mâna pe inimă - cititorilor care i-au stimat, i-au iubit vreme de decenii - că ceea ce a scris Paul Goma în Jurnalul său...:

- despre anumiți - și numiți - evrei; despre sionism; despre terorismul de stat practicat de Israel; despre acei evrei care încearcă să-și facă uitată ascendența criminală, bolșevică, prorusească și începînd din 1991 s-au prefăcut în vânători de “antisemiți”, acuzatori vehemenți și zapcii nerușinați - toate acestea sunt *calomnioase* - pentru că sunt *neadevărate*;

- despre anumiți - și numiți - scriitori români; despre “prudența” lor legendară care, până în 1990 i-a dus la *colaboraționism*, atât cu puterea politică (prin ceea ce scriau-ros-teau în public), cât și cu puterea polițienească, Securitatea; despre lipsa de coloană vertebrală a multora, în continuare, “după Revoluției”, când, în goana după notorietate (politică: Manolescu, Pleșu, Pruteanu, Buzura, “ambasadorul Caius Dragomir”...), după câștig, după o pâine asigurată și mai ales după ceea ce se mai cheamă: puterea de a-i strivi pe alții - “dușmani sau doar concurenți” - a prefăcut “breasla scriitoricească” dintr-o turmă de oi (ce timpuri!, ce moravuri mioritice!) într-un nod-cuib de șerpi care se mușcă doar între ei - foarte mulți se... automușcă - și pe lângă care nu este recomandabil să treci: riști să fii fulgerat de duhoare.

Să mi se arate că afirmațiile mele (rele, recunosc, dar faptele lor cum sunt: bune? creștinești? demne de un scriitor, director de conștiință al comunității sale?) sunt *calomnioase*, deci *neadevărate*.

Nu-mi fac iluzii: intelectuali, oameni de condei precum N. Manolescu și ciracii săi mai vechi: Dimisianu, Alex Ștefănescu sau nou-nouțul Gârbea nu cunosc caracterul sacru al Cuvântului; nu îl respectă. Pentru astfel de oameni de litere-și-de-cuvânt nu există un *adevăr* al Cuvântului, de aceea ei spun/scriu azi un “adevăr adevărat”, peste o săptămână spun/scriu un cu totul alt “adevăr adevărat”, dacă nu contrariul primului. Văd în această “concepție manolesciană” (despre lume și viață) influența hotărâtoare a lui Ivașcu, întărită de influența-confirmării “teoriei relativității adevărului” a lui Ivasiuc - coincidență sau ba ambii maestri ai săi, foști deținuți politici deveniți turnători notorii.

Mă leagăn însă cu... certitudinea: așa cum - din fericire - nu toți scriitorii români dinainte de 1989 gândeau-scriau-acționau ca N. Manolescu (adică laș, demisionar, ascunzându-și lipsa de sentiment civic îndărătul “esteticului”), nici acum - deși circumstanțele sunt mult mai greu de suportat decât cele din vremea “dictaturii cinstite”, mai cu seamă datorită trădării intelectualilor de teapa lui Manolescu - scriitorii români, oricât de dezorientați, de dezamăgiți, de sărăciți (nu vorbesc de Liiceanu: el nu este scriitor, ci negustor de carte; nici de Dinescu: el a fost scriitor, a devenit un Aspirin al Troglodiților), nu bat pas de front pe arătură la comanda unuia care i-a trădat, slujindu-i pe criminalii Iliescu, Voican-Sturdza, iar de curând, pentru a câștiga voturile celor cu musca pe căciulă, s-a grăbit să mai facă o tâmpenie: l-a apărat-justificat pe Uricaru - nu va fi fost acela informator atitrat, însă activist până în măduva oaselor, da, (iar în sarcina activistului intra și datoria de a... raporta tot ce mișcă; râul, ramul).

S-au manifestat - pe internet - primii contestatari ai “liniei Manolescu”

Nu este totul pierdut. Nasc (chiar) și în România oameni.

Paul Goma

XVII

PROPUNERE

Paris, 21 septembrie 2005

La 4 august 2005 a fost luată HOTĂRÂRE[A] nr. 902 privind înființarea Institutului Național pentru Studierea Holocaustului din România Elie Wiesel”.

De ce n-am alcătui și noi, indigenii, băștinașii, majoritarii români - ne-americani, ne-israelieni - un **Institut pentru Studierea Terorii Bolșevice în România între 28 iunie 1940 - iulie 1990** ?

Nu sunt primul care (și-)a pus această întrebare îndurerată și, după cum merg treburile în România, nu voi fi ultimul.

Rezum evenimentele din ultima vreme:

La 5 septembrie 2005 trimisesem ziarului *Ziua* textul “Anunț” (publicat la 7 sept.) în care citam din Comunicatului Uniunii Scriitorilor din România din 31 august a.c.:

“Conducerea Uniunii Scriitorilor din România își exprimă regretul că în revista *Viața românească* numărul 6-7 din iunie-iulie 2005, revistă (sic) editată de Uniunea Scriitorilor, a fost permisă de către redacție apariția unui *text cu conținut antisemit*. Este vorba despre fragmente din **Jurnalul 2005** al lui Paul Goma”. Și: “Conducerea Uniunii consideră *intolerabilă îngăduința* cu care redacția revistei *Viața românească* a găzduit în această publicație (re-sic!) *idei contrare valorilor și normelor acceptate în lumea contemporană*. (subl. mele, P.G.). Și anunțasem:

“Voi da în judecată: 1. Uniunea Scriitorilor din România; 2. Asociația Scriitorilor din București; 3. Pe Nicolae Manolescu, președinte al Uniunii; 4. Pe Horia Gârbea, director de imagine al USR și președinte al Asociației Scriitorilor, București

“pentru **calomnie** la adresa lui Liviu Ioan Stoiciu și a mea

“5. Pe conducătorii Comunității Evreilor din România

“pentru **denunț calomnios**.

“În legătură cu punctul 5 aștept ca USR să facă publice numele acelor membri ai Comunităților Evreilor «care au reacționat foarte dur» și care «*Dacă ei s-au sesizat, înseamnă că afirmațiile sunt grave*» (s. mea) - re-citat din scriitorul român Horia Gârbea, deficient, atât în materie de limbă română cât și de logică”.

“Ei” însă au tăcut chitic - ai fi zis: români din moși-strămoși. Le-a scăpat (cum? din cauza cui? să existe oare trădători și în rândurile Comunității?) informația:

“*Realitatea evreiască*, Nr. 236 (1036), 1-15 septembrie 2005 (articol nesemnlat, număr inaccesibil pe site, la fel ca întreg numărul)

“Luări de poziție legate de manifestări antisemite în România

“Deși există o legislație (Ordonanța de urgență nr. 31 din 28 martie 2002 și o hotărâre a C.N.A.) care condamnă manifestările fasciste, rasiste și xenofobe și popularizarea lor, din păcate, ele își găsesc locul în continuare în presă, audiovizual sau în broșuri care se vând pe tarabe. Aspectul pozitiv este că în presa română au început să apară și unele luări de poziție împotriva unor astfel de atitudini. În ultimul număr (6-7) al «*Vietii Românești*», revista Uniunii Scriitorilor, *asupra căruia ne-a atras atenția criticul literar Henri Zalis* (subl. m., P.G.), a fost publicată prima parte a /Jurnalului/ scriitorului Paul Goma (1-16 ianuarie 2005). Textul cuprinde atacuri vehemente împotriva intelectualilor evrei și membrii Comisiei «Wiesel» care au redactat /Raportul/ despre Holocaustul din România, împotriva faptelor și argumentelor care susțin existența Holocaustului românesc cuprinse în acest document, negându-se veridicitatea lor, critici împotriva Israelului și a politicii duse de statul evreu. Reacția față de publicarea acestui text a venit din partea ziarului «Gândul», (...) Comunicatul Uniunii Scriitorilor a fost reluat și comentat de ziarul «Gardianul». Drept replică la cele două articole, într-o scrisoare trimisă ziarului «Ziua», Paul Goma reia atacurile antievreiești și afirmă că va da în judecată, printre alții, Uniunea Scriitorilor și pe «conducătorii comunității evreiești pentru denunț calomnios», iar «România liberă» îi ia apărarea scriitorului (...)”

Comunitatea evreilor nu s-a ostenit să confirme “sesizările” (“foarte grave”, vorba scriitorului român H. Gârbea) prin citate, cum se obișnuiește la noi, în Europa; nici să le infirme și să-și ceară scuze pentru eroare, cum se obișnuiește la noi, în Europa. Obișnuințele europene ar fi presupus: membrii Comunității evreiești se ostensesc să citească întâi, abia apoi să antisemitizeze ceea ce citiseră, cu ochii lor - vorbesc de textele denunțate de denunțatorul veteran H. Zalis, individul care și-a făcut stagiul la revista *Săptămîna* a lui Eugen Barbu (nu va fi pretinzând că fusese... infiltrat acolo de însăși Comunitatea Evreiască?).

Iată însă că în această ambianță de n-aude-na-vede, în ziua de 20 septembrie a.c. au fost anunțate două evenimente - primul:

“From: Oana Subtirica (...) Subject:

“Despre "Pro și antisemitism" la Conferințele Cuvantul

“Dragii mei,

“Revista Cuvantul are deosebita onoare de a va invita sa luati parte la o noua editie a Conferintelor Cuvantul.

“Joi, 29 septembrie ora 18.00, la Centrul de Presa al Societatii Romane de Radiodifuziune, va avea loc cea de-a XIX-a editie a Conferintelor Cuvantul. Cei care vor lua cuvantul cu prilejul acestei editii sunt Marta Petreu, Maria Ghitta si Andrei Oisteanu. Tema: "Pro si antisemitism". Va asteptam cu aceasta ocazie Centrul de Presa al Societatii Romane de Radiodifuziune.

“Va rugam sa confirmati prezenta, pentru rezervarea locurilor.

“Cu stima, Oana Subtirica”

Ocazie de a afla: omenirea, ea, așa cum este, se împarte în două categorii nete: “prosemiți” și “antisemiți” - cale de mijloc neexistînd. Epocala descoperire va fi interpretată-pentru-dum-neavoastră de poeta creierală Marta Petreu, după indicațiile prețioase ale tovarășului de veacuri Ianoși (marxist născut nu făcut, care imediat ce Brucan i-a dat bilet de voie să coboare din cerul C.C. al. P.C.R. unde a fost un zelos “instructor” (alături de Al. Simion), s-a grăbit să explice *goi*-lor analfabeți ce este acela un Gulag și cum trebuie abordați în mod constructiv principal, de-pe-poziii Șalamov și Soljenițin.

Al doilea eveniment - tot în 20 septembrie datat (*Ziua*):

“Comunitatea evreiasca din Romania isi alege conducatorii

“(…) Responsabilii obștii evreiești au decis ca a sosit timpul ca scaunul de președinte, ramas gol dupa moartea neuitatului Nicolae Cajal, sa fie ocupat prin alegeri democratice, transparente. *ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga și problematica prezentă in varful conducător al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate. Dar acum povestea apartine trecutului.* Congresul evreimii-romane care se desfășoara, azi, 20 si mâine, miercuri 21 septembrie, (sublinierile mele, P.G.) (...) Important, și trebuie subliniat acest lucru, *alegerile vor fi, pentru prima data, libere si transparente.* (sublinierea și uimirea mea: cum “pentru prima dată libere și transparente”?) “(...) Pentru postul de președinte candideaza: prof. univ. Radu Alexandru Feldman (Radu F. Alexandru) (...); prof. univ. ing. Tiberiu Roth, (...) prof. univ. Corneliu Sabetay (...) si prof. univ. Aurel Vainer (...) Pentru postul de vice-presedinte al FCER candidează conf univ. ing. Otto Adler, regizorul Erwin Simsensohn si ing. Paul Schwartz. *Postul de secretar general, deținut până acum de av. Iulian Sorin, va fi ocupat de unul din cei cinci candidați înscriși în cursa electorală* ” (subl. mele)

Securistul “Iulian Sorin” era-este “av.”? Aviator? Avicultor?

Neinformat - și modest - îmi spun că graba cu care

Comunitatea evreilor a trecut la alegeri “pentru prima dată libere” se va datorînd unui articol de acum cîtva timp în care Teșu Solomovici i-a zis pe... pseudonume adevăratului conducător al Comunității: colonelul de Secu. Numai că de atunci a trecut multă vreme - și nu s-a întîmplat nimic notabil.

Presupun: tot el (Teșu S.) pune degetul... pe *i*, când scrie:

“ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducând în discuție prea lungă și problematică prezență în varful conducător al Federației Comunităților Evreiești din România (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate.”

Ceea ce ar putea însemna (până la proba contrarie) că “scandalul” provocat de Uniunea lui Manolescu N. cu Gârbea H. și, în subteran, cu Zalis H. a dat tulburare, precipitare, și... mobilizare electorală în Comunitatea evreiască - întru apărarea (cu ghearii și cu dințile, vorba romancierului minoritară) pro-semitismului de atacurile mârșave ale odiosului antisemitism la care se dedau cei care “nu sunt cu noi - deci sunt împotriva noastră și trebuiesc stârpiți”, potrivit doctrinei sionismului triumfător. La 16 ianuarie 2005 scriam textul “Unde ni sunt...?” în care citam concluzia trasă de Elie Wiesel (sub supravegherea ambasadurilor SUA și Israelului în România) la 16 oct. 2004:

“Holocaustul în România a fost posibil ca urmare a antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică și culturală a țării” (s.n.).

Calificînd-o: “rezultat al gândirii teroriste a holocaustologilor, model de abuzivă înjumătățire a adevărului” și continuam:

“Deci noi, românii ne asumăm partea de vină în *martirizarea și uciderea evreilor începînd din 27 iunie 1941* (“Pogromul de la Iași”), evreii însă nici nu vor să audă - corect: nu ne permit să deschidem gura - pentru a vorbi și noi despre *martirizarea, uciderea românilor, cu un an mai devreme, începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate de bolșevici, apoi din 23 august 1944 câteva bune decenii, în restul României ocupate de ruși*”.

În alt text: “Să învățăm de la evrei” spuneam:

“Față cu obrăznicile, acuzațiile, calomniile, actele de *xenofobie* (antiromânismul), de *rasism* («numai evreii au suferit, numai ei au dreptul să vorbească despre Holocaust»), nu mai acceptăm diktatul, cu capul plecat, cu gura închisă. Și noi, ne-evreii am suferit, și noi avem dreptul de a ne apăra suferința și onoarea de victime.”

În continuare, sugeram:

“...respectarea întocmai a “Ordonanței de urgență nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu

caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii”.

“(...) să cerem, nu eliminarea din text a termenului “fascist” (violent inexact), ci introducerea, după “fascist”, a: “și comunist”.

Iată că la 4 august 2005 a fost luată HOTĂRÂRE[A] nr. 902 privind înființarea Institutului Național pentru Studierea Holocaustului din România Elie Wiesel”.

Ce va fi cautînd pe fronton numele “Elie Wiesel”? Purtătorul nici măcar nu a murit dar a dat numele său unui organism avînd scop *studiul unui fenomen din România*? Ce a avut, ce are Elie Wiesel cu noi, Românii - *în afară de ura oarbă, de repetata, de îngroșata falsificare a adevărului istoric din punctul de vedere al unui frustrat Mare-Maghiar ca el în “favoarea” ungurilor ocupanți ai Ardealului de Nord?, de calomnierea constantă, isterică a României și a Românilor («Românii au ucis, au ucis, au ucis!»)?*

Citind “Hotărîrea” (așa este corect, nu Hotărârea” cum stă scris într-un act oficial), bag de seamă: dacă Primul ministru și ministrul Culturii (sic) l-au numit în fruntea Institutului pe “istoricul” Mihail Ionescu, cronicar de curte și de atenanse al lui Ceaușescu, atunci nu mai există incompatibilitate între natura instituției și denumirea ei, în care caz de ce nu ar fi rebotezată:

“Institutul Elie Wiesel - Mihail Ionescu”?

Vasăzică guvernul actual a găsit fonduri pentru finanțarea “de la bugetul statului” a unui Institut ce urmează a studia suferințele a circa 750 000 evrei (câți erau în 1939) pricinuite de Statul Român într-un interval de 4 ani, 1941-1944. Dar acestea (suferințele) erau studiate, cunoscute din 1945, acuzații fuseseră condamnați de justiția poporului sovietic eliberator prin magistrații imparțiali-de-clasă Avram Gutmann-Bunaciu, Voitin(ovici), Sașa Sidorovici; opinia publică, convocată în sălile Tribunalului Poporului pe bază de legitimații speciale și de promisiuni-amenințări, încălzită până la delir de verbul - românesc! - al lui Brucan, Baranga, N. David, Nestor Ignat, Miron Constantinescu care cerea Moarte-dușmanilor-României; pușii sub învinuire fuseseră preparați ca-la-Moscova, cu ciomagul și ranga de fier a enkavedistului Nicolski-Grünberg; unii executați, în 1947... Ce mai pot descoperi cei 30 cercetători salariați: R. Ioanid, M. Shafir, Al. Florian, J. Ancel, Braham, Lia Benjamin, L. Volovici, L. Rotman, W. Totok, Laszlo A., G. Andreescu, O. Pecican, M. Ghitta ? Că G. Liiceanu și D. Tudoran fuseseră până

mai an antisemiti virulenți, însă deveniseră din senin (sic) filosemiți convinși?, că antisemitul cult N. Manolescu (nu cita el chiar din Garaudy?!) s-a prefăcut ca prin minune în vânător de antisemiți ca Goma?

Actualul Guvern a găsit pe dată fonduri, local, secretare, automobile (și benzină!), șoferi pentru cei *30 cercetători-din-nou a ceea ce era cercetat de jumătate de veac*. Nu contează: misia cercetătorilor (dar a colaboratorilor!) va fi, nu aceea de a descoperi alți criminali dintre români, alte victime dintre evrei, ci de a împiedeca, prin vacarm bine orchestrat, pătrunderea, în sfârșit, până la urechile ne-evreilor amneziați de 50 de ani de teroare polițienească și de reeducare (ca la Pitești!, ca la Pitești!) a *adevărului integral*, acela care spune: și noi, ne-evreii am fost martirizați de bolșevicii ruși, dintre care nu puțini evrei; și mai spune: evreii noștri nu au fost chiar totdeauna doar victime - ci și călăi; și încă feroci. "Cercetătorii" care vor face act de prezență în zilele de salariu (gras, de la bugetul statului român), dacă sunt mai în vârstă, atunci sigur au fost ei înșiși belitori-de-goi, iar mai tinerii sunt fiii, nepoții unor adevărați criminali (ca A. Oișteanu, Al. Florian, R.Ioanid). Ei nu vor lucra pentru scoaterea la lumină a adevărului integral, ci vor trudi la îngroparea și mai în adânc a *adevărului* despre faptele celor mulți, de ordinul zecilor de mii de evrei care, după Cedarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord au alergat în Teritoriile Cedate (Perahim, Sorin Toma, Celac, Bârlădeanu, Mișa Oigenstein și Bella Iosovici - viitorii părinți ai fraților Oișteanu) unde au distrus, cu entuziasm revoluționar bolșevic Biblioteci și Biserici, Cărți și Icoane - iar ca auxiliari zeloși ai NKVD, (începînd din 28 iunie 1940): au distrus cu jubilație Oameni: martirii noștri.

Acesta va fi adevăratul rol al Institutul binenumit "Wiesel". Să bruieze, să minorizeze, să ironizeze, în final să interzică, în continuare, partea noastră de adevăr, cea care ar contrazice inocența integrală a evreilor și ar atenta la unicitatea Holocaustului și în România (și în Polonia și în Țările Baltice și în Rusia...).

Se știe: rolul determinant al creării Institutului "Wiesel" l-au avut, nu guvernânții români, chiar analfabeți profunzi în materie de umanioare, în special de istorie națională - ci americanii și israelienii. Iar reprezentanții poporului român nu au găsit de cuviință să consulte poporul român, cel pe care ei îl reprezintă - la Bruxelles, la Moscova, la New York -, ci au ciocnit călcâiele și s-au executat.

Pentru edificarea unui Memorial al Victimelor Bolșevismului, noi, ne-evreii, noi, ne-bolșevicii, noi, ne-securiștii cui să

ne adresăm? Cine dintre conducătorii României se uită în gura noastră? Ai zice că în alegerile de anul trecut au ales un președinte al României nu românii - ci americanii și israelienii.

Întrebare:

Avem noi, indigenii, băștinașii, majoritarii români - ne-americani, ne-israelieni - dreptul la un **Institut pentru Studierea Terorii Bolșevice în România între 28 iunie 1940 - iulie 1990** ?

Dacă au meritat evreii din România (să admitem prin absurd că cei 750 000 au fost cu toții victime) nu ar fi drept, echitabil (sic) ca un alt Institut, nu geamăn, ci paralel, neconcurent să studieze, repertorieze, difuzeze mărturii despre suferințele a circa 30 000 000 ne-evrei pricinuite de Teroarea Bolșevică, slujită cu abnegație de evrei timp de 50 ani? Încă o dată, fiindcă “partenerii” nu aud, nu dialoghează, ei monologhează-diktează: în cifra de 30 milioane de ne-evrei români intră cele trei generații de basarabeni și bucovineni distruse - chiar dacă nu total lichidate; și cel puțin 2 generații de ne-evrei din restul României.

Pentru că guvernul României și președintele României nu se vor grăbi să vină în întâmpinare (“întâmpinare”, după 16 ani de nepăsare, de surzenie?), noi, ne-evreii, nefiind nici americani, nici chiar israelieni, propunem:

U n s o n d a j   p r i n   i n t e r n e t :

Este oare necesar un **Institut pentru Studierea Terorii Bolșevice în România?** Sau mai poate aștepta încă o jumătate de secol - că nu dau turcii...?

Vom afla:

a) dacă mai există români doritori ca măcar în al 12-lea ceas să se ridice în două picioare și să-și afirme, sub propriul nume, dorința de restabilire a **adevărului** istoric din ultima jumătate de secol;

b) dacă mai există români în actualul guvern, care să-și facă datoria față de comunitatea noastră multîncercată, multne-dreptățită, mult și mereu mințită.

În cazul în care guvernul român nu va mai avea fonduri și pentru români, deci **ISTBR** nu va avea un sediu, vom ruga Institutul “Wiesel” să cedeze o cămăruță la subsol. Nu ne îndoim de generozitatea legendară a evreilor față de indigenii români.

Dacă nu - nu va fi. Românii vor rămâne *afară*.

Sunt obișnuiți, românii, cu *afara*: au fost dați *afară* din case, din libertate, din familiile “reîntregite de Securitate”, din amărâtele slujbe de după prizonierat și închisoare și deportare, dați *afară* din țara lor (iar basarabeni și bucovinenii, chiar de au

rămas pe loc, *au fost dați afară* de ruși din propria-le identitate românească).

Neavînd un acasă al lor, românii se vor întîlni... *afară*; în Piața Universității, de pildă. Pe timp de ger, de ploaie, supraviețuitorii români dintre eternele victime se vor adăposti în holurile Facultății de Litere și în al Institutul de Arhitectură.

Numai de nu le-ar da prin cap actualilor guvernanți ai țării - țara din care au fost dați afară cetățenii săi - să trimită Minerii lui Iliescu, pentru "restabilirea ordinii" - și să-i dea prilej lui N. Manolescu să ia un interviu legitimator "Omului cu o mare".

Fiindcă atunci...

Românii de bună credință, avînd cultul memoriei și simțul onoarei, sunt invitați să-și manifeste acordul/dezacordul cu crearea

**Institutului pentru Studierea Terorii Bolșevice în România
între 28 iunie 1940 - iulie 1990**

la o adresă electronică ce se va anunța în curînd

Paul Goma

XIX

Paris, 11 octombrie 2005

“APĂRAREA TEȘU”

În *Ziua* din 8 octombrie 2005 a apărut un articol de Teșu Solomovici despre “Marele jaf sionist”. Textul nu aduce nimic nou, ba chiar năclăiește ce se știa despre controversatul eveniment din 1959. Eforturile jurnalistului telaviviot de a-și apăra comunitatea de “calomnii”, de “manipulări antisemite” - provocate, pare-se de filmul documentar semnat de Alexandru Solomon - s-au dovedit și de data aceasta contraproductive. Folosind “informații” din sursă securistă (toți cei implicați fuseseră/erau în continuare securiști), încercînd să le dea o interpretare favorabilă comunității evreiești în general, în special acuzaților (oricum: justificabilă), Teșu Solomovici a reușit “performanța” de a-i lăsa așa, vinovați, după teza Securității.

Parafrazînd un blestem de Arghezi, aș putea spune:

«Filmdocumenta-te-ar Al. Solomon, apăra-te-ar Teșu Solomovici (și, ca supliment: pupa-te-ar Elie Wiesel)! - cu astfel de apărători, ce nevoie de fioroși antisemi(n)ți/ cu cuțitu-n dinți?»

În mod necesar “afacerea” - atacarea și jefuirea unui furgon al Băncii Naționale - ascunde ceva peste măsură de misterios-murdar, dacă nimeni dintre evrei nu-i divulgă taina.

Eu, de dinafară (am aflat doar aici, în exil de ceva-cumva-cîndva de la Virgil Ierunca, el îl cunoscuse la București, îl reîntîlnise la Paris pe “revoluționarul” trotkist Sașa Mușat, altfel notoriu spion sovietic), am știre de vreo trei variante, una dinspre un *goi*, Neagu Cosma, acest Pelin Bis, deci ne-demn de încredere. Celelalte două : una morfolită, îngălată aparține lui Ed. Reichman - nu cea din “romanul de ficțiune **Denunțatorul**” (sic), ci din interviul dat revistei 22 acum vreun an. În fine, a treia, vine dinspre realizatorul filmului documentar.

Numele sub care se prezentase Alexandru Solomon la telefon nu-mi spunea nimic, însă purtătorul, cu tenacitate, insistase: voia musai să “vorbit” despre Europa liberă - despre care eu în ruptul capului nu voiam să vorbesc! Venind la mine, pe dată a schimbat vorba: m-a întrebat ce știu despre “Jaful de la Giulești”. Plictisit, ba chiar enervat, i-am răspuns că nu cunosc decât elucubrațiile lui Ed. Reichman (îl cunoaște?, desigur) - pe care nu dau o ceapă degerată. Nu-mi mai aduc aminte dacă i-am vorbit de rău proiectul lui Reichman de a face un film după “romanul de ficțiune”. Și nu țin minte dacă vizitatorul mi-a spus ca el face un

documentar după scenariul lui Reichman sau după unul al său. Eram într-o proastă stare a sănătății trupale și sufletale, presupun că am fost destul de dezagreabil cu vizitatorul (și mă pricep, nu trebuie să mă jur) - însă am reținut următorul “amănunt”:

Căpitanul Enoiu (avea acest grad în 1956-57, când ne măcelărise pe noi, studenții ungariști; în 1959 va fi fost maior sau colonel), el fusese “preparatorul”, regizorul filmului de-uz-intern pe care arestații fuseseră obligați să-l interpreteze - și care, după 1990 a stârnit o furtună de proteste din partea evreilor, cu atât mai vehemente, cu cât protestatarii, ei înșiși securiști cu grad mare, își păstrau obiceiurile de acuzatori-fără-probe, nu de investigatori; și desigur zgomotoase acuzații de... antisemitism (se putea rata o asemenea ocazie? Nu!). Mai mult decât atât: A. Solomon stătuse de vorbă cu însuși Enoiu, de curând (în 2004)!

Enoiu-de-la-Interne... Doar că era mult mai voinic decât Pleșiță, altfel leit frați-criminali; ciobani de-ai noștri, din popor, mioritici autentici, din moși-strămoși, nu “alogeni” ca alenaționalitiștii “din conducerea superioară”. Enoiu : din Mușeteștii Gorjului, Pleșiță din Ceparii Argeșului (însă după nume, “oltean” din Țara Oltului ardelean(ă): în zona Comana de Jos, Cuciulata, Fântâna există un deal: Pleșița). Pentru Enoiu eu fusesem un mizilic, luat din mers, între două “cazuri serioase”; am avut o singură “întâlnire” cu el (și mi-a rupt trei coaste - nu patru?, nu cinci?: avea un pumn cât capul lui de hidrocefal - și ce *caligrafie*, în sensul originar avea, bestia!), însă știu ce au pățimit, îndelung, Ivasiuc de la Medicină, Florin Caba de la Drept (căruia, îi zmulsese părul de pe cap, la nouă luni după... tratament, fiind tot chel); Ștefan Negrea (pe acesta îl bătuse în cap în cap, în cap, numai în cap - «Studentul de la cap se-mpute! La cap, la cap, să nu mai gândească!» - întâi cu un scaun, apoi cu un picior de scaun, lăsându-l neom; nebun, bietul Negrea, colegul meu de la Filologie se spânzurase la orizontală, la Gherla, cu câteva săptămâni înainte de termenul de liberare); pe Marcel Petrișor, pe Grama, pe Marin Cocioran îi martirizase Enoiu cu nesfârșită plăcere...

Spusele lui A. Solomon mă trimiseseră cu tot cu... memoria afectivă în altă parte:

Mult după liberare (prin 1967-68), binișor după ce re-devenisem re-studenți, Marcel, cu care mă întâlneam frecvent și la facultate și la mine, în cămăruța de la anticarul Sterescu, ba chiar o dată fusesem amestecat în... re-re-arestarea lui (dar și în re-re-liberarea lui...), pentru “re-activități re-legionare”, mi-a povestit în stilul său inimitabil, cum, așteptînd la coadă la pâine, careva i-a ars o cumplită palmă-de-prietenie pe umăr (fie vorba între noi:

acesta fiind și stilul lui Marcel). Era Enoiu - care l-a întrebat, tare:

«Ce mai faci, bă banditul?»

La care Marcel a răspuns pe dată, zâmbind (și mi-a arătat cum) că bine-face, cumpără-pâine, mulțumește de întrebare - nu mai țin minte dacă adăugase și «să-trăiți»-ul reglementar. Răspunsul mă șocase, i-o spusese. El a ridicat din umeri, a început să râdă (râsul-de-spaimă al lui Marcel...), apoi mi-a spus că “relațiile” nu s-au oprit la întâlnirea de la brutărie: într-o zi, aflându-se în casa noii sale prietene, a intrat... Enoiu!

«Ce mai faci, bă banditul? Ai venit în vizită la...?»

Nu am reținut dacă “noua relație” a lui Petrișor era nepoată sau fiică a lui Enoiu. Însă am înțeles - Marcel mi-a spus: el, “banditul” continua să o viziteze pe femeia aceea, uneori apăsarea Enoiu - ei, bărbații stăteau de vorbă... Să-l fi întrebat: «Despre ce stați voi de vorbă?» Înțelesesem, fără să fi trecut prin “aceea”: Petrișor fusese atât de torturat, atât de mult timp, încât... nu era necesar să-l fi citit pe Dostoievski, pentru a accepta inacceptabilul. Prin 1992 am citit în presa literară un “dialog” în care Gheorghe Crăciun, directorul Aiudului din perioada reeducării legionarilor (sub bagheta vigilentă a deținutului Valeriu Anania, viitorul Bartolomeu al Clujului), ca să-și “convingă” camarazii (și bestia de Crăciun fusese legionar - dar ce securist exemplar devenise, bată-l Dumnezeu să-l bată!) că el se purtase “prietenește” (!) cu deținuții, cita din dedicația scrisă de “domnul profesor Marcel Petrișor” pe o carte a sa în care era vorba de prețuire, recunoștință...

Astfel am înțeles: era cu totul posibil ca bandiții-evreisioniști să asculte (de bună-voie, cum altfel) indicațiile-prețioase date de Gheorghe Enoiu, măcelarul-anchetatorul lor - așa cum, înainte ascultasera și bandiții-*goi*-legionari...

Nu am mai cerut amănunte lui Al. Solomon - despre scenariul său (intuiam că are să fie un ghiveci), despre Enoiu... Îl întrebam, totuși, dacă “Radu Ioanid” este fiul unuia dintre “Ioanizii” executați în lotul acela - el mi-a răspuns: «Nu» și a rămas tăcut ca un rabin când l-am întrebat cum îl cheamă cu adevărat pe R. Ioanid: Leibovici? Herșcovici? Lazarovici? - Ioanidovici nefiind, până la proba contrarie, nume iudeu.

Înapoi, la articolul-“apărare” al lui T. Solomovici. Voi cita atât de copios din el, nu pentru “informațiile” furnizate (toate îmi erau cunoscute), ci pentru... ceea ce voi explica la urmă:

Totuși, totuși: limba Teșului adevăr grăiește - fără să-și dea seama (cu italice voi sublinia ceea ce mi se pare demn de ținut minte, între croșete - [ ]: observațiile, completările mele):

“Organele de milizie au fost date de-o parte si cercetarea (...) [ancheta] a fost asumata de Securitate. *La 17 septembrie 1959*, principalele personaje (...) erau arestate:

“1. *Alexandru Ioanid (Herman Leibovici)* [vezi mai departe contradicția - n. m.], *fost locotenent-colonel de milizie si sef al Directiei Militiei Judiciare pe tara*, membru de partid, (nascut la 17 noiembrie 1920). Casatorit, o vreme, cu sora sotiei lui Al. Draghici, ministrul de interne.

“2. Paul Ioanid, (Paul Leibovici), inginer, profesor universitar, cu *studii de doctorat la Moscova* [unde în altă parte?], *sef de catedra la Academia Militara*, membru de partid, nascut la 24 martie 1923).

“3. Igor Seviianu, (Igor Herscovici), *inginer aviator, fost locotenent de milizie pana in anul 1951*, membru de partid (nascut la 31 octombrie 1924).

“4. Sasa Musat (Abrasa-Sasa Glanzstein), *profesor universitar de istorie, (nascut la 26 august 1924), activist al Cabinetului Orasenesc de Partid, var cu Florica, sotia lui Emil Bodnaras*.

“5. Monica Seviianu, nascuta Alfandari, fosta Abraham dupa primul sot, de profesie ziarista, (nascuta la 11 iunie 1923).

“6. Haralambie Obedeianu, (Harry Lazarovici), (nascut la 19 septembrie 1928). *Pana in anul 1956 a fost ofiter la MAI, redactor la "Scanteia", apoi, pana la 1 ianuarie 1959, decan al Facultatii de Ziaristica la Academia "Stefan Gheorghiu"*, membru de partid.

“(...) au mai fost arestate inca 17 persoane, socotite "complici si favorizatori", aproape toti de origine evreiasca: Anita Ioanid, Nora Einhorn-Obedeianu, Zigmund Stahl, Michael Seviianu-Hersovici, Janina Nenberger, Isac Feins, Iosif Glanzstein, David Leibovici-Ionascu, Ita Alfandari, Itic Rosenberg, Pierette Seviianu, etc. (...)

“Principalul organizator al jafului (...) a fost colonelul de milizie, trecut in rezerva, *Ioanid Alexandru, zis Lica, pe numele lui adevarat Grumberg*. [ceva mai sus era: Leibovici - dar așa se întâmplă când îți schimbi numele mai des decât ciorapii] (...) *toti evreii care au intrat in milizie si in general in Ministerul de Interne erau "sfatuiti" sa-si schimbe numele, romanizandu-l* [sfătuiți?; cine îi sfătuia?, un goi sau tot un evreu?]. Tatal lui Ioanid Alexandru, batranul Grumberg, avea pe strada Izvor, colt cu Alexandru Odobescu, o tipografie, "Tipografia Marvan", si in afara lui Alexandru *mai avea un fecior, Paul Grumberg, romanizat si el prin adoptarea numelui Ioanid. Alexandru (...) este incadrat ca civil la serviciul pasapoarte, inca de tanar. Cand s-a hotarat ca acest serviciu sa treaca la Ministerul de Interne, s-a pomenit imbracat in uniforma, primind gradul de locotenent major* ["s-a pomenit"? Așa, fără să fi dorit-vrut?]. *In urma casatoriei cu cumnata lui Alexandru Draghici, pe atunci Ministru de Interne, casatorit cu sora sotiei lui Ioanid* [tot prin... "pomeneală"?], *ambele surori instalate in fruntea cadrelor din C.C. al PMR, Alexandru Ioanid este trecut la IGM - Inspectoratul General al Militiei - cu gradul de capitan, ajungand intr-un an colonel si... directorul Militiei Judiciare pe intreaga tara* [din "pomeneală", firește].

“Inconjurat numai de evrei, numiti in functii importante [subl. mea] - printre care si ajutorul sau, colonelul Serban Samson, doctor in drept, subdirector al Judiciarului pe intreaga tara - colonelul Ioanid Alexandru avea puteri depline si acces nelimitat la Ministrul de Interne, cumnatul sau, Alexandru Draghici, la generalul Staicu Stelian, seful IGM, cat si la generalul Aurel Filip, seful Militiei Capitalei (...).

“Urmeaza o descindere pe strada Nicoleta Iorga, unde locuia Alexandru Ioanid, intr-o vila superba, fosta resedinta a ambasadorului Frantei.[se “pomenise”... repartizat acolo - nota mea, antisemită] (...) Marturiile fostului colonel de Militie Adrian Horascu, publicate in revista "Lumea libera" din New York, au avut un ecou neasteptat in Israel. Revista "Minimum" a lui Alexandru Mirodan, care apare la Tel Aviv, a invitat pe cei ce stiu ceva despre "memorabilul caz" petrecut la Bucuresti in 1959 sa dezvaluie adevarul. Prima reactie a venit din partea lui Eugen Szabo, un fost colonel cu functie inalta in organigrama Securitatii. [veche cunoștință a noastră, sub proto-numele Portnoi]: "Intamplarea face [Ioanid umbla cu “pomeneala”, Szabo cu “intâmplarea”] sa[-i] cunosc (...) [erau] oameni lipsiti de orice spirit de aventura, cu functii importante si salarii bune, “atasati regimului” cum se spunea pe atunci. Nimeni din cei care ii cunosteau n-a acceptat versiunea oficiala a acuzatiilor ce li se aduceau. (...) Relatarea unui oarecare fost colonel de militie Adrian Horascu, aparuta in "Lumea libera" din New York, care s-ar fi ocupat de cercetarea cazului, m-a umplut de suparare." [curat umplut!]

“M. N. din Tel Aviv, o ruda apropiata a lui H. Obedeanu, a trimis si el redactiei un soi de protest (...) Simelia Calin si Rebeca Klapholtz, surorile lui Lica si Paul Ioanid l-au acuzat si ele pe fostul colonel Horascu de relatari "mincinoase si abjecte": "Totul a fost o inscenare. Este greu de crezut ca un savant ca Paul Ioanid si un colonel de militie ca Alexandru Ioanid, seful Sectiei judiciare pe tara, [subl. mea] care stiau prea bine care era riscul unei asemenea fapte si care erau bine situati, sa dea o asemenea lovitura. (...)

“Cetateanul israelian Paul Lupascu, fost ziarist la "Scanteia" (...) fusese coleg de redactie si prieten cu Harry Obedeanu. Si el s-a simtit obligat sa "rupa tacerea": "(...) Ideea de infaptui jaful a fost a lui Igor Sevianu (Gugu), actiunea a fost determinata de faptul ca atat Igor cat si sotia sa, Monica Sevianu, nu mai aveau slujbe de multa vreme (...) (traiau impreuna cu cei doi copii din ceea ce castiga Monica din lectii (...)

“Marturiile lui Paul Lupascu si Adrian Horascu le-au infuriat pe Nora Obedeanu, sotia lui Harry Obedeanu, pe Sanda, fiica acestora, si pe Rozina Baru, sora lui Harry, toate trei astazi cetatene israelience. Ele au trimis revistei "Minimum" din Tel Aviv un protest in care ii acuza pe Lupascu si Horascu, "vechi colaboratori ai regimului comunist", daca nu chiar ai Securitatii, de dezinformare si falsificare a realitatii. [sublinierea mea - de mirare la un evreu securist: Lupașcu - și la un presupus goi, dar și el securist : să fi fost ei “vechi colabo-

ratori ai regimului comunist”? Doamne ferește! De cum securiști evrei pun cizma de securist pe pământul Țării Sfinte se prefac fulgerător în anticomuniști, în mistici, în mielusei - chiar dacă îi cheamă “Lupașcu”, românizare de la : Wolf] (...)

“O marturie (...) din partea lui *Mose Grossfeld, azi cetatean israelian, fost sef al militiei judiciare al unei regiuni si adjunct al colonelului Alexandru Ioanid: Ioanid procura pasapoarte false pentru emigrarea unor evrei in Israel.* [subl -. mea] [Mi-a spus:] "Avem nevoie de bani pentru a-i ajuta pe evreii care s-au in scris pentru a emigra in Israel si au fost dati afara imediat din servicii, nu au din ce trai". In continuare mi-a spus: «Nu peste mult timp am sa mor, dar sa stii ca Ioanid a fost un evreu adevarat». Am mai vrut sa-i pun intrebari, dar el a inchis discutia; lacrimi i-au venit in ochi, am plans impreuna." *Iata intr-adevar o scena mai mult decat suprarealista, cu doi ofiteri superiori militieni evrei care varsa lacrimi, la miezul nopții, dupa o lunga sedinta de analiza a muncii, pentru cauza sionista.* [sublinierea mea, comentariul lui Teșu]

“Scrie prof. Bratescu: "S-au auzit opinii cum ca faptasii fusesera oameni cu ferme convingeri sioniste, lovitura data de ei fiind menita sa procure fonduri necesare inlesnirii emigrarilor in Israel. Ba *unii credeau ca nu am fi avut a face atunci decat cu o inscenare de toutes pieces, pusa la cale de Securitate, urmarindu-se deopotriva intimidarea intelectualitatii disidente si stimularea antisemitismului.* [subl. mea] In legatura cu acest ultim aspect, este de remarcat staruinta cu care autoritatile au tinut sa aduca la cunostinta numele «adevarate» ale participantilor la pradaciune, intrucat toti acestia purtau de mai bine de un deceniu nume mai mult sau mai putin «romanizate»...”

Nu mai continuu. Așa o lălăie Teșu kilometri și kilometri. Cu “mărturii” care... mărturisesc în favoarea bieților, nevinovaților, imaculaților securiști evrei care “luaseră” niște lipsiți de valoare internațională bani românești. Cu bănuieli, cu acuzații de “antisemitism” - la adresa securiștilor ne-evrei, dar nu și la a securiștilor unguri și evrei rămași la/în post (ca Szabo - vezi mai departe) - încât mă întreb chiar și eu, care, totuși observasem de la Intifada sărăcirea dramatică a “vocabularului” evreilor militanți anti-palestinieni secarea cuvintelor din fondul principal al lor, Oameni ai Cărții. Mă mai trezisem în situația tragicomică de a face pe avocatul Securității - însă aici este vorba de adevăr, nu de contrariul adevărului: Securitatea:

Cum de poate Brătescu - altfel persoană ponderată, neisterică - să emită luări peste arătură, scurtături analfabete, idioțenii precum: “*o inscenare de toutes pieces, pusa la cale de Securitate, urmarindu-se deopotriva intimidarea intelectualitatii disidente si stimularea antisemitismului.*”?

Întrebări - legitime:

1. Care “intelectualitate disidentă” - în 1959? Mai întâi termenul “disidentă” nu circula atunci, abia după 1965 s-a făcut cunoscut - și avea o conotație batjocoritoare, oricum, degradantă la români, trimițând la oamenii politici care “trădaseră” partidul-mamă și creaseră altele: Gh. Brătianu, Anton Alexandrescu. Apoi - făcând trei pași îndărăt: în 1956, în primăvară, fusese simțit - și cum ! - “Spiritul Genevei” care pe mulți deținuți politici având condamnări mari îi scosese din închisoare. Însă după Revoluția Maghiară (din octombrie - care, vorba mea: începuse în august, la... Poznan), șurubul fusese re-strâns, liberații re-arestați, teroarea întinzându-se în tot Lagărul Sovietic. În România nimeni nu mai mișca un deget - și nu a mișcat vreme de peste un cincinal: studenții ne-arestați în 1956 fuseseră supuși teroarei cumplite a “campaniei exmatriculărilor” (în care Ion Iliescu și purtătorul său de servietă, turnătorul Ed. Reichman jucaseră un rol ne-neglijabil); adulții: cei rămași ne-arestați (sau ne-re-arestați) tremurau din toate balamalele curajului lor, se făcuseră mici-mici, de să nu-i observe nici măcar nevestele. 1957, 1958, 1959, 1960 : ani teribili, de plumb, mai ales că re-începuse colectivizarea (condusă de tovarășul Ceaușescu și de a sa tovarășă de viață și de activitate pe linie) care băgase în închisori sute, mii de țărani “nelămuriți” sau “ieșiți”, iar satele-noi din Bărăgan fuseseră repopulate cu familiile “bandiților”. La care “intelectualitate disidentă” - în acea perioadă - face trimitere Brătescu?;

2. Despre ce fel de “stimulare a antisemitismului” vorbește același, în deplină neștire, în perfectă necunoștință de cauză?

Aici ar fi două “ramuri” ale întrebării:

a) când vorbise de “intelectualitate disidentă” îi avusese în vedere doar pe intelectualii evrei din România? Pe cine anume? Pe, de-o pildă Cosașu?; pe Jar, de-o pildă? Dacă da, cum anume, prin care fapte anticomuniste se manifestaseră acești pre-disidenți? Ce anume comiseseră ei “dușmănos” și cum, cu-cât fuseseră pedepsiți: intraseră în închisoare (bine: doar în anchetă) - pentru câte minute ?;

b) ce era *doar antisemit* în acțiunea Securității din 1959? Prin cine se manifesta “antisemitismul” Securității? Vrea să spună Brătescu: în acel moment *toți* evreii fuseseră îndepărtați din “organe”, iar ne-evreii (din Securitate) își dăduseră frâu liber antisemitismului genetic?

Minciună sfruntată. Să fie întrebat (de dincoace de mormânt) monstrul Pintilie-Pantiușa, omul Anei Pauker, activ în 1959, cu tot cu Ana Toma (Grossman) - întâmplător, în 11 septembrie 1958 semna decizia Nr. 15.157 prin care mi se fixa - mie, deținutului - domiciliu obligatoriu, de 36 luni, semnată: “Adjunct

al Ministrului Afacerilor Interne, General-locotenent Pintilie Gheorghe”, vezi documentul de la pagina 283 a volumului meu *Culoarea Curcubeului*, Polirom 2005; să fie chestionat (după același procedeu ca Pantiușa) criminalul Nikolski-Grünberg: mai era el în activitate, în momentul 1959? Ba bine că nu! Nu este exclus ca evreul Grünberg-Nikolski să fi fost, în anchetă, mai fără milă (sic) cu Leibovici, cu Herșcovici, cu Lazarovici chiar decât un casap *goi*, ca Enoiu - pentru a-da-dovadă-devotamentală... Să fie întrebați - în Israel, unde s-au stabilit după ce au făcut tot răul posibil în România - creaturi de coșmar ca Sigismund/Zigi Breiner (Beiner, Bayner), adolescentul ucigaș de soldați români în retragere, la Cernăuți în plină stradă, la 28 iunie 1940; colegul său “Gruia” (Grünberg), cu Bainer formînd un bestial cuplu de tortionari la Securitatea din Cluj, martirizatori ai deținuților răsculați la Gherla în iulie 1958! Să răspundă la adevăratele întrebări viteazul macabeu “Eugen Szabo”, care se exprimă ca martor - martor a ce?; martor al cui? Ca acuzator - acuză Securitatea de “manipulare antisemită”? - dar ce făcea el, mă rog frumos, în Securitate, în chiar momentul “manipulării”? Tăcea și executa ordinele de... manipulare antisemită... Un securist pensionar în Israel (à propos: cine plătește pensiile grase ale securiștilor translați pe malul Mediteranei: statul român - pentru care faptă patriotică... românească?, Israelul - pentru care servicii de neprețuit aduse cauzei sionismului mondial?) rămâne pentru totdeauna ce a fost în România: *un criminal* (ca supliment: un *mincinos structural*, deci nu are dreptul de a se propune martor al apărării altui securist criminal, chiar dacă, ajuns în Israel a început a face pe... anticomunistul, pe antisecuristul, acuzîndu-i pe foștii săi tovarăși de șaibă - însă numai *goi* - de crime...).

Sufocat de indignare Brătescu arată cu degetul condamabila “deconspirare a numelor adevărate” ale securiștilor evrei? Ei da, ei și? Fuseseră cumva pedepsiți să nu mai “lucreze”, cu devotament-avânt bolșevic, împotriva românilor?; nu au mai primit salariile monstruos de mari pentru treaba lor de latrinari (în traducere poporană: căcănari), de hingheri, de călai și de trădători ai României? Ei, da, fuseseră înlocuiți în Aparat cu *goi*-ii pe care ei, instructori ai NKVD-ului îi formaseră - nu? La ce alte persecuții-antisemite mai fuseseră supuși? A, da: suferiseră bieții evrei securiști de pe urma “deconspirării numelor”? De ce - dacă așa îi chema? Li se făcuse brusc rușine de numele lor adevărate? Aveau senzația că sunt, nu doar... deconspirați, ci și demascați? Cum ar veni: dezbrăcinați-dezbrăcați? Fuseseră ei duși în Piața Mare, unde li se confiscaseră izmenele tricolore

românești, de rămăseseră în puța goală, ca la începuturi, de la mamele lor? Ei și? Care le era suferința? Care era groaznica persecuție (“rasistă”) la care fuseseră supuși - firește, doar de *goi*, nu, Doamne ferește și de evreii rămași în posturi de conducere, peste tot? În ce constă “antisemitismul”? În faptul că li se rostise numele originar? Ei și? Dar acuzatorii nu-și dau seama că această... acuzatie ar fi dovada peremptorie că toți evreii care purtaseră până atunci nume (supra-nume, pseudonume) românești “lucraseră” exclusiv în agenții de spionaj, unde secretul identității este mama sănătății!

Da de unde (eu, un *goi*, un “antisemit” să le corijez gândirea de piatră?)! *Aparatul de Stat și de Partid* rotase cadrele, adusese în prima linie *a luptei împotriva poporului român* trupe noi, elemente proaspete (care să cunoască terenul, doar erau băștinași, fii, nepoți, frați, cumnați ai “bandiților” ce trebuiau lichidați) - nu modificase întru nimic legea secretului asupra crimelor sale, ale Organului, deci și ale crimelor fiecărui “lucrător” în parte: evreu, ungur, bulgar, ucrainean, român.

Apoi: ce li se întâmplase, mă rog frumos, securiștilor evrei după “îndepărtarea” lor din Securitate?: fuseseră ei și alungați din casele de ei confiscate proprietarilor români, de ei dați afară, aruncați în stradă de ei înșiși, “învingătorii”, veniții pe tancurile sovietice?, case în care se instalaseră (ca la ei acasă) în numele lui Stalin și al Armatei Roșii liberatoare?; rămăseseră și muritori de foame doar din pricină că li se spusese - în circuit închis, de uz intern, ca în filmul regizat de Enoiu - pe nume, nu pe... unul din pseudonumele sub care ne hăituiseră, ne călăriseră, ne terorizaseră, ne jupuiseră la propriu și la figurat un deceniu și jumătate?; le fuseseră dați afară din școli, din universități copiii, nepoții? - după cum ei înșiși, tovarășii-noștri-de-alte-naționalități aplicaseră, din 1948, “lupta de clasă” (în fapt: *de-rasă*), prin epurarea corpului didactic secundar și universitar, prin nepermiterea intrării la facultăți a fiilor de popi, de chiaburi, de proprietari de moară - ba chiar și de batoză?; li se confiscaseră cărțile - mai mult sau mai puțin ale lor, cumpărate, însă cele mai multe provenind din bibliotecile publice și particulare distruse-jefuite de ei, securiștii culturalnici (unde mai pui că erau evrei, deci oameni ai cărții...)?; li se “furaseră” mobilele, covoarele, tablourile de maestri, planele însușite-prin-confiscare-de-clasă de ei înșiși de la proprietarii burghezo-moșierești *goi*, sau/și primite din depozitele Gospodăriei de Partid - adevărat: “cu bon”? În fine: fuseseră ei și băgați în închisoare, măcar pentru o oră și un sfert, pentru *adevăratele lor fapte-rele* : abuzurile de tot felul, sub umbrela ocupanților ruși, pentru jafurile din patrimoniul național,

pentru escrocheriile la care se dedaseră ei, cei avînd pâinea și cuțitul - la Comerț Exterior, în Administrație, la Cultură, la Externe - la Interne? Măcar pentru “înstrăinare de bunuri”, dacă nu și pentru trădare națională?

Lamentațiile evreilor sunt cu totul nemotivate, obraznice, chiar nerușinate. De mirare că încă nu au cerut despăgubiri, “restituiri” - și scuze (pentru crima antisemită de a-i spune unui evreu pe numele adevărat) din partea “celui mai antisemit popor din lume: poporul român”, după afirmațiile unor evrei unguri, în frunte cu Profetul Minciunii și al Calomniei: Elie Wiesel.

Ca să scurtez: textul despre “Marele jaf sionist” publicat de Teșu Solomovici, în care harnicul publicist se dă de ceasul morții să-i justifice, să-i explice pe făptașii securiști evrei deveniți tâlhari - nu explică nimic, ba încurcă mai mult lucruri și așa încurcate. Pe lângă “amănuntul” că nu aflăm nimic mai mult decât puținul care se știa - doar că... știm, în continuare că nu știm nimic - apărătorul face un imens deserviciu “evreimii”, cum îi zice el. De-aș fi evreu l-aș ruga: «Lasă-mă așa, ne-apărat, vrei să mă înfunzi mai tare?» Fiindcă el, Teșu Solomovici, evreu și nu vreun *goi* “antisemit”, a dovedit cu probe irefutabile, provenite, nu doar de la evrei în general, ci de la evreii care fuseseră slujbași credincioși ai Odiosului Organ, Securitatea *altceva*:

Că, împotriva a tot ce melitează evreii *revizioniști* (cei care pretind că în România evreii ar fi ocupat, în Aparatul de Represiune... strict proporția pe care o reprezenta etnia evreiască din totalul populației) - adevărul este altul, cel cunoscut, recunoscut și de coreligionarii lor normali: evreii au ocupat în aparatul de stat și de teroare un număr de posturi de răspundere mult mai mare, exagerat, disproporționat...

Prin “apărarea” sa Teșu Solomovici și martorii pe care îi citează, conștient sau ba, au contrazis teza... *violent negaționistă a evreilor* (încă o dată: acea că evreii *nu fuseseră*, proporțional, mai numeroși în Organe decât românii); fiindcă adevărul este cel pe care îl cunoștea pe spinarea sa fiecare nefericit locuitor al batjocurei numită RPR: după modelul URSS și cu ajutorul neprecupețit al consilierilor de la Moscova, ca și în celelalte țări sovietizate evreii au ocupat în aparatul de stat și de partid - mai cu seamă în aparatul de represiune și de teroare - o flagrantă disproporție etnică.

«Unde te întorci, dai numai de ei», spuneau românii “reacționari” (și, cum altfel: antisemiți!), în șoaptă, vreme de peste două decenii. «În justiție, în administrație, în cultură, în diplomatie, în comerț exterior, în miliție, în securitate...»

Atât de foarte, de prea-mulți, încât nu doar eu mă întrebam, ci și un evreu apropiat mie, aflat la începuturi în secretele zeilor:

De unde Dumnezeu ieșiseră atâția (cifre neoficiale - și secrete, dar sigure - indicau cifra de peste un milion de evrei în România anului 1945), dacă fuseseră masacrați 400.000 dintre ei, cum glăsuiește scrisul în piatră de la Coral și cum zbiară, în continuare escrocul de istorie și de morală, falsificatorul de adevăr istoric, cel care a dat numele unui Institut de Cercetări a Holocaustului, impostorul, filomaghiarul, ferocele antiromân Elie Wiesel?

Răspunsul poate fi găsit în (cvasi)blasfemia:

Așa cum Ieșua din Nașeret a îndestulat mulțimile doar cu cinci pâini și doi pești (chiar de-ar fi fost cinci pești și două pâini, tot minune ar fi rămas), așa congenerii săi au numărat cadavrele după aritmetica specială a holocaustologilor fără frontiere - aceea care a dat “400.000 de victime”.

Spre slava Industriei Recuperărilor (nereciproce).

XX

21/29 octombrie 2005

A fi basarabean...

La începutul acestui an, la un post de televiziune bucureșteană a avut loc încă o dezbatere despre Holocaust cu participarea lui R. Ioanid, L. Benjamin, J. Ancel și un istoric de la Chișinău, ne-evreu, al cărui nume, din păcate, nu l-am reținut. Tonul era cel consacrat, faptele și ele: "românii fasciști ai lui Antonescu au organizat Holocaustul în România". Cifrele victimelor erau, cu neînsemnate variațiuni, cele consemnate la Coral: "în jur de 400.000". Ajungându-se la situația de după 28 iunie 1940, la întrebarea nevinovată: «Cam câți evrei ne-basarabeni trecuseră după această dată noua frontieră de pe Prut, în teritoriile cedate URSS?», cei trei specialiști au aruncat în silă, agasați, cifre între câteva sute și câteva mii, apoi s-au pregătit să treacă la alt subiect...

Istoricul de la Chișinău a arătat niște hârtii și a spus că, după documentele NKVD, în jur de 150.000 evrei trecuseră Prutul imediat după Cedare...

Stupoare printre "specialiști". Însă niciunul nu a contestat cifra - de ce oare: pentru că era (aproape) adevărată?; pentru că venea din sursă NKVD?

Adevărat: evreii-normali, majoritatea, sunt ținuti să tacă "în interesul comunității", în numele lor (sic) exprimându-se (re-sic) agitații-agitatori holocaustologi colonizatori ai meselor rotunde, ai tribunelor, ai presei (cei de mai sus la care se adaugă inevitabilul Oișteanu, istericul Al. Florian, umoristul Șafir); evreii-normali nu se pot face auziți în asemenea împrejurări (și nu doar în România); deasemeni din jenă intelectualo-morală, de rușine că sunt congeneri cu acești ignoranți, nerespectuoși ai *cititului* și ai *citatului*, insolenți, mincinoși cu program...

M-am întrebat, mă întreb: unde erau istoricii români (măcar tot atât de istorici cât un R. Ioanid, un J. Ancel)? Nu-și aveau și ei locul pe platou? Sau fiindcă primiseră de la Wiesel cinstea-deonoare de a figura în comitetul pentru Studiarea Holocaustului, li se impusese clauza de rezervă, citește: interdicția de participare la dezbateri fără aprobare de sus de tot, de la Washington, de la Tel Aviv? Ce făcea, ce dregă, cu ce se ocupa - în chiar acel moment - un Pippidi, de pildă? Cu - tot de pildă - semnarea cu numele său a unor lucrări trudite de alții, editate la Politromul Lupesc, spunându-și că el, român autentic, de dincoace de Prut,

poate dormi pe toate trei urechile, atâta vreme cât există dincolo de Prut români-neautentici, “românofoni”, cum le-a zis istoricul-istoric Zoe Petre - , ca alde Mihai Vakulovski, ca “istoricul de la Chișinău” - n-au decât să susțină ei “dialogul cu evreii”...

Însă chiar așa: tolerată, pusă într-un colț al mesei ocupate de abonații holocaustologiei pretutindene, modesta contribuție a “istoricului de la Chișinău” a re-trezit speranța în posibilitatea unui dialog româno-evreu pe care de mult îl visăm. Fiindcă în lumea noastră murdară, însângărată, batjocorită evreii nu au fost totdeauna victime, martiri, nedreptățiți; și ne-evreii, în raport cu evreii au fost victime inocente, mai cu seamă în secolul trecut în Imperiul Răului, cum pe drept numea Reagan Blocul Comunist - și continuă a fi în Palestina. Iar dacă și ei, evreii doresc stabilirea adevărului (să rămânem modești: stabilirea unei medii a ceea ce credem cu toții că ar fi adevărul), atunci să părăsească nesuferita atitudine arogantă, totalitară, a eternei victime cerînd scoteală (și compensații materiale) interlocutorului tratat de la bun început ca vinovat-de-serviciu («Antisemitule! Fașistule!») și cu care nu discută, căruia îi dictează condițiile capitulării.

Să se așeze la masa-rotundă a dialogului onest, la care să participe, nu ca dușman al celuilalt, ci ca partener de discuții - despre viață, despre moarte, despre victimă, despre călău, despre neuitare la ei, la evrei, despre iertare la noi, creștinii. Singura condiție: să accepte postulatul:

Crima începe de la unu: un evreu este egal în moarte cu un român, cu un țigan, cu un rus, cu un armean;

Vinovăția începe tot de la unu: o victimă evreu are aceeași valoare (sic) ca o victimă român, țigan, armean, rus. Vinovăția nu poate fi cântărită diferențiat, nu beneficiază de circumstanțe-atenuante în funcție de ideologie, religie, rasă : un criminal german nazist nu poate fi deculpabilizat pentru că ucisese pentru “binele Germaniei”, după cum un criminal bolșevic, evreu sau nu, rămâne un criminal, nu un “revoluționar internaționalist”.

Din fericire dezbaterea de atunci nu a fost un accident - însă doar în comunitatea românilor de pe Bâc, peste o jumătate de veac dublu-martirizați de comunism și de rusism - și nu în rândurile “directorilor de conștiință” de pe Dâmbovița. Cu explicabilă satisfacție mi-am adus aminte:

- în 1988, când la Chișinău V. Mândăcanu publica articolul “Ecologia spiritului”, iar la meetingurile cenaclurilor “A. Mateevici” intelectualii cereau demisia înalților demnitari de stat și de partid, în cenaclurile de la București conduse de N. Manolescu, Crohmălniceanu, M. Martin, I.B. Lefter, se dezbătea

de zor chestiunea sexului rezistentului prin cultură;

- când în 1989 la Chișinău modeștii intelectuali basarabeni se luptau cu sovietizatorii pentru limba română, cu grafie latină, impunând Sovietului Suprem al RSSM o lege - rafinații scriitori de la București, printre ei N. Manolescu, îi ironizau pe bieții-basarabeți “rămași la Bolintineanu”, pierzând timpul cu, ce tristețe, domnilor: “limba română”, în loc să treacă urgent la Roland Barthes!;

- în același an 1989, an de revoluție autentică la Chișinău, ce ce text epocal redactau intelectualii români din dreapta Prutului? O petiție prin care cereau anularea... licențierii de la *România literară* a lui Mircea Dinescu - o jalnică jalbă în-genunchi, dar chiar așa, marii-profitori de “după Revoluție”, hoitarii Manolescu, Liiceanu, Eugen Simion, Adameșteanu, Blandiana, Buzura, Sorescu nu o semnaseră.

Nu voi afirma că în privința normalității civice basarabenii sunt mai responsabili, mai curajoși, mai dreپți pe picioarele lor , douădecăt frații de peste Prut, voi spune ce am spus: în timp ce intelectualii din stânga Prutului se aflau de multă vreme la unison cu europenii polonezi, cehi, unguri, cei din dreapta Prutului nici nu existau (doar explicase Blandiana în *Convorbiri literare* că... în timpul dictaturii solidaritatea nu era posibilă, însă după “revoluție” a devenit... - dacă Nicolae Dictatorescu nu-i dăduse bilet de voie prin Gogu Rădulescu...).

În chestiunea extrem de importantă: relațiile româno-evreiești, în timp ce pe malul drept al Prutului sunt lăsați să zburde nestingheriți, nepuși la locul lor istericii propagandiști ai “Holocaustului românesc” (în care până deunăzi, la diktatul lui Wiesel, erau incluse și victimele ungurilor ocupanți ai Ardealului de Nord), la Chișinău, “bieții basarabeni”, înfruntând o mie de obstacole, reușesc - din când în când - să-și facă auzit glasul.

Voi da largi extrase dintr-un articol apărut pe site-ul <http://www.moldovanoastra.md/historical>. sub semnătura lui Gh. Marinescu :

Sublinierile mele vor fi semnalate, iar îndreptările puse între paranteze drepte : [ ]

“Afacerea “Holocaustul evreiesc în Moldova”.

“Toate episoadele iunie 16 2005 - 12:20

“Moldova Noastră, Centrul de Monitorizare și Analiză Strategică)

“Despre afaceri în istorie nu se prea discută. Acestea mereu sînt înconjurate de mister, iar deznodămîntul oferă senzația parcurgerii unui roman polițist. De la obținerea independenței pînă în prezent,

orice scandal public cu implicarea cozilor de topor guvernamentale poate fi catalogat ca o afacere. Sensul acestui termen ar fi următorul: “înțelegere orală sau scrisă între două sau mai multe părți în scopul obținerii unui profit din efectuarea unei activități”. (...) *A scrie astăzi despre holocaustul evreiesc este foarte riscant. Aceasta pentru că dezvăluirea unor noi informații cu privire la evrei ar putea fi catalogată ca antisemitism, iar autorul asociat cu Hitler.* (subl. mea, P. G.) (...)

“Episodul I

“Holocaustul evreilor este deja o chestiune (...) aș zice terfelită. Și asta datorită intervențiilor anumitor indivizi care au dorit să profite pe seama evreilor morți în timpul celui de-al doilea război mondial (s.m.). Chestiunea în discuție mai este influențată (...) în primul rând, pentru că tratarea holocaustului ține de domeniul istoriei, știință care deseori suferă de o insuficiență de sinceritate din cauza includerii intereselor politice sau de altă natură (s.m.). În al doilea rând, pentru că amintirile despre evenimentele tragice cu privire la masacrarea evreilor în Transnistria în anii celui de-al doilea război mondial mai sînt vii. Astfel, aceste amintiri îi determină pe posesorii lor de a dramatiza și extrapola soarta evreilor, ca una specială, din întregul calvar al vieții și morții din perioada anilor 1939-1945 (s.m.). În pofida trăsăturilor pe care le-am enumerat, unii s-au încumetat să scrie și chiar să publice diverse materiale pretins istorice ori analitice despre problema dată.

“Autorul unei asemenea lucrări este **Sergiu Nazaria**, cunoscut mai mult ca autor al cursului integrat de istorie a Moldovei. Monografia sa, intitulată “**Holocost v Moldove**” (Holocaustul în Moldova) a fost editată în primăvara acestui an la inițiativa Asociației evreilor foști deținuți în lagărele de concentrare și ghetourile fasciste cu sprijinul Institutului de Stat de Relații Internaționale din Moldova. În cadrul acestui institut, cartea și autorul ei au avut parte de o prezentare grandioasă cu participarea unor reprezentanți ai misiunilor diplomatice.

“Vom remarca și faptul, deloc de ignorat, că la momentul prezentării cărții, autorul deja distribuise întreg lotul prin bibliotecile țării (s.m.). La ce atîta grabă? (...) “ce aduce nou această carte ?”

“Din ceea ce a urmat după apariția acestui volum am înțeles că, de fapt, lucrarea respectivă nu aduce nimic nou, decît atacuri directe la persoană, xenofobie, falsuri istorice, contestări, (s.m.). (...) a stîrnit mare zarvă printre istoricii autohtoni. Asociația Istoricilor din Moldova a manifestat o atitudine negativă față de maniera individuală de a scrie a lui Sergiu Nazaria și față de conținutul cărții, catalogînd-o ca o poveste îmbibată cu truncheli de documente și falsuri istorice. (s.m.)

“Cartea învinuiește administrația română a lui Ion Antonescu ca fiind culpabilă de omorîrea a zeci de mii de evrei în Transnistria, astfel încît “Hitler a rămas mulțumit de faptul că Antonescu a început primul prigoana și uciderea evreilor” (sic!). Ideea principală a cărții

este că în Transnistria a avut loc un veritabil holocaust al evreilor comis de către românii fascisti. (...) Dar (...) nu numai românii sînt vinovați de tragedia evreilor din Transnistria, ci și unii istorici de la Chișinău care, chipurile, știu ce s-a întîmplat acolo, dar din anumite motive tănuiesc acest lucru (sic!). (sublinierile mele).

“Culmea acestor atacuri la adresa membrilor Asociației Istoricilor din Moldova a fost asocierea [compararea, punerea alături a] istoricului **Ion Varta**, autor a mai multor colecții de documente istorice, cu liderul Germaniei naziste - Hitler (...). (...) apariția pe copertă a numelui lui **Alexandru Moraru** fără acordul acestuia. (...) **Alexandru Moraru** a declarat că nu recunoaște veridicitatea informației incluse în volumul apărut cu numele său și că ceea ce s-a întîmplat a fost (...) o șarlatanie fără măsură, iar **Sergiu Nazaria** nu a consultat nici o arhivă (...), utilizînd și fabricînd documentele prezentate de el (subl. mele).

“(...) Informația conținută în cartea respectivă a fost aspru criticată de către Asociația Istoricilor din Moldova, istoricii exprimîndu-și regretul pentru faptul că o astfel de monografie a fost repartizată cu cea mai mare rapiditate bibliotecilor școlare și publice, astfel promovînd în continuare neadevăruri istorice menite să turmenteze cititorul simplu, iar celor mai tineri, cum ar fi elevii și studenții, să le formeze o atitudine eronată față de evenimentele demult trecute. (s.m.)

“Episodul II

“În situația creată Asociația Istoricilor din Moldova a hotărît să organizeze un simpozion care să pună în discuție problema evreilor în istoria românilor din timpul celui de-al doilea război mondial și reflectarea acesteia în manualele școlare.

“La acest simpozion, care a avut loc pe data de 3 iunie curent [2005] în incinta bibliotecii publice “Onisifor Ghibu” din Chișinău, au participat istorici și personalități publice de etnie evreiască din Republica Moldova, reprezentanți ai presei, precum și alte persoane interesate de problema dată.

“Marii absenți (...) au fost **Mark Tkaciuk** – consilier prezidențial, **Victor Tvircun** ministrul Educației și Sportului, **Mircea Surdu** – (...) și chiar autorul cărții cu pricina – **Sergiu Nazaria**. Absența acestora, însă, a fost suplinită de prezența lui **Ion Coja** de la București, a lui **Teodor Magder**, **Șvabs Roif**, rabinul șef **Zalman Apelski**, **Ion Varta** – istoric, **Alexandru Moraru** – „autorul buclucaș” al cărții lui **S. Nazaria**, **Boris Vizer** – istoric, **Alexandru Memei** – istoric din Transnistria, **Vlad Pîslaru** – istoric, **Viorel Cibotaru** – reprezentant al societății civile.

“Discuțiile incandescente din cadrul simpozionului s-au axat pe întrebarea «a fost sau nu holocaust în Transnistria?».

“Amintirile celor care au supraviețuit evenimentelor din Transnistria din timpul războiului au transformat discuția într-o adevărată mascaradă stropită cu intervenții de prost gust și contre dure la adresa participanților. În urma unor replici de ambele părți, de cea a evreilor și de cea a istoricilor autohtoni, a ieșit la iveală adevărul despre

buclucașa carte a lui Nazaria sau, mai bine zis, despre deznodământul afacerii. **Alexandru Moraru**, care de ceva vreme scutură [cercetează] arhivele în căutarea documentelor ce ar descrie soarta evreilor în Transnistria, a elaborat un material nepărtinitor cu privire la acest subiect pentru a fi publicat. Astfel, *Asociația evreilor foști deținuți în lagărele de concentrare și ghetourile fasciste, în frunte cu Șvabs Roif, aflînd despre aceasta, i-a și propus un ajutor financiar pentru editarea unei cărți. În același timp, Asociația a mai conlucrat și cu Sergiu Nazaria, care în baza materialelor adunate de Alexandru Moraru și prezentate lui Șvabs Roif, prin tricare de documente a elaborat un cu totul alt conținut care a apărut în cartea buclucașă* (s.m.).

“În cadrul simpozionului Șvabs Roif a declarat într-un discurs contradictoriu și emoționat, îmbibat cu amintiri din timpurile prigoanei evreilor în Transnistria, că nu are nimic contra românilor și că, a fost salvat de la moarte chiar de către un căpitan român. El a mai declarat că, de fapt, nu popoarele sînt vinovate de genociduri, ci anumiți indivizi care nu au naționalitate. În final, însă, a ținut să precizeze că în Transnistria, totuși, a fost holocaust. Totodată, el nu a explicat cum au ajuns materialele lui Moraru la Nazaria și de ce a avut mai multă încredere în ultimul istoric și nu în primul. *Dedușiile singure la iveală dacă luăm în considerare faima lui Nazaria cu calitățile lui deosebite de fabricant al istoriei.* (s.m.)

“Fiind de acord cu părerile istoricilor că Antonescu a fost o figură istorică contradictorie și a avut o abordare diferită față de evrei, spre deosebire de cea a naziștilor germani, și că, *în acest sens, pe seama evreilor din Transnistria au avut de cîștigat averi enorme anume evreii din București, Șvabs Roif a ținut-o morțiș că în Transnistria a fost holocaust pentru că „l-am văzut cu ochii mei”.* Poziția acestuia a fost susținută de încă cîțiva evrei din preajmă, intervențiile cărora erau determinate mai mult de impresiile și trăirile personale fixate în perioada sovietică. (s.m.)

“Epilog

“Deși afacerea „Holocaustul evreilor în Moldova” pare să fi fost deconspirată în cadrul simpozionului, consecințele acesteia nu fac decît să alimenteze patologia tranziției moldovenești. Nu cred că Șvabs Roif și-ar fi dorit ca în Transnistria să fi fost un holocaust al evreilor, căci adevărul istoric nu poate fi măsluit pur și simplu prin impresii personale. *Noi ne solidarizăm cu evreii care au suferit în anii celui de-al doilea război mondial pentru că am avut aceeași soartă. De fapt, ei au suferit ceea ce am suferit și noi după venirea bolșevicilor în Basarabia.* [Corect ar fi fost: “De fapt noi suferisem înaintea lor, din 28 iunie 1940 până în iulie 1940, la Prima Ocupație, în timpul căreia mulți, prea mulți evrei au colaborat cu bolșevicii; apoi din aprilie 1944 până deunăzi - prin 1989 - a Doua Ocupație, lungă teribilă, distrugătoare” - adausul și îndreptarea mea, Paul Goma] *În acest sens apare chiar un paradox dacă încercăm a calcula care era proporția etnicilor evrei în aparatul represiv și de conducere al RSSM* (s.m.).

*“Chestiunea evreilor în Transnistria este una foarte sensibilă. Nimeni nu neagă prigoana evreilor în timpul celui de-al doilea război mondial la est de Nistru, dar aceste represii nu pot fi nicidecum numite **holocaust** (...) Acesta presupune o politică rasială a statului nazist de identificare a evreilor în baza elementul rasist (mărimea craniului, culoarea pielii) și nimicirea lor în masă prin camere de gazare sau ardere. Nici în Italia sau Spania fascistă și în fine în România antionesciană nu a fost dusă o astfel de politică. Din contra. Anume prin aceste țări evreii reușeau să scape cu viață prin fugă – prin porturile de la Lisabona, Palermo și ... Constanța. (s.m.)*

“Acest lucru este recunoscut nu doar de istoricii cu renume, dar și de comunitatea evreiască. Bunul simț și mintea lucidă nu ne permit, pur și simplu, să generalizăm și să extindem asupra Basarabiei amploarea acestui fenomen – holocaust. Faptul că Șvabs Roif a supraviețuit alături de alți camarazi evrei cu ajutorul unor soldați români (fie din compasiune, bani sau alte cauze) este un argument în plus că nu a fost holocaust în sensul clasic al cuvântului în dreapta [stânga] Nistrului. Nici un evreu nu a fost ars în Basarabia, iar represaliile care au avut loc s-au datorat nu politicii rasiste, ci mai degrabă a fost o răfuială socio-politică, deoarece se cunoaște la fel de bine care era situația socio-economică a evreilor și relațiile lor de colaborare cu forțele bolșevice [Corect ar fi fost: “în timpul Primei Ocupații: 28 iunie 1940-iulie 1941” - adausul meu, P.G.] (încleierea [lipirea] foilor volante antiromânești și probolșevice pe teritoriul Basarabiei. Care trebuia să fie atitudinea autorităților române pe timp de război în acest caz ?).(s. mele).

“Indiferent care ar fi interesele lui Șvabs Roif de a face publice unele informații despre soarta evreilor decedați în Transnistria, această dramă nu poate prevala, în manualele de istorie, asupra cruntei tragedii a românilor de la est de Prut după cel de-al doilea război mondial. (s.m.) Și să vezi că acest lucru nu se prea găsește în lucrările lui Sergiu Nazaria sau ale tovarășului său de condei Vasile Stati, oricât de lipsiți de naționalitate ar părea.

“Și asta este păcat!

“Gh. Marinescu”

Cum “al doilea război mondial” a început la 1 septembrie 1939, se poate include în el și Prima Ocupație a Basarabiei și a Bucovinei de Nord (28 iunie 1940-22 iunie 1941).

Credem însă că este vorba de sechelele pricinuite de teroarea bolșevism-rusismului în memoria basarabenilor (“mancurtizarea”?) - fie ca șabloane de tipul “Marele Război de Apărare a Patriei”, fie ca omisiuni ale unor evenimente de mare însemnătate - pentru adevăr.

Pe când un colocviu pe aceeași temă organizat pe malul drept al Prutului?

Sau așteaptă ai noștri ca brazilii să devină și ei... basarabeni ?

Mai curând au să intre în Uniunea Europeană - așa cum au intrat (cu lăutarii cu ochi albaștri după ei) în NATO, trași-împinși de americani și de israelieni, cărora le este nu doar indiferentă, ci chiar... benefică ne-desființarea Securității.

Mai au de așteptat dâmbovițenii până să se ridice pe două picioare.

Paul Goma

P.S.

(29 octombrie 2005)

De la articol la articol (cu șchiopătărilor inerente) Teșu Solomovici face progrese: dovadă că dacă vrea, este în stare să susțină un *dialog*, ceea ce, pe timpurile acestea constituie o raritate.

Primele impresii despre el: proaste. L-am cunoscut - indirect - prin prestația de acum câțiva ani când I. Coja anunțase că va scoate el volumul **Situația evreilor din România 1939-1941** - cel pe care A. Buzura, în 1994, după ce îl tipărise, îl distrusese la presiunile Comunității evreiești. Consultat, Teșu Solomovici spusese - citez din memorie:

‘Comunitatea nu are legătură cu distrugerea volumului, oricum, documentele acelea sunt insuportabil de antisemite’. Așa deci: *documentele* sunt insuportabil de antisemite, nu, Doamne ferește și *faptele* evreilor, insuportabil de antiromânești!;

Al doilea moment: când a apărut **Săptămâna Roșie** la Vremea. Pe la stand a trecut și Teșu Solomovici. A citit textul de pe coperta a IV-a și a spus, în direcția editorilor:

«Grijă mare! Grijă mare! Ordonanța, ordonanța!»

Să fi fost îngrijorare pentru soarta autorului și a editurii - din cauza “Ordonanței”?; amenințare: cu Ordonanța...? Mister.

Spuneam că Teșu Solomovici a făcut progrese considerabile în dialogul angajat. De pildă când a admis, la începutul articolului că, în Săptămâna Roșie din iunie-iulie 1940 evreii atacaseră coloanele de refugiați - astfel: “comportamentul *neonorabil* (s.m.) al evreilor față de soldații români”...

Nu-l lasă inima să accepte întregul adevăr al documentelor: relativizează, edulcorează faptele, fiindcă nu “neonorabil” fusese comportamentul, ci *criminal*. Pe de altă parte “toaletează”, reducând conflictul româno-evreiesc din 1940 la *soldații români* și la *evreii locali*. Or eu, prin documentele produse vorbesc în primul rând despre *agresiunile evreilor asupra civililor*: adulți, adolescenți, *copii*, până ieri colegi de școală și prieteni cu evreii, azi bătuți, scuipați, pișați de cei de vârsta lor, acuzați de “fașism”, de “regalism”, de “legionarism”.

I-i nespuse de greu să admită că etnia evreiască din Basarabia și din Bucovina de Nord, *în majoritatea ei* a colaborat cu dușmanul neamului nostru, rusul, astfel trădându-și patria, România. Ne cere și el să nu folosim “evrei”, ci “unii evrei”, însă ei înșiși, pe urmele lui Wiesel nu spun: “unii români (au ucis)”, ci urlă isteric, cu stropi: «Românii au ucis!».

Teșu Solomovici pune și el la îndoială *memoria* mea. Tertipul cu “memoria lui Goma” este răs-folosit de holocaustologi, ei nu-mi recunosc dreptul și capacitatea de a fi *purtătorul memoriei părinților, a bunicilor, a strămoșilor*; dacă momentul cutare, prin vârstă, nu-l puteam memoriza, mai apoi, auzindu-l povestit, mi l-am făcut al meu.

Ca răspuns și la relativizarea: “unii evrei”: în cătunul nostru, Mana, Orhei, la 13 ianuarie 1941, echipa enkavediștilor veniți să-l aresteze pe tata, era, nu condusă, ci ghidată (ca știutor de românește) de un evreu; înainte de a-l ridica, l-a silit pe tata, învățător basarabean din generația Haret, să scoată în curte cărțile “burgheze, scrise cu litere regaliste” (latine) și să le dea foc; la Orhei, tata a fost anchetat de enkavediști evrei - ei cunoșteau limba română; comandant era G. Goldenberg; în locul tatei, director al școlii a fost numit evreul Samson - contabil... Dar la scara întregii Basarabii și la a Bucovinei de Nord? Colaboraționiști s-au găsit destui și dintre români, ucraineni, bulgari, ruși, însă aceia erau socotiți puțin capabili, apoi o făceau din oportunism, din frică, din interes material - spre deosebire de evrei: ei credeau în comunism - doar ei îl inventaseră.

Oricâte progrese a făcut Teșu Solomovici pe calea adevărului istoric, nu a putut accepta adevărul documentelor: nu doar “comportamentul neonorabil” al evreilor în timpul Retragerii (“Săptămâna Roșie”) a făcut să se adune, să se coacă în sufletul refugiaților - de la uimirea față de “ingratitudea” evreilor, față de străinismul lor, față de ura-de-român, față de inimaginabila agresivitate a lor, mergînd până la crimă - gânduri, chiar juruințe de *răzbunare*. Ci mai ales *comportamentul lor din perioada Primei Ocupații (28 iunie 1940-22 iunie 1941)*, un an întreg în care “evrei” au activat nemijlocit, cu zel, cu fanatism în toate sectoarele: administrație, învățământ, economie, cultură, în lupta împotriva misticismului - și, vai : în NKVD.

Este inutil ca T. S. să obiecteze : în România ocupată, nu evreii erau în vârful piramidei - adevărat, dar ce adevăr-adevărat poartă această arguție de avocat de Buhuși? Că Gheorghiu-Dej era șeful, nu Ana Pauker? Ei și? Dej era șeful României Ocupate - nu “omul lui Stalin”, supraveghetorul și al țării cu tot cu șef; că Bodnăraș fusese parașutat înaintea aceleiași? Ei și? Prin

“Tovarășa Ana” și nu prin Bodnăraș decidea Stalin soarta României; că ministru de interne era Teohari (ziceam că nu era evreu) - ei, și?, Teroarea era condusă de emisarii lui Stalin: Bodnarenko, Nikonov, Nikolski *i drughie*...

Tot așa în Basarabia-Bucovina ocupate: în posturile importante erau numiți ruși - însă în cele *determinante*: evrei. Ce importanță că NKVD-ul de la Chișinău avea un frunte un rus (sau un ucrainean)? Anchetatorii care știau românește, deci făceau dosarele fruntașilor basarabeni arestați - cu “dovezi” din presă, cu citate din volume publicate - erau evrei: Ștain, Șteineman, Levin, Șatkih, Israilov...

Teșu Solomovici mai are progrese de făcut : îi propun să umple el golul (istoric!) al perioadei Primei Ocupații, 1940-1941, ca unul cu acces la arhivele NKVD. Îl rog să ne furnizeze numele evreilor (ilustrați mai apoi, în Teritoriile Ocupate, după 23 august 44 în România ocupată) a celor care, după 28 iunie 1940 au alergat peste Prut și s-au pus în slujba bolșevicilor. Să ne explice el cu ce se ocupau, la Chișinău, Perahim, Sorin Toma, Mișa Oigenstein și Bela Iosovici, viitorii părinți ai fraților Oișteanu. Și - și mai-cine? Și mai-câți din cei 150.000?

Îi mai propun: să stabilească el adevărul-istoric în privința evreilor avînd mâinile pline de sânge ca rezultat al “devotamentului lor față de Uniunea Sovietică și față de Stalin”: să fi rămas ei pe loc, după 1 iulie 1941, la retragerea sovieticilor? Pe ei să-i fi masacrat românii? Firește, nu. Oricât de mare fusese graba retragerii, prețioasele “cadre” nu fuseseră abandonate - ci *evacuate*, în relativă ordine. Chiar și dinamitorii - cei din echipele care distruseseră poduri, tunele, uzine electrice, biserici, școli - ba chiar și clădiri ale băncilor! - fuseseră evacuați fără pierderi. Abandonați au fost evreii care nu colaboraseră într-atât cu bolșevicii - sau deloc - pentru a merita protecție, ei au fost de regulă victime ale românilor, *dacă fuseseră prinși cu arma în mână*.

Iar românii, chiar militari executînd un ordin militar au fost arestați începînd din 1945, judecați, condamnați, mulți executați - *acum o jumătate de secol*.

Până deunăzi “holocaustologii” (îl radiez pe T.S. din rîn-durile lor) nici nu voiau să audă despre o “Săptămână Roșie”, cu atît mai puțin de Anul Negru: 1940-1941, an de ocupație feroce, ucigașă. După modelul Sorin Toma săreau cu “amintirile” de la Galați, iunie 1940, drept în vara 1941, la Zaporojie! Spre deosebire de ei Teșu Solomovici a făcut câțiva pași în direcția adevărului;

- Vorbînd despre securiștii evrei, T.S. argumentează: în 1977

când eram hărțuit de Securitate nu mai existau evrei în Aparat... Ba da, existau, însă nu despre *asta* era vorba, ci despre amănuntul: “hărțuit de securitate” fusesem nu doar în 1977, ci de la înființarea ei, în 1947, când existau cu sutele, cu miile - și el, care pretinde a-mi fi citit cărțile, ignoră ce scrisesem...;

- Vorbind despre campania de exmatriculări consecutivă Revoluției Maghiare (nu-i spune pe nume, ci: “treburi ungarești”), în “Echipa de demolatori” - noi îi ziceam: “Echipa Morții” - îi numește pe Petre Gheorghe, pe Ștefan Cruceru, însă *evită să-i pomenească pe Trofin și pe Ion Iliescu* - oare de ce?, doar Iliescu nu mai este “președintele țării”! ; îl arată cu degetul pe “profesorul denunțator Ion Coteanu”, dar nu spune că acela (basarabean de-al meu, din Orhei, ticălosul!) după război fusese expulzat din Franța, ca spion sovietic, dimpreună cu Mariana și Mihai Șora, cu doctorul Herskowitz, tatăl lui Alain Paruit; nu amintește nici de principalii “profesori denunțatori” (ba chiar acuzatori în “procesul” meu din iunie 1956, Iorgu Iordan, Al. Graur, L. Tismăneanu, Radu Florian - ei îmi cereau capul - noroc că mi-l apăra... Mișa Novicov!);

- În finalul (acestui episod) o întrebare: După modelul “Drepti între popoare” (ne-evrei onorați pentru că apăraseră, ascuseseră, favorizaseră trecerea din Ungaria în România, uneori cu prețul vieții, a unor evrei prizonieri) vor fi existând și evrei care îi apăraseră pe români, în Săptămâna Roșie?, în Anul Roșu (1940-1941)?, în Deceniile Roșii (1944-1965)? Care este numele lor și pentru care fapte-bune sunt cinstiți?

P.P.S. Să fie asigurat Teșu Solomovici: nu sunt sadic, deci nu-l arunc în “cușca cu lei” a Comunității evreiești.

Cât despre “violența verbului polemic”, într-adevăr, sunt vehement, însă el, ca frecventator al facultății de filologie, știe: *polemikos* = dispută aspră, război. Mă războiesc prin cuvinte - pe care mă străduiesc a le păstra în limita adevărului, chiar dacă uneori tonul... nu face muzica.

Paul Goma

XXI

A F I ‘ANTISEMIT’
(dosarul - incomplet - al procesului pentru calomnie)

Paris, 11 noiembrie 2005

Am anunțat că voi da în judecată persoane, grupuri, asociații pentru *calomnie* și pentru *denunț calomnios*, vinovate de a-mi fi adus acuzația de “antisemitism”.

Cunoscuți, prieteni, neprieteni se întreabă, mă întreabă: întru cât termenul “antisemit” ar fi injurios?

Răspund: “antisemit” a devenit *injurios* în momentul în care, dintr-un termen inexact, fals, mincinos s-a transformat în stea-galbenă lipită cu scuipat pe fruntea unor evrei normali - ca muzicianul Daniel Barenboim, ca istoricul Esther Benbassa - de către anormalii lor consângeni; a devenit *infamant* de când, în gura, anormalilor evrei, “antisemit” semnifică: *ne-om, anti-om*.

I.

- Termenul “anti-semitism” presupune dispreț, ură, ostilitate *față de semiți* - nu față de iudei, de evrei, altfel ar suna: *anti-iudaism, antievreism*. În eseu **Săptămâna Roșie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii**, pag. 20, Ed. Vremea, 2004 scriam:

“(...) analfabetizatorii de ei [ei fiind bravii “vânători de antisemiți”] nu țin seama, pentru început, de falsitatea, de idiotenia termenului «antisemit», când semiți (de la Sem) sunt și maltezii și berberii și arabii și, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii, dragi tovarăși de alte naționalități!”

În continuare (la pag. 262), repetam ceea ce știe toată lumea: termenul *Antisemitismus* fusese inventat în 1879 de germanul Wilhelm Marr, pentru a înlocui “anti-iudasim”. Evreii l-au socotit mult mai cuprinzător (sute de milioane în loc de câteva milioane) și prin repetare l-au impus - deși este fals, pentru că:

- nu toți semiții sunt evrei;

- nu toți evreii sunt semiți - după Koestler, cei din Rusia, din Galiția, apoi din România de nord și de est (coboriți în secolul al XIX-lea din Rusia), ar fi de neam türk.

Însă chiar așa textul meu a fost contrafăcut-falsificat prin... inversare de ° *AL. FLORIAN* în “Raportul despre antisemitism” astfel: “Paul Goma nu ia în seamă (în loc de “ei” [evreii, “vânători de antisemiți”] nu iau în seamă” - nota mea, P.G.) falsitatea, idiotenia termenului «antisemit»...” și instalată pe internet ca atare, vezi: www.romanjewish.org.ro/index_fcer2_01.html-42.

II.

Termenul “antisemit” nu este unul indiferent - ci cu atât mai nociv, mai prejudiciabil cu cât, am mai spus: este *neadevărat*.

Mă simt atacat-amenințat (nu ofensat: nu mă poate ofensa o expectorație de tipul: «Tuberculosule!» - murdărit, da):

- pentru că acest termen a ajuns să fie, nu doar un calificativ depreciativ ca hoț, mincinos, necinstit, laș, criminal etc..., ci unul *infamant* și *amenințător* - dealtfel este îngemănat în discursul anti-antisemiților cu: “Ordonanța de Urgență cutare...”;

- pentru că a ajuns să se statornicească această inadmisibilă, mizerabilă obișnuință: acuzatorii nu se simt obligați să dovedească acuzația de “antisemitism”, epitetul fiind bun-la-toate și pentru tot. Începînd de la 23 august 1944, dacă cineva îi spunea unui mincinos că este mincinos, unui necinstit că este necinstit, dacă mincinosul-necinstitul era evreu sau ungur, imprudentul ne-ungur, ne-evreu era condamnat pentru “ură de rasă” și băgat în închisoare; anchetatorii-procurorii fabricau dosare din care “reieșea” că “banditul” rostise: “boanghenă”, “jidane”. Și degeaba protesta nefericitul, jurîndu-se că zisese doar: “hoțule!” sau “mincinosule!”, securistul fusese instruit de tovarășii sovietici să aplice “doctrina posibilitaționistă”: «N-ai zis, dar ai fi putut zice, noi luăm măsuri preventive...» (ca “războiul nuclear preventiv” imaginat de Rumsfeld-Wolfowitz).

În virtutea acestui *supradrept-autodecernat* oricine poate face rău oricui (pentru orice: un conflict de serviciu, unul sentimental, de concurență, de incompatibilitate de caracter, de simplă invidie), nu pe cale normală, civilizată, prin dialog, prin discuție în contradictoriu - nu: ci prin aruncarea anatemei: «*Antisemitule!*» Or după linșaj, după execuție sumară, fără judecată, în spațiul carpato-danubian este necunoscută contestația, cererea ca acuzatorul să probeze afirmația - nu doar calomnioasă, ci am mai spus: *infamantă* și de-a dreptul criminală - de “antisemitism”.

Fiindcă cei arătați de mine drept calomniatori sunt oameni de condei, dovezile: *scrisul* însuși. De ani de zile sunt acuzat că scrierile mele sunt “antisemite” (de către ° *ED. REICHMAN*, ° *I. PETRAN*, ° *A. PARUIT*, ° *A. MIRODAN*, ° *I. CHIVA*) însă niciodată acuzatorii nu au produs *citate netrunchiate, nefalsificate* din care să reiasă ostilitatea, disprețul, ura autorului față de evrei. De pildă:

° *R. IOANID* (*Observator cultural* 15-21 iulie 2003): rezumă (sic) ceea ce vrea să prezinte ca... autentic în scrierile mele: “Problema lui Goma începe cînd încearca sa explice cauzele Holocaustului din Romania ca fiind generate de victi-

mele evreiești ale acestuia. (...) principalele ținte ale lui Goma (...) sînt evreii ca părtași la crimele comuniștilor în timpul verii lui 1940. Dacă cineva vrea să înțeleagă cauzele Holocaustului din România, trebuie, după părerea lui Goma, să înceapă cu crimele comise de evrei în Basarabia și Bucovina de Nord, cînd România a pierdut cele doua regiuni în fața [corect: ocupate de...] Uniunii Sovietice (...). Goma este un caz clasic a ceea ce Michael Shafir numește «negationism deviant» (deflective negationism), *un caz în care se deturnezează vina de la faptasi la victime*". Și: "*Goma se luptă din greu cu o dilemă comună antisemiților români*". Și încă: "*...teoria lui Goma reprezintă exact pretextul folosit de Ion Antonescu și de propaganda regimului său pentru începerea Holocaustului din România, și anume ca zeci de mii de evrei au fost executați și peste o sută de mii deportați pentru că erau așa-ziși bolșevici în masa care au primit cu brațele deschise trupele sovietice din 1941*» [aici, cu bună știință, R.I. falsifică adevărul istoric, scriind: "1941" - în loc de "1940"]. Și: Paul Goma îl disprețuiește cu deosebită feroare pe *Elie Wiesel pentru că ar fi declarat la televiziunea franceză, în anii '80, că a fost deportat din Sighet în aprilie 1944 de jandarmii români (deportările de la Sighet la Auschwitz au fost executate de jandarmi unguri sub jurisdicție ungara)*. L-am întrebat recent pe Elie Wiesel dacă un asemenea lucru s-a întimplat (...). *Mi-a răspuns că bineînțeles că nu, că a descris exact episodul în romanul său, Noaptea.*» [s. mea și observațiile: a) nu "ar fi declarat" ci: **a declarat**; b) nu era vorba de vreo ficțiune, ci de prestația la televiziunea franceză - în urma căreia Eugène Ionesco, prietenul său i-a reproșat falsificarea istoriei-geografiei]. Și: "Paul Goma este încă o dovadă vie că *antisemitismul din cultura română contemporană*" (...) "*Goma aparține curentului dominant antisemit al intelectualității române* [subl. mea. P.G.] care nu neagă Holocaustul, dar scoate în evidență, în schimb, vina colectivă a evreilor". Și: "Dupa cum a scris recent Alexandru Florian, Goma nu numai că reia sloganurile negaționiștilor realizînd o nouă apropiere de mesajul lui Vadim [Tudor], ci ajunge să preia și teme ale antisemitismului actual, *cel al fundamentalismului islamic* [de ce nu al nazismului? - întrebarea mea, P.G.], incriminîndu-i pe israelieni drept criminalii palestinienilor". Și: "E foarte grăitor că același guvern român care, în sfîrșit, în eforturile sale de a se integra în NATO și în UE, a încercat să se opună tendințelor de a-l reabilita pe Antonescu și guvernul său, a sprijinit financiar (cu sau fără permisiunea autorului) publicarea *cărții antisemite a lui Paul Goma* (s.m. P.G.) care le invinuieste pe victime pentru soarta lor tragică. (...) De fapt, Paul Goma *și-a asumat doar o parte a trecutului, pe care a distorsio-*

nat-o grav, împrăștiind astfel ura” (sublinierile îmi aparțin, P.G.)

A întâlnit cineva un citat din textele mele, sub pana rezumatorului abuziv R. Ioanid? Monologul său acuzator, fără probe, a devenit referință, Evanghelie, scutind pe alții de a citi.

Printre necititorii-de-profesie - dar de-profesie-acuzatori:

°*MICHAEL SHAFIR* (în volumul “Între negare și trivializare... 2002, Polirom): “Cum lucrarea mi-a parvenit foarte recent și mult după ce acest studiu fusese încheiat [cel din care citez, n. m.], nu voi intra în polemică cu Paul Goma. Dar și o parcurgere superficială a lucrării sale arată că Goma nu cunoaște sau nu vrea să ia cunoștință de unele documente care i-ar arăta că *cea mai mare parte a demonstrațiilor sale se bazează pe falsificări ale comandanților armatei române în retragere.*” (subl. mea, P.G.) Totodată, *M. SHAFIR*, în calitate de coautor al “Raportului Iliescu-Wiesel” (împreună cu R. IOANID, *AL. FLORIAN*, *M.D. GHEORGHIU*), scrie, după lecturile tovarășilor săi: “Influențele exilului: În scrierile a trei figuri importante ale exilului românesc se găsesc formule care intră în tipologia comparațiilor trivializante. Este vorba de *PAUL GOMA* (s. m.), Monica Lovinescu și Dorin Tudoran. Paul Goma, (...) a scris în ultimii ani mai multe texte în care reclamă recunoașterea Holocaustului roșu împotriva poporului român, comis și cu contribuția evreilor. Ideea de bază a ultimei sale cărți, *Săptămâna roșie*, reeditată și foarte mediatizată în România [de către R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, M.D. Gheorghiu... - nota mea, P.G.], este următoarea: Holocaustul roșu pus la cale și de ei [de evrei] a început pentru noi, românii, cu un an mai devreme decât al lor: la 28 iunie 1940 și nu s-a încheiat nici azi. Goma susține că, după cedarea Basarabiei și [a] Bucovinei de Nord Uniunii Sovietice, evreii, adulți dar și copii, au comis, cu ordin de la sovietici, dar și din ură de rasă, ură de român, nenumărate acte de agresiune și umilire împotriva Armatei române. Astfel de acte au venit dinspre aproape toți evreii aflați în Basarabia și în Bucovina de Nord în acea Săptămâna Roșie, înspre toți românii (p. 171). Goma recunoaște, explicit și repetat, responsabilitatea României și culpa comunității pentru abominabilul pogrom de la Iași, pentru deportările în Transnistria (p. 20, 240, 248, 319), dar afirmă că atrocitățile au fost exclusiv rezultatul răzbunării, în condiții de război, pentru crimele comise de evrei (p. 18, 21, 190). Aceasta ar fi explicația, adevărul interzis vreme de o jumătate de secol (p. 256) pentru reacția violentă a românilor, și nu politica regimului Antonescu, despre care Goma nu pomeneste, sau antisemitismul din România, a cărui existență o neagă [cum o neagă: prin ne-po-menire? - nota mea, P.G.]. Exilatul român cere veșnică

recunoștință pentru Antonescu, Mareșalul dezrobitor (p. 244). Aproape la fiecare pagină, Goma glosează pe tema culpei evreilor, care ar fi adus comunismul (mai multe pagini sunt umplute cu liste de evrei comuniști), ar fi monopolizat suferința, făcând din contabilitatea cadavrelor o afacere (p. 10, 115, 183-199) și ar fi comis crime care au întunecat-însângerat întreg secolul al 20-lea. Scriitorul român cere condamnarea evreilor, acești călăi nepedepsiți (p. 186-187), prin organizarea unui Nürnberg II (p. 95, 170, 217, 274). Așa cum se poate observa, *cartea lui Goma ilustrează toate formele de trivializare prin comparație (accentul căzînd pe comparația deflectivă). Pe ansamblu însă aceasta este mai mult decât atât: constituie o veritabilă sinteză a negaționismului și antisemitismului, cum rar se poate găsi în literatura de limba română* (s. m. P.G.). Pe de altă parte, trebuie spus că Paul Goma se remarcă prin radicalitate, nu prin originalitate. În diferite combinații, idei similare au circulat și înainte în mediile de dreapta din România și exil.”

°VASILE GÂRNET: (*Contrafort*, 7-8 2003). Semnînd “Vasgar”, poetul de la Chișinău este reprezentativ pentru căprarii culturale pentru care ordinele unui sergent (R. IOANID) se execută, nu se discută: “Cartea lui Goma n-a fost aproape deloc recenzată la Chișinău, unde nici nu prea este de găsit. Din comentariul găzduit acum de Observator cultural [semnat de °R. IOANID, n.m. P.G.] cartea lui Goma iese destul de prost: fisurată, deficientă grav la capitolul documentare, *purtătoare de stereotipuri antisemite, vulgar-violentă la adresa multor personalități ale culturii române contemporane*” (subl. mea și observația: o carte pe care nu ai citit-o - dacă “nu se prea găsește” - este... așa cum a ordonat tovarăș’ leitinant, cel care a citit pentru noi...- P.G.);

°A. OIȘTEANU (22, din 28 ian.-14 febr. 2005) (...) “*Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, **Săptămîna roșie sau Basarabia și evreii** (Editura Vremea XXI, București, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulțumește să fie, ca alții, negaționist. El admite Holocaustul din România, dar îl motivează, îl justifică. O teorie atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege*”. (sublinierea îmi aparține, P.G.);

°DAN PAVEL (în *Ziua*, unde este editorialist): “(...) în: «Să învățăm de la evrei?», (...) Goma ataca la gramadă și pe nedrept o serie de persoane, inclusiv pe mine. (...) Peste simbolul luptătorului anticomunist și apărătorului drepturilor omului din trecut se suprapunea imaginea lui Goma din prezent, *în campania sa violentă împotriva evreilor și în monstruoasele sale interpretări ale Americii, a celor care și-au mărturisit convingerile cu privire la Holocaust sau care și-au manifestat convingerea că în atacarea*

SUA de către teroriști dreptatea nu poate sta de partea atacatorilor criminali” (subl. m. - apăsată, vezi citatul următor, P.G.). Și: (tot în *Ziua*): “Goma are însa un merit, *atacându-mă m-a silit să-l citesc. Are dreptate să mă includă între "necititorii" săi, știe ca dacă studiez cu atenție ceea ce a scris voi spune adevărul*” (subliniere și întrebare: dacă nu citise textele mele până în acel moment, cu ce drept le atacase? Răspuns: cu dreptul românului-necititor de a ataca ce nu cunoaște - P.G.);

°GABRIEL ANDREESCU: (*Timpul* nr. 3 2005 (...)) “Goma redevenise ‘un caz’ o dată cu apariția *celor două texte* ‘Săptămâna Roșie 28 iunie-3 iulie 1940’ *și* (sublinierea îmi aparține) ‘Basarabia și Evreii’ *în care teoretizează într-o manieră foarte personală evenimentele din Transnistria* (re-subl. mea și trimiterea la “Transnistria” lui Laszlo) în timpul celui de al doilea război mondial”.(...) “*cărțile* lui Goma: “Săptămâna Roșie” *și* (subl. mea, P.G.) “Basarabia și evreii”. Încă o dată: este vorba de o singură carte, “și” a înlocuit “sau” - deci nu numai că nu a citit... cărțile (sic), dar nu (le-)a văzut nici coperta...;

°LASZLO A.: (E Leonardo 2,3,4) “Da, Goma într-adevăr se pronunță frecvent despre Transnistria [Lazlo crede că “Transnistria” este... Basarabia, văzută dinspre Ucraina], dar *pasa antisemită în care a eșuat* (...) *S-a găsit el, de la Paris, să-l elogieze, acum, pe Antonescu la unison cu Vadimică! Rușine să-i fie!* (subl. mele, P.G.); “Dar în ultimii ani *partizanatul antisemit al lui P.G.* a prins contur tot mai consistent”. (...) “Cea mai scandalooasă minciună (...) *preluarea logicii globaliste și a limbii de lemn din propaganda antonesciană* (...) *Paul Goma ne readuce sub priviri toată nemernicia criminală a fascismului românesc* [...] atât prin stilul cât și prin ideile antisemite violente pe care le profesează (...) Paul Goma pare a fi clona lui C.V. Tudor”. (subl. mele, P. G) “Eu, ca scriitor, aleg să mă transpun în pielea evreilor persecutați de Antonescu decât în pielea basarabenilor...” “Singura posibilitate de a descrie onest o circumstanță istorică [este] din perspectiva victimei”...;

°PECICAN O. (E Leonardo, 4, 5): “Concluzia cu privire la *antisemitismul lui Goma* provine dinspre generalizările operate de autor în pagină” “La o privire atentă, deci, «antisemitismul» lui Paul Goma se dovedește mai curând o pripeală logică”. “Va trebui, deci, să ne obișnuim cu imaginea unui Goma luptător pentru drepturile omului, însă în același timp antisemit? (...) Dacă va trebui să ne obișnuim cu acest fel de Goma (sic!), fără îndoială că o vom face” “(...) *pasajele cu zăngănit antisemit* din romanul Basarabia sunt mărturia unei inabilități scriitoricești sau a unui crez antisemit propriu-zis” (subl. îmi aparțin - P.G.).

°TOTOK W.: “Cel mai concludent exemplu este fostul disident anticomunist Paul Goma, care, într-un exces de zel polemic, s-a alăturat revizioniştilor, devenind astfel, probabil fără să fi vrut, obiectul de adorație al *extremiştilor naţionalişti*”; “La Goma, motorul ideologic al contestării Raportului este anti-comunismul visceral *combinat cu resentimente antievreieşti şi frustrări personale*.” (subl. mele, P.G) (Receptarea Raportului final al Comisiei Wiesel în presa română şi germană, în “Timpul”, nr. iulie-august 2005, pp. 12-14.)

Printre acuzatorii orbi - care nu au citit textele mele şi nu se sinchisesc de legea nescrisă, dar capitală a *citatului* :

°NICOLAE MANOLESCU: “*Textul cu pricina are pasaje cu caracter antisemit (...) Problema noastră era că în revista Uniunii a aparut un text pe care noi l-am considerat antisemit şi, din pacate, nu e discutabil, chiar aşa este*” (s.m. P.G.);

°H. GÂRBEA : «Dacă ei [membrii Comunităţii Evreilor] s-au sesizat, înseamnă ca afirmaţiile sunt grave»:

°AL. FLORIAN: “Caracterizările negative, profund triviale la adresa evreilor, adevărate şarje de antisemitism interbelic, abundă în *cele 2 articole* [“cele două articole”: eseul Săptămâna Roşie a fost publicat în două numere...] din revista de la Tîrgu-Mureş. Paul Goma nu numai că reia sloganurile negaţioniştilor, realizînd o nouă apropiere de mesajul lui Vadim, dar ajunge să preia şi *teme din antisemitismul actual, cel al fundamentalismului islamic, incriminînd pe israelieni drept criminalii palestinienilor...* Textul lui Paul Goma aparţine, prin mesaj şi expresie, *antisemitismului radical*”.

În “Antisemitism şi politică”, publicat în 2003 pe site-ul Federaţiei Comunităţilor Evreieşti, la adresa: http://www.romanianjewish.org/ro/index_fcer2_01.html, acelaşi °AL. FLORIAN° scrie : “Antisemitismul dur pe care îl reprezintă în politica PRM şi C.V.Tudor, aveam să îl regăsim în *antisemitismul cultural al lui Paul Goma* (subl. m., P.G.). (...) *publică în două numere din revista Vatra un text de un antisemitism tot atât de feroce, plin de ură ca şi discursurile vadimiste*” (s.m. P.G.). Ca demn fiu al nedemnului politruk de la Universitatea Bucureşti Radu Florian, AL. FLORIAN a învăţat în familie să atace, nu doar “duşmanul” (aici: autorul de texte), ci şi pe “favorizatori” (conducători de reviste, de edituri): “Desigur, s-ar putea face comentarii privind patronii revistei. Ea este o revista de cultura, editată de Uniunea Scriitorilor, dar şi de Consiliul judeţean Mureş cu sprijinul Ministerului Culturii şi Cultelor. Cu alte cuvinte, instituţii ale statului şi o asociaţie profesională girează, fie şi de la distanţă, mesaje ce contravin flagrant Ordonanţei de urgenţă privind com-

baterea antisemitismului, a negării Holocaustului sau promovarea cultului persoanelor condamnate pentru crime împotriva umanității. Probabil ca răspunsul cel mai la îndemână ar fi, în această situație, ca numai autorul este răspunzător de ideile, opiniile sau mesajele comunicate. În fapt, însă, un text nu vede lumina tiparului fără asentimentul conducerii oricărei edituri sau publicații. (...) *Vatra a publicat un text puternic antisemit* (...) Mesajele lui Goma din acest articol fluviu se regăsesc și în romanul sau *Basarabia*, publicat în acest an la București de Editura Jurnalul literar. *Fragmente (...) inclusiv cele cu conotații antisemite* (subl. m. P.G.) au fost preluate în suplimentul *Aldine* (...) din 5 octombrie 2002. (...) nu pot să nu remarc *maniera asemănătoare la Vadim și la Goma în care relatează despre Elie Wiesel* (...) autorul (...) *afla cauza pogromurilor împotriva evreilor, la care s-a dat regimul Antonescu, în așa zisele crime ale evreilor din Basarabia împotriva armatei române, o dată cu retragerea administrației românești în iunie 1940*. (subl. mele, P.G.).

Altfel, *necitirea textelor condamnate* a devenit lege a holocaustologilor:

- în cazul unor instituții, asociații: Uniunea Scriitorilor, Comunitatea Evreilor, ele dau verdicte ("antisemitism"), crezându-se scutite de obligația de a le argumenta; prima se descarcă prin "numeroasele plângeri" din partea ambasadelor Israelului și a USA, a doua se spală pe mâini, divulgând numele informatorului °HENRY ZALIS:

- "Realitatea evreiască", Nr. 236 (1036), 1-15 septembrie 2005, sub titlul "Luări de poziție legate de manifestări antisemite în România"; "Deși exista o legislație (Ordonanța de urgență nr. 31 din 28 martie 2002 și o hotărâre a C.N.A.) care condamnă manifestările fasciste, rasiste și xenofobe și popularizarea lor, din păcate, ele își găsesc locul în continuare în presa, audiovizual sau în broșuri care se vând pe tarabe. (...) În ultimul număr (6-7) al «Vietii Românești», (...) *asupra caruia ne-a atras atenția criticul literar HENRY ZALIS* (subl. m., P.G.), a fost publicată prima parte a "Jurnalului" scriitorului Paul Goma (1-16 ianuarie 2005). *Textul cuprinde atacuri vehemente împotriva intelectualilor evrei și membrilor Comisiei «Wiesel» care au redactat Raportul despre Holocaustul din România, împotriva faptelor și argumentelor care susțin existența Holocaustului românesc cuprinse în acest document, negându-se veridicitatea lor, critici împotriva Israelului și a politicii duse de statul evreu.*" (subl. mea, P.G.)

Aceeași publicație, Nr. 238-239 / 1-31 octombrie 2005, sub semnătura : Boris Marian scrie: "Observatorul cultural, din 15-21 sept., oferă un editorial semnat de Carmen Mușat, în care *opinii-*

le lui Paul Goma din Jurnalul publicat fragmentar în "Viața Românească" sunt judicios evaluate drept antisemite și negaționiste (subl. mea - P.G.) (...) Regretabilă este și "solidaritatea" de care s-a bucurat fostul redactor-șef adjunct de la "Viața Românească", o revistă de mare tradiție culturală, la care au colaborat numeroși scriitori evrei. Despre Mihail Sebastian scrie Cristian Cercel. Ce ar fi spus Sebastian, "evreul de la Dunăre", citind acuzațiile lansate de Paul Goma? Se pare că unele vicii renasc periodic în contexte diferite. (subl. m. P.G.)

- Comunicatul Uniunii Scriitorilor) din 31 august a.c.;
 “/în/ *Viața românească* nr. 6-7 (...) a fost permisă de către redacție *apariția unui text cu conținut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma*” (sublinierea mea, P.G.);

- Comunicatul din 6 septembrie a.c. : “apariția (...) unui *text cu caracter antisemit*” (...) “care a generat vii proteste”;

- “În sedința din 8 septembrie 2005, Comitetul Director (...) a luat în discuție numeroase aspecte curente ale activității acestei organizații. Printre ele s-a aflat și situația creată de apariția în revista *Viața românească*, nr. 6-7 din 2005 a *unui text cu caracter antisemit* (subl. mea, P.G.)”;

În ce constă “antisemitismul” textului? Răspunsul îl deține °N. MANOLESCU (și ai săi: °H. GÂRBEA, °M. MIHĂIEȘ, °MARTA PETREU, °G. DIMISIANU, °AL. CISTELECAN, °R.F. ALEXANDRU, °G. BĂLĂIȚĂ, °DOINA CETEA). Dar nu-l divulgă.

- “probele de antisemitism” aduse de acuzatori sunt penibile, nedemne de a fi luate în seamă, nici măcar umoristice (°I. BUDUCA le găsește în faptul că Goma scrie: “evreii” articulat, în loc să scrie: “unii evrei” - uitînd că Elie Wiesel rostise: «Românii au ucis!», atunci când a vorbit despre... evreii din Transilvania de Nord, ocupată de unguri; o altă lumină a lumii - tot scriitor!, altfel director imaginist-șef, și el - numără... “cuvântul «evreu»” în textul... integral al Jurnalului meu aflat pe internet, găsește 126, de unde concluzia: *autorul este antisemit!*);

- probele nu sunt considerate necesare, din moment ce se folosește impersonalul se - numit și: “zvonisticul” iată:

°MIHAI DINU GHEORGHIU (Observator cultural, Nr. 183 26 aug.- 1 sept. 2003): (...)“Paul Goma a publicat în mai multe rinduri și în mai multe locuri, de exemplu în *Vatra*, revista macar în principiu onorabilă, *texte autobiografice cu caracter antisemit și negaționist, care în alte țări (între ele, cea în care este el însuși rezident) intra sub incidența legii*”; “Rinocerizarea lui Paul Goma privește istoria dizidentei românești și ea s-a produs sub influen-

ta emigratiei nationaliste, care i-a stimulat resentimentele. *Goma, cindva denuntat ca evreu si rus ("Efremovici"), si-a descoperit o vocatie de antisemit prin care se aliniaza cu fostii sai persecutori, care-l asteapta acum nerabdatori sa revina in patrie*" (s. m., P.G.);

°I. B. LEFTER în "Inventatorul de cuvinte" (*Ziua*, 27 iulie 2005) : "De cativa ani incoace, odata cu cartile despre Basarabia si al doilea razboi mondial, *Goma produce un discurs limpede antisemit.*" (subl. mea, P.G.);

°CARMEN MUŞAT în Observator cultural din 22 sept. 2005 " (...) tipul de discurs pe care Paul Goma îl livreaza de cincisprezece ani incoace – violent pamfletar, *cu rabufniri antisemite* (subl. mea, P.G.) si cu ignobile atacuri la persoana (...)"

Lista antisemitizatorilor mei rămâne deschisă.

III.

A spune adevărul este un act "antisemit"?

Adevărul poate fi pro- sau anti-semit? (a fi consultată Marta Petreu, fostă profesoară de marxism).

IV.

A critica Israelul, stat terorist, rasist, aplicînd o politică de ură contra ne-evreilor, în special a palestinienilor băştinaşi, de apartheid, de autoghettoizare prin Zidul Ruşinii Ierusalimului - în timp ce, în afară, evreii sunt cei mai ardente propagandişti ai mondializării - constituie un act de antisemitism?;

Dar a critica România şi Românii ? România şi politica ei de la 1812 până în 1944 (şi după 1965!) şi a o criminaliza - ce semnifică, atunci când cei care o fac sunt evrei de origine română ca R. Ioanid, J. Ancel, M. Shafir, A. Oişteanu şi de origine maghiară, ca Braham, Elie Wiesel, traficanţii de istorie? Că este o critică-justă-constructivă? Sau răuvoitoare, de-a dreptul calomnioasă? Că reprezintă un act de *antiromânism*? Da sau ba?

A reproduce lista componentelor Comisiei pentru Cercetarea Holocaustului constituie "antisemitism" simplu? Sau "antisemitism vehement"? De ce: au oare membrii Comisiei cu pricina fac parte dintr-o organizaţie ilegală, conspirativă, de-spionaj, criminală, iar deconspirarea lor - începînd cu adevăratul lor nume - le-ar pricinui mari neplăceri - ba chiar pierderi materiale ?

(...)

Paul Goma

XXII

POMPIERII PIROMANI...

...le spun evreii normali evreilor a-normali, “néo-conservatori” “isterici”, “rasiști”, “fasciști” (ei, da!), “néo-réac”, (citește: “noii reacționari”, deci tot în oala marxisto-bolșevică fierb ei) - primul dintre ei fiind Alain Finkielkraut “filosoful” (ghilimelele aparțin evreilor excedați de tristețe, de îngrijorătoare și gălăgioasele prestații ale unor foști colegi, prieteni ai lor, de cinci ani de nerecunoscut), alăturându-i-se, firește Kouchner, Taguieff, Alexandre Adler (?), André Glucksman (??). Se vede că sionismul pretutindenează, altfel zis este prezent *über alles*: când cauza lui se află în pericol de a nu fi pomenită de câte două ori în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, personalități intelectuale atât de diferite, se adună disciplinate sub același drapel și pornesc la “stingerea” oricărui incendiu, de oriunde - cu benzina israeliană. Din aceiași (sub)categorie fac parte și piromanii de pe Dâmbovița, directori-de-conștiințe strâmbe prin organa 22: Andrei Cornea, A. Oișteanu, Al. Florian, R. Ioanid, M. Shafir...

Întorcându-ne la Alain Finkielkraut, cel mai agitat, mai vehement, mai brutal, mai categoric în etichetări pur-rasiste (“naționala franceză de fotbal este multicoloră: black-black-black” - inspirată, cert, de atitudinea președintelui Israelului Moshe Katzav - vezi mai departe), dar și cel mai ușor dezechilibrabil: de cum declarațiile sale năuce, calomnioase, iresponsabile apărute în cotidianul telaviviot *Haaretz* au fost traduse în franceză și publicate de *Le Monde*, vânjosul macabeu s-a prăbușit în sine ca un... ca o înghețată dezînghețată și a scheunat, în panică: «Je suis foutu”. Brusca, filosoful s-a gândit că va pierde catedra de la Politehnică (pâinea), emisiunea de la France Culture (tribuna), cum ceruse chiar comunitatea evreiască franceză. Tremurînd, s-a așternut pe ieremiade, a pornit la autocritica tovarășească astfel: «Je ne me reconnais pas dans ce personnage...» - cum ar veni: nu el spusese ce spusese, ci altul, un străin, un *goi* afurisit - întru compromitere, evident, cu intenție antisemită... Însă avînd el un alt statut decât muritorul de rînd francez, de supradrepturi “în Franța antisemită” (nu ca, Renaud Camus căruia nu i se permisesese a arăta că “citatele antisemite” atribuite lui erau în integralitatea lor opera acuzatorului: tovarășul A. Spire, fost jurnalist la *L'Humanité*, care, rânjind, explica: «Nu am fabricat citate, doar le-am ajustat puțin...»),

i-au sărit în ajutor consângeni ca Elisabeth Badinter, ca J.-P. Elkabbach, *Le Monde* i-a pus la dispoziție coloanele... Reînvigorat, "Finki", în loc să-și ceară scuze, a prins curajul fricosului asigurat că el a fost totdeauna curajos și a trântit-o: "Răsculații din banlieu își trimit tinerii în prima linie - ca în *Israel*" (subl. mea. P.G.), după ce în fraza precedentă respingea cu indignare expresia: "Intifada banlieurilor"...

L-am cunoscut pe A. Finkielkraut cu decenii în urmă, ca pe unul dintre cei mai sensibili, mai fini, mai toleranți (o toleranță specială, ironică: luînd apărarea lui Renaud Camus, à propos de o afirmație a acestuia în legătură cu numărul copleșitor al evreilor în redacția postului de radio France Culture, el, mărinimos nevoie-mare, argumenta: 'Există și ne-evrei în redacție, doar și ei au dreptul de a lucra aici'...). I-am fost invitat pe France Culture cu **Din Calidor** (după acuzațiile de "antisemitism" ale lui Ed. Reichman). Și ne-am înțeles perfect. Însă în cei din urmă patru-cinci ani - de la ultima Intifada - s-a observat și la el acea pâclă care se lasă pe retina persoanelor cuprinse de accese isterice de intoleranță, de mânie excomunicatoare, de *ură sionistă* - la adresa palestinienilor în primul rând, în al doilea împotriva tuturor *goi*-lor. Declarațiile sale "demografice" au stârnit ilaritate acum doi-trei ani («Nu vom permite întoarcerea în Israel a palestinienilor aflați în afara granițelor» - ne-permisie vizînd milioanele de palestinieni alungați de israelieni din Palestina lor natală, din 1948, de atunci supraviețuind în lagăre de refugiați din Liban, Siria, Iordania, Egipt - «ca să evităm o tragedie demografică - știut fiind că ei fac foarte mulți copii!»). Dacă primul termen al discursului era o nerușinare, al doilea o adevărată... minciună: palestiniențele nasc în medie 5-6-7 copii, însă din cauza subalimentației, a bolilor, a gloanțelor, a obuzelor israeliene supraviețuiesc 2-3, pe când israeliențele fac "doar" 4-5-6 copii, toți rămânînd în viață), însă au făcut școală - sionistă, se înțelege.

În primăvara acestui an, la Paris, în timpul unei manifestații a liceenilor a avut loc un fenomen inedit: în locul obișnuiților "casseurs" - derbedei parazitînd coloanele, profitînd de ocazie pentru a sparge vitrine și a fura tot ce găseau - s-au năpustit asupra liceenilor tot tineri din banlieuri, atît că de astă dată agresorii nu au spart vitrinele și nu i-au jefuit pe manifestanți de telefoane portabile, bluze, poșete, "adidași", ci au distrus, sub ochii victimelor, prada, unii strigînd "lozinci" de genul: «Noi n-avem, să nu aveți nici voi!». Atacurile au fost de o extremă violență, s-au înregistrat răniți - și plângeri contra X - iar

victimele cât și jurnaliștii au vorbit/scriș despre “o nouă formă de contestație: “*vandalizarea*”...

A doua zi Radio Shalom, post comunitar evreiesc și organizațiile tinerilor sioniști din Franța au lansat un Apel în care se cerea “mobilizarea generală împotriva manifestărilor rasiste și (sic) antisemite”; “și anti-albe”, adăugaseră inițiatorii, la o cotitură de frază. Primii semnatori: intelectualii evrei prezenți la toate alarmele “rasiste și (re-sic) antisemite”: Kouchner, Taguieff, Finkelkraut... Lista s-a umflat văzînd cu ochii, primii trei au dat sumedenie de interviuri în care, pe lângă acuzația: “Franța - cea mai antisemită țară din lume!”, repetau îndemnul lui Sharon către evreii francezi “amenințați de o nouă noapte de cristal” de a se refugia grabnic în Israel... Coincidență sau nu, atunci a avut loc la Tel Aviv meciul de fotbal Israel-Franța. De la primele măsuri ale Marsiliezei, toți, dar toți cei 60 000 spectatori au început a fluiera și huidui - iar președintele Katzav, a fost văzut de telespectatorii din lumea întreagă discutînd liniștit cu soția, deloc intrigat-rușinat că imnul țării oaspete era astfel batjocorit - a luat poziție respectuoasă abia când a fost intonat Imnul israelian (nu pierde prilejul de a re-aminti: pe melodia populară basarabeană, “Cucuruz cu frunza-n sus”!).

Ca totdeauna când avanscena era ocupată de alte evenimente decât Holocaustul, sioniștii au pus în mișcare caterinca sonorizînd aria “Antisemitismul”. Contrariați, frustrați, nedreptățiți că pentru câteva zile Shoah nu mai făcea pagina întâia, fiind comentate “alte ne semnificative evenimente”: două tragedii planetare, până de curînd ocultate: *sclavajul* și *colonialismul* (ca “supliment” recente manifestări ale *vandalismului social*), Agitpropul sionist au început a fabrica și difuza, nu doar “informații” destinate a contracara, copleși, înlocui dezbateră inițială, ci... “mărturii culese din gura arabilor și a negrilor din banlieuri, strigînd: «Dă portabilul, *alb împuțit!*», «A venit timpul nostru, al sclavilor voștri!»”.

În textul “Necititorii mei, holocaustologii” publicat în aprilie, în *Ziua*, am dat seamă de această nerușinată tentativă de intoxicare a opiniei publice de către sioniști, precum și de... rușinarea ce o au pățit (, boieri dumneavoastră), în urma numeroasele contra-mărturii și chiar a judecării pe un platou de televiziune a “jurnalistului” de la *Le Monde* (L. Broner) care confecționase articolul “la cererea unor prieteni”. Atunci crezusem că fusese dezumflat balonul “rasismul antisemit și anti-alb” (sic - ah, adausurile în acuzații nu strică niciodată, chiar de sunt pleonastice și false); că fusese scos la lumina zilei... curajul dezertorilor capete de afiș al Apelului cu pricina: Kouchner,

Taguieff, Finkelkraut, manifestându-se prin o răsunătoare tăcere la apelurile telefonice ale jurnaliștilor, doritori de explicații, de, eventual: recunoaștere a erorilor...

A fost o iluzie să se creadă că asemenea înfrângere prin ridiculizare este suficientă pentru a-i descuraja pe militanții (sau: militarizații) sioniști. Ei niciodată nu s-au dat bătuți - pentru că niciodată nu au recunoscut că s-au înșelat, că au înșelat, mințind fără să clipească; până și atacurile lor brutale, nejustificate și le-au justificat prin... metoda *acțiunii-preventive* (cea strălucit ilustrată de “războiul nuclear preventiv” preconizat de tripleta morții: Wolfowitz-Rumsfeld-Kagan...).

De cum au izbucnit tulburările care au zguduit Franța în luna noiembrie acest an, 2005, deși majoritate observatorilor vedea o revoltă furioasă, o răzvrătire disperată a acelor tineri fără viitor *și mai ales fără cuvinte* (incapabili să se exprime altfel decât prin incendierea automobilelor), *o explozie de vandalism cu motivații sociale și rasiale* (pentru starea de mizerie materială și discriminare după “facies”, culoarea pielii) - frustrații sioniști, nepăsându-le că se mai înșelaseră grav (și încercaseră să înșele, nu doar opinia publică franceză, ci mondială, pretinzând că ei, evreii din Franța sunt - iarăși - ținta... “antisemitismului”, au pus vechea placă, știind ei, de la Stalin că repetarea unei minciuni se poate preface în “credibil”). Iată, spre exemplu fragmente din acest articol (între paranteze drepte mirările mele), difuzat pe:

Editoriaux <http://www.a7fr.com/article.php?id=4508> “Intifada à la mode française - David Shapira - 8 Novembre 2005

“Deși ne aflăm la începutul unui val de violență care nu nu e mai prejos de cel din mai 1968 [!] și e greu de stabilit un bilanț, să ne fie îngăduit să tragem primele învățăminte:

“1. Evreii din Franța sunt și ei, de cinci ani, victime ale violențelor fizice și ale atacurilor verbale antisemite generate, printre altele de criticele neîncetate ale presei asupra comportamentului «inuman» al Israelului față de palestinieni. Or, cum l-a subliniat un militant pro-palestinian în Franța [?], evreii din comunitate nu s-au năpustit asupra moscheelor nici asupra responsabililor comunității musulmane cu cocktailuri molotov și bâte de baseball. Din contra [!], numeroase au fost eforturile conducătorilor comunității pentru lărgirea dialogului interconfesional între evrei și musulmani (inițiativa rabinului Serfati). (...)

“2) istoria modernă ne-a învățat [sic] că marile conflicte sociale, rasiale sau chiar naționale nu au fost niciodată rezolvate prin forță [?] sau soluțiile au fost efemere. Martin Luther [corect: Luther - n.m.] King sau Nelson Mandela nu au obținut drepturi civice datorită

buteliilor incendiare sau a tirului de proiectile neidentificate [altfelzi-sele: pietre - n.m.]. Si dacă palestinienii nu iau exemplul lui Gandhi (și al Indiei) și dacă *arabo-africanii din banlieuri* [subl. mea, apăsată, P.G.]. nu se inspiră din personajele pre-citate, nu vor putea, din pricina violenței destructoare și nihilistă [?], pretinde nimic, pentru a obține oarecare îmbunătățire a situației lor.

“3) Franța, deși suferă și ea de sentimente rasiste și *uneori* [se observă bemolul “uneori”-ului - n.m. P.G.] antisemite, rămâne una din țările unde egalitatea de șanse este una din valorile cele mai respectate pe planeta noastră. Posibilitatea de a accede la funcții demne de interes ori de importante responsabilități nu se poate face fără o voință încrâncenată de a se instrui, cu prețul unor mari sacrificii. Ce anume diferențiază un croitor de un medic, după o glumă evreiască? O generație - iată răspunsul. Fiindcă *nici în Polonia sau în România, nici în Yemen sau în Libia evreii nu ar fi putut deveni chirurși sau politicieni iluștri* (subl. mea - tot apăsată, P.G.). Căci gratuitatea studiilor, diverse burse permit fiecărui francez, negru sau alb, evreu, musulman sau creștin de a se integra în sistemul universitar pentru a facilita o varietabilă carieră profesională. Ceea ce este spre onoarea Franței.

“4) Adevărat: să te numești Mahmud sau Mahomed diminuează șansele de a fi acceptat într-o întreprindere sau de a închiria un apartament în centrul capitalei [?]. Au existat perioade în Franța (și nu mă refer aici la Vichy sau la ocupația germană) [zice el, referindu-se la ceea ce pretinde că nu se referă - n.m. P.G.] când nu era ușor să te numești Dreyfus, Reinach, Rotschild, Blum sau Mendes-France. Franța a devenit, de la sfârșitul celui de al doilea război mondial, până în zilele noastre o țară de integrare și de fuziune. Acest *proces de insertie a persoanelor deplasate* [subl. mea. P.G.] pentru tot felul de motive nu s-a făcut fără convulsii, conflicte sociale, rasiale sau chiar economice. Însă voința acestor «străini» și hotărârea lor de a se bate [persevera] le-a permis de a deveni «piese» indispensabile magnificului patrimoniu francez.

“Chiar dacă Franța este o țară veche, se poate inspira din exemplul tânărului Israel [subl. mea. P.G.]

Israelul nu a cedat niciodată amenințării violenței și a șantajului. A acceptat să negocieze cu condiția ca acțiunile teroriste să înceteze imediat. Totodată această țară mică, cu enorme nevoi de apărare a consacrat de la creația sa *un buget important destinat integrării populațiilor mult diferite mental și cultural de fondatorii veniți din Europa de Est* [“integrarea”, în Israel a fost și rămâne *integrarea evreilor* din diferite colțuri ale lumii - chiar și a încașilor trecuți recent la mozaism - *și numai a evreilor* - subl. și comentariul meu, P.G.].

“Adevărat, acest tânăr stat a comis și erori pe care le plătește astăzi [o autocritică bolșevicească nu strică niciodată, mai ales când «bilanțul» este pozitiv - nota mea, P.G.]

Noi israelienii recomandăm Franței, în justa [sic] voință de a nu ceda violenței și în hotărârea de a restabili ordinea publică deschide-

rea [înființarea] unui ‘minister de integrare francez’ care se va preocupa în sfârșit de adevăratele probleme care minează [atacă din interior, subminează] societatea” [franceză].

Așa, mincinos, incoerent, analfabet, textul de mai sus constituie “programul”: pe de o parte copiază directiva-centrală, pe de alta devine evanghelie de copiat și de răspândit. Acest sub-produs de gândire și de limbă sintetizează gândirea și limba intelectualilor evrei militanți sioniști, atât din Franța, cât și din România. Deosebirea de nuanță fiind: cei care scriu în România, în românește, pentru români, se inspiră din foștii “gânditori” francezi (în fruntea lor A. Finkielkraut), dar numai pentru a apăra “valorile” americane - firește, cele... abject-politice, care, la rândul lor apără-justifică-impun doctrina sionistă, nu doar în Israel.

Vițeii noștri tricolori comițatori de... jurnalistică maimuțăresc nu doar ce exista mai rău, mai stricător de limbă, mai imoral în presa occidentală - o comunitate are nevoie de măcar un secol de exersare neîntreruptă a libertății, pentru a-și îngădui “derapări” - ci mai grav: scriu pe maculator și lipesc cu pap la gazeta de perete autohtonă, nu doar ce li se dictează de la catedra de neomarxism-stalinism, ci, neliniștitor pentru starea generală a purtătorilor de condei din spațiul carpato-danubian: *ceea ce presupun ei că li se va cere, ca unor perfect reeducați fără Reeducare, ca unor desăvârșiți piteștizați fără Pitești.* «Scrieți, tovarăși, numai scrieți - just, pe linie!» Iar tovarășii - cei mai mulți intrați în maturitate în jurul anului 1989, scriu de zor, nu contează că nu mai este “justețea pe linia” bolșevică slujită cu abnegație vreme de decenii de părinții lor (ai lui A. Cornea, ai lui A. Oișteanu, ai lui R. Ioanid, ai lui Al. Florian și a celorlalți pui de bolșevici, supraoameni trăitori - în comunism - pe spinarea noastră, a suboamenilor în societatea “egalitarismului” comunist sovietizator), ci “justețea” contemporană, “pe linia” americană... Riscînd să-i irit pe puținii cititori ai mei, re-aduc aminte: tata, învățător de țară într-un cătun basarabean, îi descria pe americani (în momentul în care *boy*-ii bombardau vitejește, în 4 aprilie 1944, Bucureștiul, mai ales Gara de Nord unde se aflau în jur de 20 000 de civili, refugiați din Basarabia și din Bucovina de Nord, așteptînd “dispersarea” în vestul țării - au fost dispersați pe loc, nu se cunosc supraviețuitori), ca pe “niște ruși cu mai multe stele pe drapel”.

Ce rezultă din extemporalele jurnaliștilor băștinetici analizînd “s’tuatia ‘ternatională’”? Incapacitatea de a gândi (cu capul lor), impotența de a vedea realitatea-reală, nu ceea ce li se șoptește să scrie: irealitatea cea abject-corectă.

Și, nu în ultimul rând: batjocorirea limbii române.

Cine are îndoieli, să-și arunce ochii (dar să nu zăbovească: ticăloșia, ca și analfabetismul “se iau”, sunt contaminante) ultimele numere din 22, publicație-far a intelighenției dâmbovițeline, începînd cu 819, unde semnează A. Cornea, A. Mungiu, S. Antohi, Petre Iancu. Vor lua cunoștință cu: “Revolta mahalalelor”, “emigranți”; “musulmani fundamentalisti, “negri și arabi” - și alte imbecilități *și dezinformații*. Singura intervenție rezonabilă din revista 22 vine din partea unor “necunoscuți” ai preacunoscutei Rodicăi Palade - numele lor merită a fi scris măcar aici: Gabriela Coman, Université de Montréal; Raluca Lali Gheorlan, Institut d’Etudes Européennes, Université Paris 8, Saint Denis; Iulia Hasdeu, Université de Genève; Adina Ionescu-Muscel, Cooperation par l’Education et la Culture, Bruxelles; Eniko Magyri-Vincze, Universitatea “Babes-Bolyai”, Cluj-Napoca; Dan Semenescu, Université Paris 1, Sorbonne; Alina Silian, Central European University, Budapesta; Sabina Elena Stan, Université de Montréal. Textul lor ridiculizează prin ținuta normală, în-cunoștință-de-cauză țâfna analistei Alina Mungiu, atotștiitorismul ignar al lui Sorin Antohi, ca să nu mai vorbim de insolența neadevărurilor vehiculate de A. Cornea și P. Iancu.

Până una-alta Franța este singura fostă putere colonială care, prin președinte și-a cerut iertare pentru suferințele pricinuite de Statul francez prin *sclavaj*, prin *colonizare*. (Dar România: când va cere iertare ȝiganilor pentru *robire*?) Nu va fi mare lucru, în acest secol al XXI-lea, însă iată: o astfel de recunoaștere a păcatului de moarte de a fi privat de libertate oameni, de a-i fi cumpărat-vândut, degradat, umilit, torturat, desconsiderat - nu a făcut-o Anglia, Spania, Portugalia, Belgia (Germania a avut “norocul” de a fi fost înfrîntă și depozată de colonii după Primul Război Mondial...). Ca să nu mai vorbim de Statele Unite ale Americii, care încă nu și-a făcut *mea culpa* pentru folosirea ca animale de povară și unelte de lucru a sclavilor africani, pentru nimicirea indigenilor, supraviețuitorii fiind parcați în “rezervații” - iată, nu doar americanii învață de la evrei, ci și israelienii preiau metodele americane în tratarea băștinașilor palestinieni ca pe niște indieni - sălbatici, cum altfel? Franța mai are *datorii morale și materiale de plătit* “negrilor și arabilor” (după expresia lui A. Cornea), care ca ostași francezi au luptat și și-au vărsat sângele în toate războaielele din secolul trecut.

De aceea este semn incontestabil de, fie analfabetism, fie

rea-intenție de a vorbi despre... “*islamismul*” populației revoltate în noiembrie acest an. Nu există nici o probă - doar afirmațiile mincinoase, iresponsabile din textele pompierilor piromani ca A. Finkielkraut și A. Cornea: aceștia dau buzna la tribune, pun mâna pe microfon, își recită poezeele cu “antisemitismul permanent”, anatemizează tot ce nu este pro-semit, pro-israelian, pro-american, agită pericolul “terorismului palestinian”, însă păstrează o tăcere asurzitoare asupra caracterului terorist al statului Israel, asupra caracterului terorist al USA, de la 11 septembrie - ambele terorisme refuzând cu înverșunare să trateze adevărul-adevărat: *terorismul internațional este alimentat de neacceptarea celor două state de a reglementa, în sfârșit, problema palestiniană*;

Tot semn de analfabetism constituie folosirea termenului: “*emigrație* (în “mahalale din Franța”, după expresia Alinei Mungiu, analistă-la-oglină). Tinerii care s-au revoltat în luna noiembrie 2005 în Franța sunt, în parte fii, nepoți de cetățeni francezi ca locuitori ai actualelor și fostelor Teritorii Franceze: Guadelupa, Martinica, Guyana, Madagascar, Réunion, Noua Caledonie..., în parte urmași ai “invitaților” în Franța, ca muncitori în perioada expansiunii economice de după al doilea război mondial (algerieni, marocani, tunisieni, apoi senegalezi, congolezi, ivoarieni). Și nu “fii de emigranți”. În orice limbă europeană *emigrant* desemnează persoana care pleacă din țara de origine stabilindu-se în alta, de adopție (din motive politice, religioase, economice). Cronologic, *emigranți* în Franța au fost evreii, alungați din Spania, fugiți din Imperiul Rus de groaza pogromurilor și nu “negrii și arabii”, foști sclavi, foști colonizați deveniți prin forța împrejurărilor cetățeni francezi; *emigranți* în Franța au fost italienii, polonezii, rușii, spaniolii, portughezii - iar după al Doilea Război Mondial și noi, românii, căutând aici adăpost și libertate.

“Mahalalele” despre care vorbesc luminătorii poporului român de la 22 (și de la *Dilema* și de la *Timpul*) sunt fie cartiere-de-blocuri, ca Drumul Taberii, în care am locuit și eu, fie noi-localități. Că aceste “dormitoare urbane” s-au degradat cu timpul - adevărat; că ele adăpostesc o populație săracă, iar din motive diverse (descolarizare, deculturalizare, culoare a pielii) este lovită de șomaj în proporție de până la 40%, adevărat, însă un trist adevăr: un cetățean francez “colorat”, posesor a trei diplome, are mai puține șanse de a fi angajat decât un mediocru alb, ne-calificat... Că există un puternic resentiment - față de societate, față de Franța, față de populația albă - și asta este adevărat, însă nu cum pretind pompierii piromani că ar fi vorba

de un resentiment “anti-alb” cu atât mai puțin “antisemit” (sinagogile, cimitirele evreiești incendiate, pângărite în timpul răzmeriței au existat numai în folclorul propagandistic sionist - după cum nu au fost înregistrate proteste ale comunității evreiești față de incendierea - adevărată - a unor moschei și biserici).

Ceea ce au cerut în repetate rânduri răzvrățiții din noiembrie, a fost - și a rămas: *considerația* - socială, națională, umană. În ciuda propagandei mincinoase a piromanilor pompieri, nu s-a auzit - în focul... incendiilor - nici o declarație de alegență la islamism (necum la fundamentalism), nu s-a auzit nici o lozincă “rasistă și antisemită”. Tinerii aceștia fără viitor au cerut ceva mult mai puțin costisitor și în același timp foarte-foarte greu de realizat: *considerația*. Se vor succeda generații până când Franța va ajunge la o soluționare onorabilă (nu totală) a acestei uriașe probleme de natură nematerială, în cadrul celei enunțate expeditiv: *integrare*. Din motive care nu țin nici de bunăvoința statului, nici de dorința fierbinte a cetățeanului (repet: francez). Ci, vai, de “facies”: pe străzile Franței un cu adevărat *emigra(n)t* ca polonezul, italianul, evreul, românul, nu sare în ochi, pentru că este de rasă albă; un cetățean francez de câteva generații, însă avînd el “altă culoare”: da.

Față cu evenimentele din Franța, dintre vecinii europeni avînd probleme asemănătoare doar italienii și olandezii au dovedit reținere și civilitate: se vor fi gândit că azi-măine vor cunoaște și ei astfel de tulburări. Ciudat: germanii s-a dovedit opaci, incapabili de a-i deosebi pe... turcii lor - aceia *emigranți!* - de “maghrebini”. Cât despre englezi... Ei au văzut paiul din ochiul francezului, dar nu și bârna războaielor interetnice insulare; aplică tactica struțului, ca să alunge de la fața lor perspectiva unei gherile pakistaneze (nu neapărat islamice), pe pământul Majestății Sale.

Cât despre americani... Și-au dovedit și cu acest prilej obtuzitatea, bădăranția, incultura: s-au bucurat, scoțînd răgete de satisfacție, pretinzînd că francezii fusese... pedepsiți “prin intifada de pe Sena” - (sunt culți, desculții, l-au citit pe Finkelkraut), fiindcă se opuseseră Războiului Petrolului Irakian; au mințit și în legătură cu uraganul ce a devastat Golful Mexic, mai cu seamă New Orleans, afirmînd că Francezii refuzaseră să dea ajutor - când adevărul era contrariul: Franța fusese prima care își oferise echipele specializate în căutarea supraviețuitorilor, în purificarea apei, însă guvernul american a interzis aterizarea avioanelor franceze, iar când li s-a permis, era prea târziu: expeditivii americani răseseră cu buldozerele

cartierele sinistrate... Bine-bine, americanii sunt niște ruși, zicea tata. Eu, fiul său, adaug că americanii sunt și români din cei care se bucură ca tâmpiții de crăparea caprei vecinului.

Actualii francezi de origine română, la prima, la a treia generație de *emigranți*, ar face bine să-și măsoare lungul nasului: faptul că ei sunt albi nu reprezintă un merit câștigat - ci un dar (adeseori ne-meritat).

Știu despre ce vorbesc: în urmă cu 20 ani, când Frontul Național al lui Le Pen acceptase de la Securitate o jumătate de milion de dolari furați de la gura românilor înfometați, ca să facă dintr-un amărît exilat ardelean: Gustav Pordea ditamai “deputatul european” (în aplauzele lui C.V. Tudor, în *Săptămîna* lui E. Barbu) o mulțime pe “patrioți” strigaseră pe străzile Parisului lozinca lepenistă: «Străinii - afară!» Când încercasem să aduc aminte prietenilor Boutmy, Doru Novacovici și altor Mițe Bastoance, altfel “doamne ortodoxe” - că și noi, cei din România suntem *străini* în ciuda cetățeniei franceze obținută de unii, că abia copiii noștri vor fi... ne-străini, ei îmi replicaseră:

«Noi nu putem fi străini în Franța - fiindcă suntem albi!»

Ba bine că nu: în 1944 noi, basarabeni și bucovineni - români, refugiați tot printre români, în România Mică - se vede că nu eram suficient de albi pentru a fi acceptați ca “de-ai noștri”. Se va fi văzut cu ochiul liber, încă de pe atunci, că eram “minoritari”, după spusele lui C. Coposu, ba chiar “româno-foni”, după Zoe Petre.

Ce-ar fi dacă românii verzi ar reflecta două secunde înainte de a se trezi vorbind vorbe?; dacă s-ar privi în oglindă, să verifice cât de albi sunt ei?

Ar evita, măcar din an în paște, de a vorbi-scrie aiurea.

XXII

Paris, 19 decembrie 2005

Paul Goma va salutà, va ureazà Cràciun fericit, si la Multi Ani pentru 2006.

Totodata va roagà sa difuzati Apelul de mai jos printre prietenii, cunostintele Dvs, rugându-i, ca la rândul lor sa dea sfoară în tzarà, cu acest Apel pentru Neuitare.

Va multumesc si din partea lui Dan Culcer - el va primi si va administra ceea ce veti trimite.

«Sà tzinem legătura!» - a fost cuvântul de ordine al nostru, refugiatii din Basarabia si din Bucovina în ce mai rămăsese din România.

Paul Goma

Paul Goma và propune prin adresa de mai jos o serie de inregistrări video (monologuri) pe diverse teme - chiar si anateme. P.G.

Video Blog Webistic

<http://pgwebcast.blogspot.com>

*

Dan Culcer,
Paul Goma

fac un

A P E L P E N T R U N E U I T A R E

Bolsevicii, rusii (cu auxiliarii lor) nu vor fi izbutit sà distrugà chiar toate **documentele fotografice** ale vietii noastre dinainte de nàvălirea lor în Europa (începînd de la Primul Ràzboi Mondial), sà nimiceascà dovezile - **fotografice** - despre cruzimea, cu care s-au stràduit sà ne facà fericiți - prin alungări de la vetrele noastre, prin arestări, deportări, înfometări, torturi, moarte.

Vor mai fi rămàs, dupà atâtea si atât de cumplite pierderi, prin funduri de sertare, de cufere, de cutii de carton, de boccele fotografii, carti postale, timbre, afise, coperti de carti sau pagini de revista, de ziar.

Ne-am propus sà le colectàm, sistematizàm, reproducem - pe hârtie, prin internet - ceea ce s-a mai salvat din memoria noastră în imagini vorbind despre calvarului românilor din Ràsàritul țării : basarabeni, bucovineni, hertenii, transnistrieni - deportati în Siberia, refugiatii în restul României, dar hàituiti în vederea “repatrierii în URSS”, deportati în Bàràgan - din 1914 până în ziua de astăzi.

Cei care vor lua cunostintà de acest Apel sunt invitati sà trimità,

fie prin postà fotografii pe hârtie (còpii, nu originale), fie electronic, prin e-mail - la adresele indicate mai jos. Este necesar ca imaginile sà fie însoțite de câte o notà explicativà, separatà, în care sà fie indicate:

Data, locul, împrejurarea în care a fost făcutà fotografia, numele celui/celor din imagine, numele detinàtorului (sà se precizeze dacà acesta dorește sau nu sà i se comunice numele la reproducere). Rugàm sà nu se facà “semne” pe hârtie (“x”-uri, cifre); pentru recunoasterea personajelor sà se explice în Notà - de pildà: “al doilea din stânga este...Cutare”, “primul din rândul al doilea este...”

Totodată este necesar ca detinàtorul fotografiei sà autorizeze, în scris, reproducerea ei/lor în revista electronicà Asymetria (<http://www.asymetria.org>), al cărui editor este ziaristul Dan Culcer..

Prin orice mijloc vor fi trimise imaginile, adresa expeditorului sà fie clarà, completà, pentru a i se putea confirma primirea lor si multumi.

Paris, 15 decembrie 2005

Adresa postalà: Dan Culcer, 16 Résidence Nouveaux Horizons
78990 ELANCOURT, FRANCE

Tel 33 (0)1 30431677

Adrese electronice:

[danculcer@numericable.fr]

[dculcer@asymetria.org]

[dan.culcer@gmail.com]

[asymetria@gmail.com]